

SERIA LEGĂMÂNTUL

SEMIPUR

Autoarea seriilor LUX și TITANII

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA EDGE

JENNIFER L. ARMENTROUT

SEMIPUR

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

JENNIFER L. ARMENTROUT

SEMIPUR

SERIA LEGĂMÂNTUL
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
BOGDAN VOICULESCU

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare computerizată: Dan Crăciun

JENNIFER L. ARMENTROUT

HALF-BLOOD: COVENANT, BOOK 1

Copyright © 2011 Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin

LEDA EDGE,

un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A,

București.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-9740-08-8

ISBN EPUB 978-606-9740-69-9

Pentru Kathy.
Mulți îți simt lipsa și te iubesc!

CAPITOLUL 1

AM DESCHIS OCHII DEODATĂ ȘI ACEL monstruos al șaselea simț al meu mi-a făcut instinctul de „luptă sau fugi” să o ia razna. Respiram greu din cauza umidității aerului din Georgia și a prafului care acoperea podeaua. De când fugisem din Miami, nu găsisem niciun refugiu. La fel se întâmpla și în fabrica asta abandonată.

Apăruseră daimonii.

Îi auzeam la parter, cercetau pe rând fiecare cameră, deschizând ușile valvârtej și trântindu-le la loc. Zgomotul m-a dus cu gândul la cele petrecute cu câteva zile în urmă, când deschisesem ușa spre dormitorul mamei. O văzusem în brațele unuia dintre monștrii ăștia, lângă un ghiveci spart cu flori de hibiscus. Petalele violacee se împrăștiaseră pe podea, amestecându-se cu sângele. Amintirea mi-a sucit chinuitor stomacul, dar acum nu-mi permiteam să mă gândesc la ea.

Am sărit în picioare și m-am oprit pe holul îngust, încercând să ghicesc după zgomot câți daimoni erau. Trei? Mai mulți? Mâna mi-a tresărit pe mânerul subțire al săpăligii. Am ridicat-o și mi-am plimbat degetele pe tăișul ascuțit, placat cu titan. Mișcarea asta mi-a amintit ce trebuia făcut. Daimonii urau titanul. Pe lângă decapitare – o abordare *mult* prea scârboasă –, numai titanul putea să-i omoare. Luându-și numele de la titani, metalul acesta prețios era otrăvitor pentru cei dependenți de eter.

Undeva, în clădire, o scândură din pardoseală a scârțâit și a cedat. Un răcnet gros a rupt tăcerea, răsunând la început ca un scâncet mocnit și erupând apoi într-un urlet ascuțit și țiuitor. Țipătul părea inuman, bolnav și înfiorător. Nimic altceva de pe lume nu mai făcea zgomotele astea ale daimonilor – ale unui daimon flămând.

Și era aproape.

Am alergat pe coridor, tropăind pe scândurile subrede cu tenișii mei jerpeliți. Viteza îmi intrase în sânge și şuvițele părului meu lung și inurdar îmi fluturau în urmă. Am cotit, știind că aveam doar câteva secunde...

Aerul îmbâcsit a vuit în jur în clipa în care daimonul m-a înșfăcat de tricou și m-a izbit de perete. Aerul s-a umplut de praf și de ghips. M-am ridicat încet clătinându-mă, cu privirea

tulburată de scânteii negre. Hăurile acelea neînsuflețite și negre ca smoala din locurile în care ar fi trebuit să văd doi ochi se zgâiau la mine de parcă eu aș fi fost următoarea lui masă.

Daimonul m-a prins de umăr și atunci m-am lăsat în voia instinctelor. M-am răsucit și, surprinzându-i preț de o clipă șocul fulgerător de pe chip, am lovit. L-am nimerit cu piciorul în tâmplă. Impactul l-a azvârlit în peretele opus. M-am învârtit și l-am țintuit cu mâna. Surprinderea i s-a transformat în groază când și-a coborât privirea la săpăliga înfiptă adânc în burta sa. Nu avea importanță unde ținteam. Titanul omora mereu daimonii.

Un horcăit gutural i-a ieșit din gura căscată, după care a explodat într-un nor de praf albastru sclipitor.

Cu săpăliga în mână, m-am răsucit pe călcâie și am coborât treptele două câte două. Am traversat podeaua în goană, ignorând durerea care-mi chinuia coapsele. Aveam să scap – trebuia să scap. Mi-aș fi ieșit din fire în viața de apoi dacă aș fi murit virgină în văgăuna asta.

— Semipură mică, unde fugi?

M-am clătinat într-o parte, izbindu-mă de o presă mare de oțel. M-am întors și inima mi s-a lovit de coaste. Daimonul a apărut la câțiva pași în spatele meu. Era un monstru, ca și cel de la etaj. Avea gura căscată și își arăta dinții zimțați și ascuțiți, iar găurile acelea negre mi-au furnicat

pielea. Nu oglindeau nicio fărâmbă de lumină sau de viață, prevestind doar moartea. Obrajii îi erau uscățivi și pielea nefiresc de palidă. Venele îi ieșeau în relief, brăzdându-i fața ca niște șerpișori de cerneală. Părea într-adevăr scos din coșmarurile mele cele mai cumplite – ceva demonic. Numai semipurii puteau să vadă dincolo de iluzie preț de câteva secunde. Apoi magia elementară și-a făcut efectul, înfățișându-mi-l așa cum arătase înainte. Aspectul lui m-a dus cu gândul la Adonis – era un bărbat blond și uluitor de chipeș.

— Ce faci aici singură-singurică? a întrebat el cu o voce gravă și ademenitoare.

Am făcut un pas în spate, căutând împrejur după vreo ieșire. Adonisul impostor îmi tăia calea și știam că nu pot rămâne multă vreme în loc. Daimonii își păstrau puterea asupra elementelor. Dacă mă trăsnea cu aer sau foc, eram pierdută.

A răs, scoțând un sunet lipsit de umor și de viață.

— Dacă mă implori – din toată inima –, poate că te voi ucide repede. Sincer să fiu, nu prea îmi plac semipurii. În schimb, purii, a spus el, oftând de plăcere, sunt adevărate delicatese culinare. Semipurii? Voi sunteți un fel de fast-food.

— Dacă mai faci un pas, ajungi ca amicul tău de la etaj!

Speram că părusem suficient de amenințătoare. Dar... puțin probabil.

— Încearcă numai!

A ridicat din sprâncene.

— Începi să mă superi. Deja ai omorât doi de-ai noștri.

— Ții socoteala?

Mi-a stat inima când podeaua a scârțâit în spatele meu. M-am învârtit în loc, dând cu ochii de o femeie daimon. Se apropia încet, împingându-mă spre celălalt.

Mă încolțeau, furându-mi orice șansă de scăpare. Un alt daimon a urlat de undeva, dintre grămezile de gunoaie. Panica și frica m-au lăsat fără aer. Stomacul mi-a tresăltat violent și degetele mi-au tremurat pe săpăligă. Ceruri, îmi venea să vărs!

Șeful lor s-a apropiat de mine.

— Știi ce-o să-ți fac?

Am înghițit în sec și am rânjit încordat.

— Bla, bla! Să mă omori. Bla! Știu.

Urletul flămând al femeii i-a tăiat replica. Era clar că-i e foame. Îmi dădea târcoale ca un vultur, gata să mă facă bucăți. Mi-am mijit ochii la ea. Înfometatii erau întotdeauna cei mai proști – cei mai slabi din gașcă. Legenda spunea că purii deveneau posedați când gustau întâia oară din eter – seva vieții care curgea prin sângele nostru. Un singur strop îi transforma în daimoni și-i făcea dependenți pe viață. Aveam șanse să

mă strecur pe lângă ea. Cât despre celălalt... ei bine, el era de alt soi.

Am fentat spre femeie. S-a năpustit la mine ca o drogată ahtiată după următoarea doză. Bărbatul i-a strigat să se oprească, dar era prea târziu. Am țâșnit în direcția opusă ca un sprinter olimpic, spre ușa pe care o doborâsem mai devreme în cursul nopții. Afară, balanța avea să se incline iar în favoarea mea. O mică scânteie de speranță mi s-a aprins în inimă, îmboldindu-mă.

Atunci s-a întâmplat cel mai cumplit lucru din câte se puteau întâmpla. Un zid de flăcări mi-a explodat în față, cuprinzând bancurile de lucru și înălțându-se cel puțin trei metri. Era adevărat. Nicio iluzie. Dogoarea m-a oprit și focul a început să trosnească, înghițind pereții.

Sub ochii mei, *el* a pășit drept prin flăcări, arătând exact așa cum trebuia să arate un vânător de daimoni. Focul nu-i pârlea pantalonii și nici nu-i murdărea cămașa. Flăcările nu i-au atins niciun fir de păr negru. Ochii aceia imperturbabili, de culoarea furtunilor, s-au oprit asupra mea.

El era – Aiden St. Delphi.

Nicio clipă nu-i uitasem chipul și numele. Întâia oară când îl văzusem, la intrarea în arena de antrenament, o pasiune ridicolă îmi încolțise în inimă. Aveam paisprezece ani și el

șaptesprezece. Nu mai avea importanță că era pur când se întâmpla să-l văd în campus.

Apariția lui Aiden nu putea să însemne decât un lucru: Sosiseră *santinelele*.

Privirile ni s-au întâlnit și apoi Aiden s-a uitat peste umărul meu.

— La pământ!

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. M-am aruncat la pământ, ca o profesionistă ce eram. Valul de flăcări a țâșnit pe deasupra mea, găsindu-și ținta. Podeaua s-a cutremurat sub zbaterile înnebunate ale daimonului și urletele ei îndurerate au cuprins încăperea. Numai titanul putea să omoare daimonii, dar eram convinsă că nu e nicio plăcere să arzi de vie.

M-am ridicat pe coate și m-am uitat printre șuvițele mele de păr murdar când Aiden a coborât mâna. Mișcării i-a urmat un pocnet și flăcările s-au stins tot atât de repede cum apăruseră. După numai câteva secunde, a mai rămas doar mirosul de lemn ars, carne și fum.

Încă două santinele au năvălit în încăpere. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Kain Poros: un semipur cu vreun an mai mare decât mine. Cândva, ne antrenaserăm împreună. Kain înainta cu o dexteritate pe care nu i-o mai văzusem. A sărit la femeie și, cu o singură lovitură rapidă, ia înfipt un pumnal lung și subțire în pielea arsă. S-a prefăcut și ea în praf.

Cealaltă santinelă avea aer de pur, dar nu-l mai văzusem. Era mare – mare ca de la steroizi – și s-a repezit la daimonul care știam că se află undeva, în fabrică, dar pe care încă nu-l văzusem. Observând ușurința cu care își mișca trupul atât de voluminos, m-am simțit deosebit de stânjenită, mai ales că eu încă zăceam pe podea. M-am ridicat greoi în picioare, simțind că mi se risipește adrenalina stârnită de groază.

Fără niciun avertisment, m-am izbit *tare* cu fața de podea și o durere cumplită mi-a explodat în cap. Uluită și dezorientată, mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că Adonisul impostor mă prinsese de picioare. M-am răsucit, dar ticălosul mi-a vârât mâinile adânc în păr și mi-a tras capul pe spate. I-am înfipt degetele în piele, dar n-am reușit să slăbesc deloc presiunea care-mi strângea gâtul. Preț de o clipă îngrozitoare, am crezut că vrea să-mi smulgă capul de pe umeri, dar apoi mi-a înfipt dinții ascuțiți în umăr, sfâșiindu-mi hainele și carnea. Am țipat – am țipat *pe bune*.

Luasem foc – altfel nu mi-aș fi explicat. Secarea îmi ardea pielea; înțepături aspre mi se împrăstiau prin toate celulele trupului. Și, chiar dacă eram doar o semipură și nu dădeam pe afară de eter, așa cum făceau purii, daimonul a continuat să-mi soarbă esența cu aceeași poftă. Nu-l interesa sângele meu; ar fi fost dispus să bea litri întregi numai ca să ajungă la eter. Însuși

spiritul a început să-mi tremure pe măsură ce creatura îl aspira în propriul trup. Durerea mi-a copleșit întreaga ființă.

Brusc, daimonul și-a desprins gura.

— Ce ești? a bolborosit.

Nu am avut timp nici să mă gândesc la întrebare. Cineva l-a smuls de pe mine și m-am prăbușit în față. M-am chircit ca o movilă murdară și plină de sânge, suspinând mai curând ca un animal rănit decât ca o ființă umană. Fusesem marcată pentru întâia oară – secată de un daimon.

Dincolo de icnetele mele firave, am auzit un scrâșnet înfiorător și apoi urlete înnebunite, însă durerea îmi pusese stăpânire pe simțuri. Aceasta a început să mi se retragă din degete, alunecând înapoi spre centrul ființei mele, unde încă ardea chinuitor. Am încercat să respir sub apăsarea ei, dar, *blestemăție...*

Două mâini m-au întors pe spate cu blândețe, luându-mi degetele de pe umăr. M-am holbat în sus la Aiden.

— Ești bine? Alexandria? Spune ceva, te rog!

— Alex, am bâiguit eu. Toți îmi spun Alex.

A scos un scurt râset de ușurare.

— Am înțeles. Bine. Alex, poți să te ții pe picioare?

Cred că am încuviințat din cap. O dată la câteva secunde, un fior de căldură înțepătoare îmi zdruncina trupul, dar durerea se estompase.

— Chiar a fost... al naibii de urât!

Aiden a reușit să mă cuprindă cu un braț și să mă ridice în picioare. Clătinându-mă, mi-a dat părul la o parte, inspectând rana.

— Așteaptă câteva minute. Durerea o să dispară.

Am ridicat capul și am privit în jur. Kain și cealaltă santinelă priveau încruntați la grămezi de praf albastru aproape identice. Purul s-a întors spre noi.

— Cred că ăștia sunt toți.

Aiden a încuviințat din cap.

— Alex, trebuie să plecăm. Acum. Înapoi la Legământ.

La Legământ? Nu mă simțeam stăpână pe propriile-mi emoții, dar m-am întors spre Aiden. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare – uniforma santinelelor. Preț de o scurtă clipă, pasiunea aia copilăroasă a mea din urmă cu trei ani mi-a reînviat în inimă. Aiden era de o frumusețe sublimă, dar pasiunea mi-a fost strivită de furie.

Legământul se implicase în povestea asta – îmi veniseră în ajutor? Unde naiba fuseseră când unul dintre daimoni se furișase în casa noastră?

Aiden a făcut un pas spre mine, dar nu l-am mai văzut pe el – am revăzut trupul neînsuflețit al mamei. Ultimul lucru pe care-l văzuse pe lumea asta fusese chipul îngrozitor al daimonului și ultimul lucru pe care-l simțise...

M-am cutremurat, amintindu-mi durerea care-mi spintecase trupul sub marca daimonului.

Aiden a făcut încă un pas. Am reacționat, de mânie și de durere. Am sărit la el, folosind mișcări pe care nu le mai exersasem de ani de zile. Loviturile simple de pumn și de picior erau una, dar tactici ofensive nu apucasem să învăț cum trebuie.

M-a prins de mână și m-a învârtit la o sută optzeci de grade. În numai câteva secunde, mi-a imobilizat brațele, dar toată durerea și amărăciunea din mine s-au revărsat, copleșind orice urmă de rațiune. M-am aplecat în față, vrând să las destul spațiu între noi ca să pot da o lovitură de picior feroce în spate.

— Încetează! m-a avertizat Aiden pe un ton de o blândețe înșelătoare. Nu vreau să-ți fac rău.

Respiram hârâit. Simțeam cum îmi alunecă sângele cald pe gât, amestecându-se cu sudoarea. Mă împotriveam în continuare, deși îmi vuia capul, și faptul că Aiden îmi ținea piept cu atâta ușurință nu reușea decât să mă facă să văd roșu înaintea ochilor.

— Hei! a strigat Kain de alături. Alex, doar ne cunoști! Nu-ți amintești de mine? Nu-ți facem nimic!

— Taci!

M-am eliberat din strânsoarea lui Aiden și am tâșnit pe lângă Kain și domnul Steroizi.

Niciunul nu se aștepta să fug de ei, dar fix asta am făcut.

Am ajuns la ieșirea din fabrică și, evitând bucățile de lemn sfărâmat, am alergat afară. Picioarele mă purtau spre câmpul de dincolo de șosea. Aveam mintea vreaște. De ce fugeam? Nu la Legământ încercasem să mă întorc încă de la atacul daimonilor din Miami?

Trupul meu nu voia s-o facă, dar am alergat mai departe printre buruienile înalte și tufișurile spinoase. În spatele meu răsunau pași grei, apropiindu-se din ce în ce mai tare. Privirea mi se tulburase și inima îmi bubuia în piept. Eram atât de derutată, atât de...

Un trup solid s-a izbit de mine, smulgându-mi aerul din plămâni. M-am prăbușit ca o mogâldeată cu brațe și picioare. Aiden a reușit cumva să se răsucească și să absoarbă cea mai mare parte din forța impactului. Am aterizat peste el și am zăcut așa un moment, după care m-a rostogolit în lateral și m-a pironit de iarba înțepătoare.

Panica și furia mea au ieșit la iveală.

— Acum? Unde erați acum o săptămână? Unde era Legământul când mama mi-a fost ucisă? Unde erați?

Aiden s-a dat înapoi, făcând ochii mari.

— Îmi pare rău! N-am...

Scuzele lui n-au făcut decât să mă înfurie și mai tare. Voiam să-l rănesc. Voiam să scap din

strânsoarea lui. Voiam... voiam... Nu știu ce naiba voiam, dar nu mă puteam opri; țipam, îl zgâriam și-l loveam cu picioarele. M-am oprit abia când Aiden m-a apăsât cu trupul lui lung și zvelt. Greutatea și apropierea lui m-au imobilizat.

Nu mai era niciun centimetru liber între noi. Îi simțeam tremurul ferm al mușchilor abdominali apăsându-mi burta și îi simțeam buzele aflate la numai câțiva centimetri de ale mele. Deodată, mi-a venit un gând nebunesc. M-am întrebat dacă buzele acelea aveau un gust plăcut, pe măsura frumuseții lor... pentru că arătau minunat.

Era un gând greșit. Trebuia să-mi fi pierdut mințile – era singura justificare plauzibilă pentru comportamentul și gândurile mele. Faptul că mă holbam la buzele lui și că voiam cu disperare să fiu sărutată – toate erau greșite dintr-o sumedenie de motive. Pe lângă faptul că tocmai încercasem să-i zbor capul de pe umeri, eram vraiste. Abia mi se vedea fața de mizerie; nu mai făcusem duș de o săptămână și eram aproape convinsă că miros urât. *Atât* de scârboasă eram.

Dar, când a aplecat capul, am crezut cu adevărat că avea să mă sărute. Tot trupul mi s-a încordat de nerăbdare, ca și când aș fi așteptat să primesc primul meu sărut, deși categoric nu era prima oară când mă sărutam. Sărutasem mulți băieți, dar nu și pe el.

Nu mai sărutasem un *pur*.

Aiden s-a mișcat, apăsându-mă cu și mai multă putere. Am inspirat scurt și mintea a început să-mi gonească cu un milion de kilometri pe secundă, fără să scoată nimic util la iveală. Și-a dus mâna dreaptă la fruntea mea. Un clopoțel de alarmă mi s-a declanșat în minte.

Aiden a șoptit o constrângere, încet și repede, prea repede ca să pot distinge cuvintele.

Nenoro...

M-a cuprins o beznă subită, lipsită de gânduri și de sens. Nu puteam să mă împotrivesc unei forțe atât de apăsătoare și, fără să pot scoate nici măcar un blestem indignat, m-am cufundat în adâncul ei tulbure.

CAPITOLUL 2

NU ȘTIU PE CE-MI SPRIJINEAM CAPUL, dar era ciudat de comod. M-am cuibărit mai bine, ca într-un loc ferit și cald – așa cum nu mă mai simțisem de când mama mă luase pe sus de la Legământ, cu trei ani în urmă. Un asemenea confort se găsea rar când te tot mutai dintr-un loc în altul. Ceva nu era în regulă.

Pleoapele mi s-au deschis brusc.

Fir-ar să fie!

M-am smucit atât de repede de pe umărul lui Aiden, încât m-am pocnit cu capul de geam.

— Drace!

S-a întors spre mine, ridicând din sprâncene.

— Ești bine?

I-am ignorat vocea îngrijorată și m-am zgâit la el încruntată. Habar nu aveam de când îmi pierdusem cunoștința. Judecând după albastrul adânc al cerului ce se zărea prin geamurile fumurii, aș fi spus că trecuseră ore întregi. Purii nu trebuiau să se folosească de constrângeri

asupra semipurilor care nu erau înrobiți; era considerată o abatere etică gravă, întrucât constrângerile le furau liberul-arbitru, puterea de a alege, totul.

Nenorociții ăștia de hematoi! Nu că le-ar fi păsat vreodată de etică.

Înainte să dispară odată cu Hercule și Perseu, semizeii inițiali se combinaseră între ei cum numai grecii erau în stare s-o facă. Astfel, împreunările lor dăduseră naștere purilor – hematoilor –, o rasă foarte, foarte puternică. Aveau putere asupra celor patru elemente, aer, apă, foc și pământ, și urzeau puterea asta brută în vrăji și constrângeri. Purii niciodată nu trebuiau să-și folosească darurile unii împotriva altora. Le-ar fi adus încarcerarea – sau chiar moartea, în unele cazuri.

Fiind o semipură, odrasla unei pure și a unui om de rând – o corcitură, după standardele purilor –, eu nu puteam să controlez elementele. Neamul meu era binecuvântat cu aceeași putere și viteză ca ale purilor, dar noi ne distingeam printr-un dar extraspecial. Puteam pătrunde cu privirea magia elementală a daimonilor. Purii nu puteau.

Eram mulți semipuri în lume, probabil mai mulți decât purii. Având în vedere că, în societatea noastră, purii se căsătoreau de dragul statului social și nu din dragoste, tindeau să-și facă de cap – *mult de tot*. Dacă tot erau imuni la

bolile care-i chinuiau pe muritori, mă gândeam că nu simțeau nevoia de nicio formă de protecție. Dar se pare că vlăstarii lor cu sânge semipur jucau un rol deosebit de important în societatea purilor.

— Alex.

Aiden mă privea încruntat.

— Ești bine?

— Da, n-am nimic.

M-am strâmbat, privind în jur. Ne aflam în ceva mare – probabil un Hummer enorm de-al Legământului, care ar fi putut să strivească sub roți un sat întreg. Purii nu-și băteau capul cu probleme precum banii sau consumul de benzină. Zicala lor neoficială era „mai mare, deci mai bun”.

Celălalt pur – tipul uriaș – se afla la volan și Kain stătea pe locul de pasager din față, privind tăcut pe geam.

— Unde suntem?

— Pe coastă, aproape de Insula Bald Head. Mai avem puțin și ajungem la Insula Zeilor, a răspuns Aiden.

Mi-a sărit inima.

— Ce?

— Ne întoarcem la Legământ, Alex.

La Legământ – căminul meu, unde mă antrenasem până în urmă cu trei ani. Mi-am frecat ceafa, oftând.

— Legământul te-a trimis? Sau... tatăl meu vitreg?

— Legământul.

Am respirat mai ușurată. Tatăl meu vitreg pur nu s-ar fi bucurat să mă vadă.

— Acum lucrezi pentru Legământ?

— Nu. Sunt doar o santinelă. Mai degrabă sunt un împrumut temporar. Unchiul tău ne-a trimis să te găsim.

Aiden a făcut o pauză, privind pe geam.

— S-au schimbat multe de când ai plecat.

Mi-a venit să-l întreb ce putea rezolva o santinelă pe Insula Zeilor, care era atât de bine protejată, dar mi-am spus că nu-i treaba mea.

— Ce s-a schimbat?

— De exemplu, unchiul tău a devenit decanul Legământului.

— Marcus? Stai un pic! Cum? Decanul Nasso ce-a pățit?

— A murit acum vreo doi ani.

— Ah!

Nu era cine știe ce surpriză. Fusese deja cu un picior în groapă, atât de bătrân era. N-am mai spus nimic și am cântărit în gând faptul că acum unchiul meu era *decanul* Andros. Of! M-am strâmbat. Abia mă cunoșteam cu el, dar, din câte îmi aminteam, încercase să se înalțe în lumea politică a purilor. N-ar fi trebuit să mă mire că-și găsisese un post atât de râvnit.

— Alex, îmi pare rău pentru constrângerea de mai devreme!

Aiden a rupt tăcerea care se așternuse între noi.

— N-am vrut să te rănești.

N-am răspuns.

— Și... îmi pare rău pentru mama ta! V-am căutat peste tot, dar v-ați mutat des. Am ajuns prea târziu.

Inima mi s-a strâns în piept.

— Da, ați ajuns prea târziu.

Tăcerea a umplut Hummerul alte câteva minute.

— De ce a plecat mama ta acum trei ani?

L-am privit printre firele de păr. Aiden mă urmărea, așteptând răspunsul la întrebarea sa grea.

— Nu știu.

La șapte ani, începusem antrenamentul pentru semipuri – eram unul dintre semipurii așa-zis „privilegiați”. Aveam două posibilități în viață – ori ne antrenam la Legământ, ori intram în clasa muncitoare. Semipurii care aveau vreun pur dispus să pună o vorbă pentru ei și să le plătească educația erau înscriși la Legământ, ca să se antreneze pentru a deveni santinele sau gărzi. Ceilalți semipuri n-aveau norocul ăsta.

Ei erau adunați de Stăpâni, un grup de puri neîntrecuți în arta constrângerilor. Fusesse inventat un elixir făcut dintr-un amestec special

de flori de mac și ceai. Acesta avea un efect diferit asupra sângelui semipurilor. În loc să-i facă letargici și somnoroși, macul rafinat îi făcea maleabili și pustiiți – le provoca o euforie de care nu mai scăpau. Stăpânii începeau să le ofere elixirul semipurilor înrobiți începând cu vârsta de șapte ani – vârsta maturității mentale – și continuau cu doze zilnice. Fără nicio educație. Fără pic de libertate.

În ultimă instanță, Stăpâni erau cei responsabili cu distribuirea elixirului și supravegherea semipurilor înrobiți. Tot ei îi însemnau pe frunte. Un cerc tăiat de o linie – un semn dureros de vizibil al statutului lor de sclavi.

Toți semipurii se temeau de viitorul ăsta. Chiar dacă ajungeam să ne antrenăm la Legământ, o singură greșeală ar fi fost suficientă ca să ni se dea darul nesfârșit al respectivei băuturi. Pentru mine, faptul că mama mă luase de la Legământ fără nicio explicație era o uriașă bilă neagră.

Eram convinsă că nu mă ajuta nici faptul că luase jumătate din averea soțului – a tatălui meu vitreg.

Și apoi avusesem o mulțime de ocazii să contactez Legământul și s-o denunț pe mama, după cum îmi era datoria. Un singur telefon – un singur telefon nenorocit – i-ar fi salvat viața.

Probabil că asta avea să fie încă o acuzație a Legământului.

Mi-a revenit amintirea zilei în care mă trezisem și dădusem cu nasul de coșmarul meu cel mai cumplit. Cu o zi în urmă, mama mă rugase să fac curățenie în grădina de balcon pe care eu insistasem s-o amenajăm, însă dormisem până târziu. Până să mă trezesc și să iau săculețul cu unelte de grădină, se făcuse amiază.

Gândindu-mă că mama deja începuse lucrul în grădină, ieșisem pe balcon, dar grădina era pustie. Stătusem așa o vreme, privind străduța de peste drum și răsucind săpăliga în mână. Atunci un bărbat apăruse din umbră – un daimon.

Se ivise în mijlocul zilei și se uitase la mine. Era atât de aproape, încât aș fi putut să arunc cu săpăliga în el. Mă depărtasem repede de balustradă, cu inima în gât. Fugisem înapoi în casă, strigând după ea. Nu răspunsese nimeni. Gonisem prin camere ca prin ceață, pe coridorul înghesuit, până la dormitorul ei, unde împinsesem ușa. Ce văzusem atunci avea să-mi chinuie amintirile pe veci – sânge, atât de mult sânge, și ochii mamei, căscați și pustii, holbându-se în gol!

— Am ajuns!

Kain s-a aplecat entuziasmat spre noi.

Toate gândurile mi-au zburat și am simțit un junghi ciudat în stomac. M-am întors și mi-am aruncat ochii pe geam. Insula Zeilor era compusă, de fapt, din două insule. Purii locuiau

în casele lor simandicoase pe cea dintâi. În ochii lumii din afară, părea o comunitate insulară obișnuită. Magazine mici și restaurante se înșirau pe străzi. Existau și magazine gestionate de muritori, special pentru ei. Plajele imaculate erau ceva de vis.

Daimonilor nu le plăcea să traverseze apa. Când purii treceau de partea întunecată, magia lor elementală se denatura și nu mai putea fi folosită decât dacă atingeau pământul. Întreruperea contactului îi slăbea. De aceea, insulele erau ascunzătoare ideale pentru neamul nostru.

Era prea devreme ca lumea să fi ieșit pe străzi și, în numai câteva minute, am traversat și cel de-al doilea pod. Pe partea asta a Insulei Zeilor, ascuns între mlaștini, plaje și păduri aproape neatinse de om, se afla Legământul.

Înălțându-se între marea nesfârșită și zeci de hectare de plaje albe, clădirea uriașă, construită din gresie, pe lângă care treceam era școala unde erau instruiți purii și semipurii. Era un loc impozant și parcă de pe altă lume, cu coloane groase din marmură și statui întruchipând zeii amplasate în puncte cheie. Muritorii credeau că Legământul e o școală privată de elită, la care niciunul dintre copiii lor nu aveau să se bucure vreodată de privilegiul înscrierii. Și aveau dreptate. Ca să ajungi până aici, trebuia să ai ceva foarte special în sânge.

Dincolo de clădirea principală se aflau căminele, dolidora și ele coloane și statui. Clădiri mai mici și bungalouri împânzeau peisajul, iar sălile de sport și de antrenament uriașe se înșirau în jurul curții. Acestea îmi aminteau mereu de amfiteatrele antice, doar că ale noastre erau acoperite; uraganele făceau prăpăd pe aici.

Toate erau frumoase – un loc pe care-l iubeam și-l uram în același timp. Văzându-l acum, mi-am dat seama când de mult îi dusesem dorul... și ce dor îmi era de mama. Locuise pe insula principală în vremea când frecventasem școala, dar o găseai mereu în campus, venind după ore și ducându-mă să luăm prânzul sau înduplecându-l pe fostul decan să mă lase să stau cu ea în weekend. Pe toți zeii, voiam doar încă o șansă, încă o secundă, ca să-i pot spune...

Mi-am venit în fire.

Să mă stăpânesc – trebuia să mă stăpânesc, și nu-mi era de niciun folos să mă las pradă ecourilor durerii. Încordându-mi puterile, am coborât din Hummer și l-am urmat pe Aiden spre căminul fetelor. Numai noi traversam coridoarele tăcute. Din moment ce era începutul verii, probabil că nu mai erau mulți elevi.

— Fă-ți toaleta! Mă întorc în curând.

A dat să-mi întoarcă spatele, dar s-a oprit.

— Îți voi aduce niște haine și ți le voi lăsa pe masă.

Am dat din cap, fără cuvinte. Deși mă străduiam să-mi înăbuș emoțiile, unele tot răzbeau. Cu trei ani în urmă, tot viitorul meu fusese planificat în cel mai mic detaliu. Toți instructorii Legământului îmi laudau abilitățile la antrenamente. Spuneau că aș fi putut deveni până și santinelă. Santinelele erau cei mai buni – și eu chiar *fusesem* printre cei mai buni.

După trei ani fără antrenament, rămăsesem în urma tuturor semipurilor. Probabil că mă aștepta o viață întreagă de robie – un viitor de nesuportat. Să fiu la cheremul purilor, să n-am nicio putere de control și niciun cuvânt de spus – posibilitatea asta pur și simplu mă îngrozea.

O posibilitate și mai greu de îndurat din cauza ambiției mele mistuitoare de a vâna daimoni.

Nevoia de a lupta cu ei îmi era înscrisă în sânge, dar, după cele îndurate de mama, dorința asta mă acaparase cu totul. Numai Legământul îmi putea oferi mijloacele cu care să-mi ating scopul, și unchiul meu de sânge pur, care nu-mi acordase vreodată atenție, îmi ținea acum viitorul în mâini.

Mi-am târșăit picioarele prin încăperile familiare. Erau complet mobilate și păreau mai mari decât mi le aminteam. Camera avea un living separat și un dormitor mărișor. Și avea baie proprie. Legământul le oferea elevilor săi cele mai bune condiții.

Am făcut un duș mai lung decât ar fi fost nevoie, savurând regăsită senzație de curățenie. Oamenii nu-și prețuiesc dușurile așa cum ar trebui. Eu sigur n-o făcusem. După atacul daimonilor, îmi luasem lumea în cap cu foarte puțini bani. Supraviețuirea se dovedise a fi mai importantă decât dușurile.

După ce m-am convins să scăpasem de toată mizeria, am găsit teancul îngrijit de haine lăsat pe măsuta din dreptul canapelei. Imediat ce le-am luat în mâini, am înțeles că reprezenta ținuta de antrenament standard a Legământului. Pantalonii erau pe puțin cu două mărimi prea mari, dar nu aveam de gând să mă plâng. I-am dus la nas și am inspirat. Aveau un miros atât de curat!

M-am întors în baie și mi-am întins gâtul. Daimonul mă marcase exact unde acesta îmi aluneca spre claviculă. Roșul țipător al mărcii avea să dureze vreo două zile, după care avea să se decoloreze, lăsând o cicatrice palidă și lucioasă. Mușcătura daimonilor lăsa întotdeauna urme. Șirurile aproape identice de incizii mici m-au îngrețosat și mi-au amintit de una dintre instructoarele mele din trecut. Era o femeie frumoasă, mai în vârstă, care renunțase la munca ei ca să predea tactici elementare de apărare în urma unei întâlniri scârboase cu un daimon. Brațele îi erau acoperite de semicercuri

palide ușor mai deschise la culoare decât tenul pielii.

O singură marcă mă dăduse peste cap. Nici nu puteam să-mi imaginez ce îndurase ea. Daimonii încercaseră s-o golească de eter ca s-o convertească. Nu era nevoie de sânge ca să convertești un pur.

Era un proces înfiorător de simplu.

Un daimon își lipea buzele de gura purului sec, își împărțeau un pic din eter și – gata! – apărea un daimon nou-nouț. La fel ca sângele infectat, eterul denaturat transmis îi transforma și nu se mai putea face nimic. Purul era pierdut definitiv. Din câte se știa, asta era singurul mod de a crea un daimon, dar, de fapt, nu prea aveam ocazia să stăm de vorbă cu ei. Erau uciși pe loc.

Întotdeauna mi se păruse o politică stupidă. Nimeni – nici măcar Consiliul – nu știa ce urmăreau daimonii cu crimele lor. Dacă l-am fi prins și interogat pe unul, am fi putut afla atât de multe despre ei! Care erau planurile lor – care le erau țelurile? Aveau așa ceva? Sau pur și simplu îi împingea de la spate nevoia de eter? Nu știam. Hematoii voiau doar să-i împiedice și să se asigure că niciun pur nu era transformat.

În orice caz, se zvonea că instructoarea așteptase până în ultima clipă ca să atace, dejucând planurile daimonilor. Mi-am amintit cum mă holbasem la urmele acelea, gândindu-

mă cât de groaznic era că-i fusese distrus trupul imaculat.

Reflexia mea mă privea din oglinda aburită. Avea să fie greu să-mi ascund marca, dar ar fi putut fi și mai rău. Tipul ar fi putut să-mi marcheze o parte a feței – uneori daimonii puteau fi foarte cruzi.

Semipurii nu puteau fi convertiți, motiv pentru care eram luptători atât de potriviți împotriva lor. În cel mai rău caz am fi murit. Cui i-ar fi păsat de un semipur ucis în luptă ? În ochii purilor eram o marfă ieftină.

Oftând, mi-am lăsat părul după umeri și m-am depărtat de oglindă, moment în care s-a auzit o bătaie ușoară. După o clipă, Aiden a deschis ușa camerei. Cei aproape doi metri ai înălțimii lui s-au oprit subit când m-a văzut. S-a holbat la versiunea asta curată a mea cu surpriza fulgerându-i pe chip.

Ce pot să spun? Arătam bine.

După ce scăpasem de mizerie și de aspectul general de scârboșenie, arătam exact ca mama.

Părul lung și negru îmi cădea frumos pe spate; aveam pomeții înalți și buzele pline pe care le aveau majoritatea purilor. Aveam forme ceva mai pline decât ale siluetei mlădioase a mamei și nu-i moștenisem ochii uluitori. Ai mei erau căprui – căprui și banali.

Mi-am lăsat capul pe spate, privindu-l drept în ochi pentru întâia oară.

— Ce-i?

Și-a revenit în timp record.

— Nimic. Ești gata?

— Cred că da.

I-am aruncat încă o privire pe furiș când a ieșit din cameră.

Buclele întunecate îi tot cădeau pe frunte, atingându-i sprâncenele la fel de întunecate. Liniile chipului îi erau aproape perfecte, bărbia avea un contur solid și nu mai văzusem buze atât de expresive. Dar pe mine mă încântau ochii aceia de culoarea norilor de furtună. Nimeni nu mai avea asemenea ochi.

În scurtele clipe când mă imobilizase pe câmp, hotărâsem că și restul trupului îi e tot atât de încântător. Păcat că era pur! Nu aveam voie să mă ating de ei, ca orice semipur. Aparent, cu veacuri în urmă, zeii interziseseră genul de interacțiune distractivă între puri și îndoîți. Avea de-a face cu puritatea sângelui lor, care nu trebuia pângărit – cu teama că odrasla unei asemenea împreunări ar fi fost... M-am încruntat la spatele lui Aiden.

Ce ar fi fost – un ciclop?

Nu știam ce s-ar fi întâmplat, dar știam că e considerat ceva foarte, foarte rău. Ar fi fost o ofensă la adresa zeilor, adică nimic bun. Așa că, începând cu vârsta la care puteam înțelege cum se făceau copiii, noi, semipurii, eram învățați să-i privim pe puri cu respect și admirație, nimic

mai mult. Purii erau învățați să nu se amestece niciodată cu semipurii, ca să nu-și murdărească zestrea, dar uneori se mai întâmpla să apară cupluri. Povestea se termina rău și, de regulă, semipurii primeau pedepse mai grele.

Nu era corect, dar așa funcționase lumea asta dintotdeauna. Purii erau în vârful lanțului trofic. Ei făceau regulile, controlau Consiliul, conduceau până și Legământul.

Aiden mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Câți daimoni ai omorât?

— Numai doi.

M-am grăbit ca să pot ține pasul cu picioarele lui lungi.

— Numai doi? a făcut el uluit. Ți dai seama ce grozăvie e ca o semipură care nu e pe deplin antrenată să omoare nu doar unul, ci doi daimoni?

— Așa o fi.

Am tăcut, simțind că furia mea amenința să dea în clocot. Când daimonul mă văzuse în pragul ușii dormitorului mamei, se năpustise la mine... și intrase drept în săpăliga pe care o aveam în mână. *Idiotul!* Din păcate, celălalt daimon nu fusese la fel de prost.

— L-aș fi omorât și pe celălalt din Miami... doar că... nu știu. Aveam mintea vraște. Știu că ar fi trebuit să-l atac, dar am intrat în panică.

Aiden s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Alex, faptul că ai învins un daimon fără să fii pregătită e remarcabil. Ai dat dovadă de curaj, dar și de nesăbuintă.

— Na, mersi!

— Nu ești antrenată. Daimonul ar fi putut să te omoare foarte ușor. Cât despre cel pe care l-ai ucis în fabrică? Încă o faptă neînfricată, dar nesăbuită.

M-am încruntat.

— Parcă ziceai că e incredibil și remarcabil.

— Așa e, dar ai fi putut să mori.

A pornit mai departe, iar eu m-am chinuit să țin pasul cu el.

— De ce ți-ar fi păsat dacă aș fi murit? Lui Marcus de ce-i pasă? Nici nu-l cunosc și, dacă nu mă lasă să reiau antrenamentul, sunt ca și moartă.

— Ar fi păcat.

M-a privit cu bunăvoință.

— Ai tot potențialul din lume.

Mi-am mijit ochii la spatele lui. Impulsul subit de a-l îmbrânci era aproape prea puternic ca să mă pot împotrivi. După aceea, n-am mai vorbit. Afară, adierea vântului mi-a răscolit părul și am inspirat cu nesaț izul sărat al mării, pe când soarele îmi încălzea pielea rece.

Aiden m-a condus înapoi la sediul școlii și apoi în sus, pe treptele ridicol de numeroase care duceau la biroul decanului. Impunătoarele uși duble s-au ivit în față și am înghițit în sec.

Petrecusem mult timp în biroul ăsta pe când decanul Nasso se afla la conducerea Legământului.

Gărzile au deschis ușile pentru noi și mi-am amintit ultima dată când primisem un discurs moralizator aici. Aveam paisprezece ani și, din plictiseală, îl convinsesem pe unul dintre puri să inunde aripa laboratoarelor științifice cu ajutorul elementului apei. Evident, purul mă pârase.

Nasso nu prea fusese încântat.

Dintr-o privire, am văzut că biroul rămăsese exact așa cum mi-l aminteam: impecabil și bine organizat. Câteva scaune îmbrăcate în piele erau înșirate înaintea unui birou masiv din stejar roșu. Pești de nenumărate culori vii țâșneau încoace și-ncolo în acvariul care se întindea de-a lungul peretelui din spatele biroului.

Am dat cu ochii de unchiul meu și am ezitat. Nu-l mai văzusem de atâta amar de vreme – de ani de zile, de fapt! Uitasem cât de mult îi seamănă mamei. Aveau aceeași ochi – de culoarea smaraldelor, care se schimbau după starea sufletească. Numai mama și unchiul meu aveau ochii aceia.

Numai că, ultima dată când îi văzusem pe ai mamei, nu mai avuseseră aceeași lumină vie. Sentimentul acela scârbos mi s-a înfoiat în inimă, apăsându-mi pieptul. Înăbușindu-l, am pășit înainte.

— Alexandria.

Vocea adâncă și cultivată a lui Marcus m-a readus cu mintea în cameră.

— Să ne revedem după atâția ani? Nu am cuvinte.

Unchiul – titlu pe care i-l acordam cu multă larghețe – nu-mi vorbise câtuși de puțin ca un membru de familie. Tonul lui era rece și rigid, ca de plastic. I-am întâlnit privirea și pe loc mi-am dat seama că sunt pierdută. În ochii lui nu am văzut nimic care să mă lege de el – nici urmă de bucurie sau de ușurare la vederea singurei lui nepoate, vie și întreagă. Mai curând, părea ușor plictisit.

Cineva și-a dres glasul, îndreptându-mi atenția spre un colț al încăperii. Nu eram singuri. Domnul Steroizi stătea într-un ungher alături de o pură. Era înaltă și subțire, cu un păr ca pana corbului care i se revărsa în valuri. Am dedus că e instructoare.

Numai purii cărora le lipsea orice ambiție față de jocurile politice ale lumii lor predau la Legământ sau deveneau santinele – mai era și Aiden, care o făcea din motive superpersonale: cum ar fi faptul că, în copilărie, daimonii îi omorâseră părinții sub ochii lui. Asta pățise. De aceea se spunea că Aiden se hotărâse să se facă santinelă. Probabil că-și dorea un soi de răzbunare.

În privința asta ne asemănam.

— la loc!

Marcus a arătat un scaun.

— Avem multe de discutat.

Mi-am luat ochii de la puri și m-am apropiat. Prezența lor mi-a dat speranțe. Pentru ce să fi venit dacă nu ca să discute despre lipsurile mele în privința antrenamentelor și să dezbată metode prin care aș fi putut să le depășesc?

Marcus s-a dus în spatele biroului și s-a așezat. De acolo, și-a împreunat mâinile și m-a privit cu atenție. Stingherită, m-am îndreptat ușor de spate și picioarele au ajuns să-mi atârne deasupra podelii.

— Chiar nu știu de unde să încep cu... dezastrul ăsta provocat de Rachelle.

N-am răspuns, pentru că nu eram convinsă că auzisem bine ce spusese.

— În primul rând, a fost cât pe ce să-l distrugă pe Lucian. De două ori.

Vorbea de parcă și eu aș fi avut vreo vină.

— Ca și când nu i-ar fi ajuns scandalul pe care l-a stârnit când l-a cunoscut pe tatăl tău. Dar să golească contul bancar al lui Lucian și să fugă cu tine? Ei bine, cred că până și tu poți să înțelegi nenumăratele consecințe ale unei decizii atât de nesăbuite.

Mda, Lucian. Soțul perfect, de sânge pur, al mamei – tatăl meu vitreg. Îmi imaginam reacția lui. Probabil că aruncase chestii, deplângându-și proasta judecată a adevăratelor caractere ale oamenilor. Nu știam nici dacă mama îl iubise

vreodată, nici dacă îl iubise pe tatăl meu muritor, cu care-l înșelase, dar știam sigur că Lucian e un înțepat și jumătate.

Marcus a înșirat mai departe diversele moduri în care îl rănise mama. Eu nu prea l-am mai ascultat. Din câte îmi aminteam, Lucian încerca să obțină un loc în Consiliul purilor. Asemănător vechii curți olimpiene, Consiliul era format din douăsprezece persoane cu rol de conducere, dintre care două erau miniștri.

Miniștrii erau cei mai puternici. Conduceau atât viețile purilor, cât și pe ale semipurilor, întocmai cum Hera și Zeus conduseseră Olimpia. Nu-i nevoie să precizez că miniștrii aveau niște orgolii mari cât casa.

Fiecare Legământ avea câte un Consiliu: în Carolina de Nord, în Tennessee, în New York și la universitatea purilor din Dakota de Sud. Cei opt miniștri controlau Consiliul.

— Mă asculți, Alexandria? a întrebat Marcus, încruntându-se la mine.

Mi-am smucit capul în sus.

— Da... îmi explici cât de rău a dus-o Lucian. Îmi pare rău pentru el! Sincer. Dar sunt convinsă că nu se compară cu chinul pe care-l simți când viața ți-e smulsă din trup.

O expresie ciudată i-a apărut încet pe chip.

— Te referi la soarta mamei tale?

— Adică a surorii tale?

Mi-am mijit ochii, întâlnindu-i privirea.

Marcus s-a holbat la mine cu o privire pustiită.

— Rachelle și-a pecetluit soarta cu mâna ei când a părăsit refugiul societății noastre. E cu adevărat tragic ce i s-a întâmplat, dar mi-e cu neputință să mă întristez prea tare. Când te-a luat de la Legământ, a dovedit că nu pune preț nici pe reputația lui Lucian, nici pe siguranța ta. A fost egoistă, iresponsabilă...

— A fost totul pentru mine!

Am sărit în picioare.

— Numai la mine s-a gândit! m-am răstit eu. Ceea ce i s-a întâmplat e *oribil* – „tragic” e pentru oamenii care mor în accidente de mașină!

Expresia nu i s-a schimbat.

— Numai la tine s-a gândit? Mi se pare ciudat. A părăsit refugiul Legământului și v-a pus pe amândouă în pericol.

Mi-am mușcat interiorul obrazului.

— Exact.

Privirea i-a devenit glacială.

— la loc, Alexandria!

Furioasă, m-am silit să mă așez și să-mi țin gura.

— Ți-a spus de ce trebuia să părăsească Legământul? Ți-a dat vreun motiv pentru fapta ei atât de nechibzuită?

Am privit spre puri. Aiden pășise înapoi și acum stătea între ceilalți doi. Toți trei urmăreau

telenovela asta cu fețe de jucători de pocher.
Mare sprijin aveam în ei!

— Alexandria, ți-am pus o întrebare.

Am strâns brațele scaunului și lemnul lui tare
mi s-a imprimat în palme.

— Te-am auzit. Nu. Nu mi-a spus.

Marcus m-a privit câteva clipe în tăcere, cu un
mușchi zvâcnindu-i în maxilar.

— Păcat!

Pentru că nu prea știam ce să-i răspund, l-am
privit deschizând dosarul de pe birou și
răsfirând foile liniate înaintea sa. M-am aplecat
în față, încercând să văd ce sunt.

Dregându-și glasul, a luat una dintre foi.

— În această situație, nu pot să te trag la
răspundere pentru faptele lui Rachelle. Știu și
zeii că ea suferă deja consecințele.

— Cred că Alexandria știe prea bine cât de
mult a suferit mama sa, l-a întrerupt pura. Nu e
nevoie să insistăm.

Privirea lui Marcus s-a făcut ca de gheață.

— Nu. Ai dreptate, Laadan.

Și-a îndreptat atenția înapoi la foaia de hârtie
pe care o ținea între degetele sale elegante.

— Când am fost informat că în sfârșit ai fost
găsită, am cerut să mi se aducă rapoartele tale.

Am tresărit și m-am rezemat de spătar. Nu mă
aștepta nimic bun.

— Toți instructorii au avut doar laude cu
privire la antrenamentele tale.

Un zâmbet mic mi-a apărut pe buze.

— Eram destul de bună.

— Cu toate acestea, a continuat el, ridicând ochii și întâlnindu-mi o clipă privirea, în ceea ce privește istoricul purtării tale, mărturisesc că sunt... uluit.

Zâmbetul mi-a ofilit și a murit.

— Mai multe sesizări relatând lipsa ta de respect față de profesori și de ceilalți elevi, a adăugat el. Într-o notă aparte, scrisă chiar cu mâna sa, instructorul Banks constată că dovedeai o lipsă de respect deosebit de gravă față de superiori și că problema aceasta a continuat multă vreme.

— Instructorului Banks îi lipsea simțul umorului.

Marcus a ridicat dintr-o sprânceană.

— Să înțeleg că nici instructorul Richards și nici instructorul Octavian nu aveau simțul umorului? a spus el ironic. Au scris, de asemenea, că uneori te arătai indisciplinată și imposibil de stăpânit.

Proteste mi s-au stins pe buze. Nu aveam ce să-i spun.

— Se pare că lipsa ta de respect nu a fost singura problemă.

A luat altă foaie și a ridicat din sprâncene.

— Ai fost disciplinată în repetate rânduri pentru părăsirea Legământului pe furiș, pentru implicarea în altercații, pentru deranjarea orelor,

pentru încălcarea a numeroase reguli și, apoi, abaterea mea preferată.

A ridicat ochii, zâmbind crispat.

— În repetate rânduri, ți-ai pătat reputația prin nerespectarea orei de stingere și fraternizarea în căminul băieților.

M-am foit jenată.

— Toate astea, înaintea vârstei de paisprezece ani.

I s-au subțiat buzele.

— Bănuiesc că ești mândră de tine.

Mi-am holbat ochii, zgâindu-mă la birou.

— N-aș spune chiar mândră.

— Are importanță?

Am ridicat privirea.

— Nu... cred?

Zâmbetul crispat i-a reapărut.

— Având în vedere purtarea ta din trecut, mă tem că mi-e imposibil să-ți permit să reiei antrenamentele...

— Poftim?

Mi s-a subțiat vocea.

— Atunci, ce cauți aici?

Marcus a introdus foile înapoi în dosar și l-a închis.

— Comunitățile noastre au mereu nevoie de servitori. Am discutat cu Lucian azi-dimineață. Îți oferă un loc în casa lui. Ar trebui s-o consideri o onoare.

— Nu!

Am sărit iar în picioare. M-au cuprins panica și furia.

— Nici nu mă gândesc să vă las să mă drogați! N-o să fiu slugă la casa lui, și nici la casa vreunui alt pur!

— Atunci, ce vei face?

Marcus și-a împreunat mâinile din nou și m-a privit cu foarte mult calm.

— Îți vei continua viața pe străzi? Nu voi permite una ca asta. Hotărârea a fost luată deja. Nu te vei întoarce la Legământ!

CAPITOLUL 3

SOCUL ACELOR CUVINTE M-A AMUȚIT. Toate visurile mele de răzbunare s-au risipit în neant. M-am holbat la unchiul meu, urându-l aproape la fel de mult pe cât uram daimonii.

Domnul Steroizi și-a dres glasul.

— Îmi permiteți să spun un cuvânt?

Eu și Marcus ne-am întors spre el. M-am mirat și de faptul că știa să vorbească, dar Marcus ia făcut semn să spună ce avea de spus.

— A ucis doi daimoni.

— Îmi dau seama, Leon.

Omul care se pregătea să-mi năruie întreaga viață nu părea deosebit de interesat.

— Când am găsit-o în Georgia, le ținea piept altor doi, a continuat Leon. Are un potențial astronomic, numai să fie fructificat.

Uluită că purul ăsta vorbea în favoarea mea, m-am așezat încet la loc. Marcus nu părea nici acum impresionat și ochii lui verzi și luminoși erau duri ca gheața.

— Înțeleg, dar comportamentul de dinaintea incidentului legat de mama ei nu poate fi uitat. Asta e școală, nu creșă. Nu am nici timpul, nici energia necesară ca s-o păzesc. Nu-i pot permite să-și facă de cap pe coridoarele noastre, influențându-i pe ceilalți elevi.

Mi-am dat ochii peste cap. Vorbea de parcă aș fi fost o criminală lipsită de scrupule care se pregătea să năruie întregul Legământ.

— Atunci desemnați pe cineva care s-o supravegheze, a spus Leon. Unii instructori rămân aici pe timpul verii, ar putea să stea cu ochii pe ea.

— Nu-mi trebuie dădacă. Doar n-o să dau foc clădirilor.

Nimeni nu m-a luat în seamă. Marcus a oftat.

— Chiar dacă i-am desemna pe cineva, a rămas în urmă cu antrenamentul. Nu are cum să ajungă la nivelul generației sale. La toamnă va avea multe lipsuri.

De data asta, a vorbit Aiden.

— Am avea toată vara la dispoziție ca s-o antrenăm. Poate că va fi suficient de pregătită ca să poată participa la ore.

— Cine are timp pentru o asemenea îndeletnicire? a întrebat Marcus, incrunțându-se. Aiden, ești santinelă, nu instructor. La fel și Leon. Și, în curând, Laadan se va întoarce la New York. Ceilalți instructori au și ei viețile lor

– la care nu pot să le cer să renunțe de dragul unei semipure.

Chipul lui Aiden era indescifrabil și habar nu aveam ce i-a provocat următoarele cuvinte.

— Pot s-o antrenez eu. Nu mi-ar afecta îndeplinirea responsabilităților.

— Ești una dintre cele mai bune santinele, a spus Marcus, clătinând din cap. Ar fi o risipă de talent...

Au tot dezbătut ce trebuia făcut cu mine. Am încercat să intervin la un moment dat, dar, văzând privirile amenințătoare pe care mi le-au aruncat amândoi, am închis gura. Marcus a susținut în continuare că sunt o cauză pierdută, pe când Aiden și Leon argumentau că pot fi redresată. Mă durea faptul că unchiul meu era atât de dornic să mă lase pe mâna lui Lucian. Înrobirea n-ar fi fost un viitor plăcut. Toată lumea știa. Auzisem zvonuri groaznice despre cum îi tratau purii pe semipuri – mai ales pe semipure.

Laadan a făcut un pas în față după ce Aiden și Marcus au ajuns în impas cu privire la chestiunea abordării corecte. Și-a dat părul lung peste umăr cu o mișcare lentă.

— Ce spuneți să facem o înțelegere, domnule decan Andros? Dacă Aiden spune că poate s-o antreneze și, totodată, să-și îndeplinească obligațiile, atunci nu aveți nimic de pierdut. Dacă la finalul verii nu e pregătită, va pleca.

M-am întors spre Marcus, plină de speranță.

M-a fixat cu privirea și parcă am stat așa o veșnicie.

— Fie!

S-a rezemat de spătar.

— Dar ție îți revine răspunderea, Aiden. Înțelegi? Tot – absolut tot – ce face ea se va abate asupra ta. Și sigur va face ceva, te rog să mă crezi! E leită maică-sii.

Aruncându-mi o privire, Aiden a părut deodată mai circumspect.

— Da. Înțeleg.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe chip și expresia lui a devenit și mai îngrijorată, dar, când m-am întors spre Marcus, zâmbetul mi-a pierit sub privirea lui glacială.

— Eu nu voi fi la fel de tolerant ca fostul tău decan, Alexandria. Nu mă face să-mi regret decizia!

Am încuviințat din cap, neavând curaj să vorbesc. Altfel, aș fi avut șanse să stric totul. Atunci Marcus mi-a făcut semn să plec. M-am ridicat și am ieșit din birou. Laadan și Leon au rămas în birou, dar Aiden a venit după mine.

M-am întors spre el.

— Îți mulțumesc!

M-a privit îndelung.

— Nu-mi mulțumi încă.

Mi-am înăbușit căscatul și am ridicat din umeri.

— Ei, tocmai am făcut-o. Chiar cred că Marcus m-ar fi trimis la Lucian dacă n-ați fi fost voi trei.

— Așa ar fi făcut. Tatăl tău vitreg ți-e tutore legal.

M-am cutremurat.

— Ce gând liniștitor!

Mi-a observat reacția.

— Cumva mama ta și cu tine ați plecat din cauza lui Lucian?

— Nu, dar Lucian... nu prea ținea la mine. Sunt copilul din flori al mamei, știi? El e doar Lucian. Dar ce mai face ticălosul ăla?

Aiden a ridicat din sprâncene.

— Ticălosul ăla e ministru în Consiliu.

Mi-a picat fața.

— Ce? Glumești!

— De ce să glumesc cu așa ceva? Mai bine te-ai abține să-l faci ticălos în public. Mă îndoiesc că ți-ar ajuta.

Vestea că Lucian era acum ministru mi-a întors stomacul pe dos, mai ales din moment ce avea un „loc” pentru mine în casa lui. Am scuturat din cap și am alungat posibilitatea din gând. Aveam alte preocupări imediate, iar în privința lui nu puteam face nimic.

— Ai face bine să te odihnești. Măine începem antrenamentul... dacă te simți în stare.

— Mă simt.

Aiden mi-a privit expresia rănită și și-a coborât privirea, ca și când ar fi văzut nenumăratele tăieturi și vânătăi pe care le adunasem de când fugisem din Miami.

— Ești sigură?

Am încuviințat din cap, luând la ochi cârlionțul pe care și-l tot dădea la o parte de pe frunte.

— Cu ce începem? Încă nu m-am apucat de tactici ofensive și nici de *silat*¹.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu vei începe cu antrenamente de *silat*!

Chiar *era* o dezamăgire. Îmi plăceau pumnalele și toate armele cu care puteai să înjunghii și chiar voiam să învăț să le folosesc eficient. Am pornit spre cămin, dar vocea lui Aiden m-a oprit.

— Alex. Nu... nu mă dezamăgi! Tot ce faci se va răsfrânge asupra mea. Pricepi?

— Da. Nu te teme. Nu sunt chiar așa cum mă descrie Marcus.

Nu părea convins.

— Să fraternizezi în căminul băieților?

M-am roșit la față.

— Nu făceam decât să vizitez *prieteni*, i-am explicat. Doar nu m-am combinat cu niciunul. Aveam numai paisprezece ani. Nu sunt o stricăță.

— Ei, e bine de știut.

A plecat.

Oftând, am pornit înapoi spre camera mea. Eram obosită, dar faptul că primisem încă o șansă mă entuziasma peste măsură. După ce m-am zgâit la pat absurd de mult timp, am ieșit din cameră și am început să mă plimb pe coridoarele pustii ale căminului fetelor. Purii și semipurii locuiau împreună doar la Legământ. În rest, eram separați.

Am încercat să-mi amintesc cum fusese viața mea aici. Programele de antrenament riguros, lecțiile ridicole unde învățam chestii care mă plictiseau până la exasperare și toate jocurile sociale la care se dedau purii și semipurii. Nimic nu se compară cu o gașcă de adolescenți răutăcioși în stare să îți tragă un șut în fund de să ajungi în celălalt capăt al țării sau să-ți dea foc cu un simplu gând. Chiar și această simplă problemă hotăra cu cine căutai ceartă și cu cine te împrieteneai. Și, în definitiv, oricând ar fi fost bine să ai la dispoziție un incendiator.

Fiecare își avea propriul rol. Eu fusesem o tipă faină după standardele semipurilor, dar n-aveam idee unde urma să mă poziționez la toamnă.

După ce am cutreierat camerele comune pustii, am părăsit căminul fetelor și am luat-o spre una dintre clădirile mai mici din preajma mlaștinilor. Construcția dreptunghiulară, cu un singur nivel, cuprindea sala de mese și camere de recreere și înconjura un careu colorat.

Am încetinit pasul când m-am apropiat de una dintre camerele mai mari. Râsetele și bufniturile care răsunau dinăuntru dovedeau că unii adolescenți rămăseseră să-și petreacă vacanța de vară aici. Ceva mi-a fluturat în piept. Oare aveau să mă accepte din nou? Oare mă cunoșteau măcar? Drace, oare le-ar fi păsat?

Inspirând adânc, am împins ușile. Nimeni nu a părut să mă observe. Toți aclamau o pură care făcea să plutească în aer câteva obiecte de mobilier. Tânăra era novice în manipularea aerului, fapt ce explica zgomotele. Și mama folosisese aerul. În fond, era cel mai răspândit element. Purii puteau să stăpânească unul singur sau cel mult două, dacă erau deosebit de puternici.

Am privit fata. Cu buclele sale roșu-aprins și ochii albaștri uriași, părea ca de doisprezece ani, mai ales când stătea lângă semipurii înalți de-o prăjină, îmbrăcată cu rochia ei drăgălașă fără mâneci. Eu n-aveam niciun drept să vorbesc. Aveam puțin sub un metru șaptezeci, o înălțime de pitic în comparație cu majoritatea semipurilor.

Îmi spuneam că tatăl meu muritor era de vină.

Între timp, cu buzele strânse, pura a trântit de pământ încă un scaun, stârnind chicotele spectatorilor – cu excepția unuia. Caleb Nicolo. Înalt, blond și afișând mereu același zâmbet fermecător, Caleb fusese partenerul meu în

aventuri disfuncționale pe vremea când locuisem la Legământ. N-ar fi trebuit să mă mire că stătea aici pe timpul verii. Mama lui muritoare nu voia să aibă nimic de-a face cu odrasla ei „ciudată” și tatăl pur dăduse bir cu fugiții.

Caleb s-a holbat la mine uluit.

— Sfinte...

În clipa aceea s-au întors toți, până și pura. Pierzându-și puterea de concentrare, toate obiectele s-au prăbușit la podea. Câțiva îndoșiți s-au împrăștiat din calea canapelei, în urma căreia a căzut apoi și masa de biliard.

Am fluturat din degete.

— Nu ne-am mai văzut de-un car de ani, așa-i?

Caleb și-a venit în fire și, în două secunde, a traversat încăperea și m-a cuprins într-o îmbrățișare ca de urs. Apoi m-a luat pe sus și m-a învârtit de câteva ori.

— Pe unde naiba ai umblat?

M-a așezat iar jos.

— Trei ani, Alex? Ce naiba? Ai idee ce spuneau jumătate din elevi că ați pățit tu și maică-ta? Credeam să ați murit! Îmi vine să te pocnesc, nu alta!

Abia imi stăpâneam zâmbetul.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

S-a tot holbat la mine, de parcă aș fi fost un soi de miraj.

— Chiar nu-mi vine să cred că ești aici. Ai să-mi spui o poveste nebună, că altfel...

Am râs.

— Ce fel de poveste?

— Să fi avut un copil, să fi omorât pe cineva sau să te fi culcat cu un pur. Astea sunt cele trei opțiuni. Altceva nu accept.

— Trebuie să te dezamăgesc cumplit, pentru că n-am făcut nimic palpitant.

Caleb mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a îndrumat spre una dintre canapele.

— Atunci, să-mi spui ce naiba ai făcut atâta timp și cum ai reușit să te întorci! Și de ce n-ai sunat pe nimeni? Pe lumea asta nu există loc fără telefonie mobilă.

— Eu pariez pe varianta că a omorât pe cineva.

Mi-am dat capul pe spate și l-am văzut pe Jackson Manos în gașca de semipuri necunoscuți. Arăta exact așa cum mi-l aminteam. Păr negru dat în părți, un trup după care să saliveze fetele și ochi pe măsură, întunecați și atrăgători. L-am adresat cel mai luminos zâmbet de care eram în stare.

— Ce să zic, fraiere! N-am omorât pe nimeni.

Jackson a clătinat din cap și a venit la noi.

— Ți amintești cum l-ai aruncat în cap pe Nick în timpul antrenamentelor de doborâre? A fost cât pe ce să-l omori. Noroc că ne vindecăm

așa repede, altfel ar fi lipsit luni în șir de la antrenament!

Amintirea ne-a făcut pe toți să râdem. După incidentul acela, bietul Nick a stat la infirmerie o săptămână. Voia noastră bună și curiozitatea generală i-a atras la canapea și pe ceilalți semipuri. Știind că în cele din urmă trebuia să le răspund la unele întrebări legate de absența mea, am născocit o poveste destul de anostă cum că eu și mama voiserăm să trăim printre muritori. Caleb m-a privit cu neîncredere, dar nu a insistat.

— Apropo, ce naiba porți? Parcă ar fi uniforma de antrenament a băieților.

Caleb m-a tras de mânecă.

— N-am altceva.

Am oftat cu un aer tragic, demn de compătimire.

— Nu cred c-o să apuc să ies la cumpărături în viitorul apropiat și nici bani nu am.

Caleb a zâmbit larg.

— Știu unde se țin toate hainele de antrenament. Mâine aș putea să-ți aduc și niște chestii în plus de la oraș.

— Nu-i nevoie. Și, oricum, parcă n-aș vrea să faci cumpărături pentru mine. Aș ajunge să arăt ca o stripteuză.

Caleb a râs, încrețindu-și pielea din jurul ochilor albaștri.

— Nu-ți face griji! Tata mi-a trimis o adevărată avere acum câteva săptămâni. Probabil că-l chinuie remușcările pentru că a fost un părinte de doi bani. Și o să o rog pe una dintre fete să vină cu mine sau ceva de genul ăsta.

Tânăra pură – o chema Thea – a venit și ea în cele din urmă. Părea de treabă și sincer interesată de situația mea, dar a pus singura întrebare de care mă temeam:

— Și mama ta s-a... împăcat cu Lucian? a întrebat ea cu o voce mică, de copil.

M-am silit să nu trădez nicio reacție.

— Nu.

A părut surprinsă. La fel și semipurii.

— Dar... nu pot să divorțeze, a spus Caleb. O să facă precum cuplurile alea care trăiesc în case separate, cu coduri poștale diferite?

Purii nu divorțau niciodată. Credeau că partenerii le sunt sortiți de zei. Mie mereu mi se păruse o prostie, dar povestea asta cu interdicția divorțurilor explica de ce atât de mulți aveau aventuri amoroase.

— Ăăă... nu, am răspuns. Mama... n-a supraviețuit *afară*.

Lui Caleb i-a căzut falca.

— Ah! Frate, îmi pare rău!

M-am forțat să ridic din umeri.

— Asta e.

— Ce-a pățit? a întrebat Jackson cu aceeași lipsă de tact dintotdeauna.

Inspirând adânc, m-am decis să le spun adevărul:

— A prins-o un daimon.

A urmat încă un rând de întrebări, la care am răspuns cu sinceritate. Pe fețele lor vedeam doar șoc și uluire când am ajuns să le spun că omorâsem doi daimoni. L-am impresionat până și pe Jackson. Niciunul nu întâlnise vreodată daimoni.

N-am intrat în detalii când a venit vorba de întâlnirea cu Marcus, dar le-am spus că pentru mine vara n-avea să fie o distracție nesfârșită. Când le-am spus că mă voi antrena cu Aiden, a erupt un icnet colectiv.

— Ce-i?

M-am uitat la fiecare. Caleb și-a luat picioarele din poala mea și s-a ridicat.

— Aiden e unul dintre cei mai duri...

— Mai aspri, a adăugat Jackson cu un aer grav.

— Mai răi, a intervenit o semipură cu părul brunet tuns extrem de scurt.

Cred că o chema Elena.

M-a cuprins un fior de neliniște. În ce mă băgasem? Și încă nu terminaseră cu descrierea.

— Mai puternici, a adăugat încă un puști.

Elena a privit în jur, arcuindu-și buzele.

— Mai chipeși.

O rafală de oftături a izbucnit între fete, dar Caleb s-a încruntat.

— Alta-i ideea. Frate, e o fiară! Nici măcar nu e instructor. E santinelă get-beget.

— Ultimele generații absolvente au fost repartizate în zona lui.

Jackson a clătînat din cap.

— Nici măcar nu e ghid, dar a cernut mai bine de jumătate din ei și i-a trimis înapoi ca să se facă gărzi.

— Ah!

Am ridicat din umeri. Nu suna foarte rău. Eram pe cale să le-o spun, dar m-a întrerupt o voce nouă:

— Ia uite cine s-a întors! E chiar singura noastră elevă exmatriculată, a îngânat Lea Samos.

Am închis ochii și am început să număr până la zece. N-am reușit să ajung decât la cinci.

— Te-ai rătăcit, Lea? am întrebat-o. Nu aici se dau testele de sarcină gratuite.

— Măi să fie!

Caleb s-a mutat în spatele canapelei, dându-se din drum. Nu aveam ce să-i reproșez. Relația dintre mine și Lea era legendară. Majoritatea reclamațiilor din care îmi citise Marcus aveau legătură și cu ea.

A răs în stilul ei aspru și răgușit, pe care-l știam prea bine. Atunci am ridicat privirea. Nu se schimbase câtuși de puțin.

Bine. Nu-i adevărat.

De fapt, în ultimii trei ani, Lea se făcuse și mai frumoasă. Cu părul lung de culoarea aramei, cu ochi ca de ametist și cu pielea imposibil de bronzată, arăta ca un soi de fotomodel spectaculos. N-am putut să nu mă gândesc la propriii mei ochi căprui și anoși.

Pe când reputația mea sclipitoare îmi purtase numele în șoaptă pe multe buze în vremea când locuisem aici, Lea cutreierase practic tot Legământul... Ba nu! Îl cucerise.

Traversând camera de recreere cu pași țănoși, m-a inspectat din cap până-n picioare, luându-mi la ochi tricoul prea mare și pantalonii de alergare mototoliți. A ridicat dintr-o sprânceană impecabilă.

— Ce bine arăți!

Ea, firește, purta cea mai strâmtă și mai scurtă fustă întâlnită vreodată de om.

— Aia nu-i aceeași fustă pe care o purtai în clasa a treia? Ți-a rămas cam mică. Poate ar fi bine să-ți iei ceva cu un număr sau chiar trei mai mare.

Lea a rânjit și și-a dat părul voluminos peste umăr. S-a așezat pe unul dintre fotoliile încăpătoare și fluorescente din fața noastră.

— Ce-ai pățit la față?

— Dar tu? i-am întors-o eu. Arăți ca un Umpa Lumpa². Las-o mai ușor cu autobronzantul, Lea!

S-au auzit câteva chicoteli dinspre publicul nostru improvizat, dar Lea le-a ignorat. Era atentă la mine – dușmana ei de-o viață. O țineam tot așa încă de la vârsta de șapte ani. Inamice din lada cu nisip, să zicem.

— Știi ce am auzit azi-dimineață?

Am oftat.

— Ce?

Jackson s-a dus la ea agale, sorbindu-i din priviri picioarele lungi. S-a mutat în spatele ei și a tras-o de o șuviță de păr.

— Lea, las-o mai ușor! Abia s-a întors.

Am ridicat din sprâncene, văzând că Lea îi face semn să se aplece cu o mișcare a degetului mic. Jackson și-a apropiat gura de a ei. M-am întors încet spre Caleb. Plictisit de demonstrație, acesta a ridicat din umeri. Instructorii nu-i puteau împiedica pe elevi să se combine. Să fim serioși! Printre atâția adolescenți adunați laolaltă, era inevitabil, dar Legământul nu privea fenomenul cu ochi buni. De obicei, elevii n-o arătau direct.

După ce și-au terminat jocul de limbi, Lea m-a fixat din nou cu privirea.

— Am auzit că decanul Andros nu vrea să te primească înapoi. Propriul tău unchi voia să te arunce în robie. Cât de trist! a făcut ea.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Trei puri au trebuit să-i convingă unchiul că merită păstrată.

Caleb a pufnit.

— Alex e printre cei mai buni. Mă îndoiesc că a fost nevoie de multă putere de convingere.

Lea a deschis gura, dar i-am tăiat vorba:

— *Am fost* printre cei mai buni. Și chiar a fost nevoie. Se pare că am o reputație proastă, și Andros consideră că am pierdut prea mult timp.

— Poftim?

Caleb s-a holbat la mine. Am ridicat din umeri.

— Până la sfârșitul verii, trebuie să-i demonstrez lui Marcus că i-am ajuns din urmă pe ceilalți elevi. Nu-i mare scofală, nu-i așa, Lea?

M-am întors spre ea, rânjind.

— Cred că-ți amintești ultimul nostru exercițiu de luptă. S-a întâmplat acum mult timp, dar sunt convinsă că tu îți amintești foarte bine.

Pete rozalii i s-au ivit pe obrajii bronzăți și mâna i-a alunecat la nas cu o mișcare aparent inconștientă, stârnindu-mi un rânjel și mai mare. La o vârstă atât de fragedă, lupta noastră ar fi trebuit să fie un exercițiu fără contact. Dar, din insultă în insultă, am ajuns să-i rup nasul.

În două locuri.

Pentru asta, mi s-a interzis să particip la ore trei săptămâni.

Buzele pline ale Leei s-au subțiat.

— Știi ce-am mai aflat, Alex?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ce?

— Chiar dacă toată lumea de aici crede explicația de doi bani pe care le-oi fi dat-o pentru plecarea mamei tale, eu cunosc adevăratul motiv.

Ochii îi sclipeau răutăcios. Mi-a înghețat sângele în vene.

— Și de unde știi?

Mi-a întâlnit privirea, arcuind colțurile buzelor. Ca prin ceață, am observat că Jackson se depărtează de ea.

— Mama ta s-a văzut cu Buna Piperi.

Buna Piperi? Mi-am dat ochii peste cap. Piperi era o bătrână țicnită despre care se spunea că ar fi fost oracol. Purii credeau că stă la sfat cu zeii. Eu credeam că stă la sfat cu mult rachiu.

— Și? am întrebat-o.

— Știu ce a spus Buna Piperi de a scos-o din minți pe maică-ta. Doar a înnebunit, nu?

Am sărit în picioare fără să-mi dau seama.

— Lea, ține-ți gura!

Și-a holbat ochii la mine imperturbabilă.

— Vai, Alex, ai face bine să te calmezi! O singură încăierare mică e suficientă ca să ajungi să cureți toalete tot restul vieții.

Mi-am strâns pumnii. Fusese și ea de față, ascunsă sub biroul lui Marcus sau ceva de genul ăsta? Cum de știa atâtea? Dar Lea avea dreptate, ceea ce era nasol. Ca o dovadă de maturitate, trebuia să-i întorc spatele. A fost mai greu decât

mi-aș fi închipuit, ca și cum călcam pe nisip mișcător. Cu fiecare pas, aerul din jur parcă îmi cerea imperios să rămân și să-i rup nasul încă o dată. Dar am izbutit să trec pe lângă fotoliul ei fără s-o lovesc.

Devenisem o persoană extrem de diferită – o persoană mai bună.

— Nu vrei să știi ce i-a spus mamei tale ca să-i ia mințile? Ca s-o convingă să plece? Află că avea legătură cu tine.

M-am oprit. Așa cum se aștepta și Lea.

Caleb a apărut lângă mine și m-a luat de braț.

— Haide, Alex! N-ai de ce să crezi tâmpeniile astea. Ți dai seama că nu știe nimic.

Lea s-a răsucit și și-a lăsat un braț subțire peste spătarul fotoliului.

— Dar chiar știi. Vezi tu, mama ta și Piperi nu erau singure în grădină. Cineva le-a ascultat conversația.

M-am desprins de Caleb și m-am întors.

— Cine le-a auzit?

Lea a ridicat din umeri, contemplându-și unghiile pictate. În clipa aceea, am priceput că aveam s-o pocnesc.

— Oracolul i-a spus maică-tii că tu aveai s-o omori. Având în vedere că n-ai reușit să împiedici daimonul s-o sece, probabil că o spusese într-un sens mai abstract. Ce rost are o semipură care nici măcar nu poate să-și apere

mama? Te mai miri că Marcus n-a vrut să te primească?

A urmat o clipă în care nimeni din cameră n-a făcut nicio mișcare, nici măcar eu. Apoi i-am zâmbit și, într-o clipă, am înșfăcat-o de părul arămiu, smulgând-o din fotoliu.

Nu mai aveam niciun chef să fiu o persoană mai bună.

1 Artă marțială practică în unele regiuni din Asia de Sud-Est (n. tr.).

2 Muncitori din *Charlie și fabrica de ciocolată* de Roald Dahl, îmbrăcați cu haine ridicol de largi și excesiv de bronzăți (n. red.).

CAPITOLUL 4

MODUL ÎN CARE I-A PICAT FAȚA CÂND a căzut pe spate aproape că i-a răscumpărat cuvintele crude. Evident, nu se așteptase să fac ceva, gândindu-se că pericolul de a fi exmatriculată era prea mare. Lea nu-și cunoștea puterea propriilor cuvinte.

Mi-am tras brațul în spate, hotărâtă să stric tot ce făcuseră medicii ca să-i repare nasul mic și drăgălaș, dar pumnul meu n-a mai apucat să lovească. De fapt, înainte să apuc să fac măcar un pas spre ea, Caleb a sărit la mine. M-a cărat, la propriu, afară din sala de recreere, unde m-a lăsat jos și mi-a tăiat calea spre Lea. Avea un rânjet sălbatic când am încercat să fug pe lângă el.

— Lasă-mă să trec, Caleb! Jur pe toți zeii că-i rup fața!

— N-a trecut nici măcar o zi de când te-ai întors, Alex. Uau!

— Taci!

M-am holbat la el furioasă.

— Alex, încetează! Dacă sari la bătaie, o să fi dată afară. Și apoi? Rămâi slugă tot restul vieții? Oricum, îți dai seama că minte. Las-o baltă!

Mi-am privit mâna și am descoperit câteva fire de păr roșu înfășurate în jurul degetelor. Tare!

Caleb a observat sticlirea feroce din privirea mea și a părut să înțeleagă că trebuie să părăsesc zona, altfel povestea s-ar fi încheiat prost. M-a apucat de mână și aproape că m-a târât pe hol.

— E o proastă de rând. Îți dai seama că vorbea aiurea, nu?

— Cine știe? am mormăit. Dar are dreptate. Habar n-am de ce a plecat mama. Poate că a vorbit cu Buna Piperi. Nu știu.

— Nu-mi vine să cred că oracolul a spus că o s-o omori pe maică-ta.

Neînduplecată, am deschis ușa de la intrare cu o lovitură de pumn.

Caleb s-a ținut după mine.

— Uită-le pe toate, bine? Trebuie să te concentrezi la antrenament, nu la Lea sau la ce o fi spus oracolul.

— Ușor de zis, greu de făcut.

— Bine. Atunci poți să întrebi oracolul ce i-a spus maică-tii.

M-am holbat la el.

— Ce-i? Poți s-o întrebi, dacă te supără așa tare.

— Nu pot să cred că femeia aia e încă în viață.

Mi-am mijit ochii la soarele orbitor.

— Au trecut trei ani de când mama ar fi putut să-i vorbească.

Caleb mi-a răspuns cu aceeași privire uluită.

— Ce-i? N-are cum să fie în viață. Ar însemna că are... vreo o sută cincizeci de ani.

Purii erau foarte puternici, iar oracolele probabil că erau și mai și, dar nimeni nu era nemuritor.

— Alex, e oracolul. O să trăiască până-și vine în putere următorul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i decât o bătrână țicnită. Stă la sfat cu zeii? Nu stă la sfat decât cu copacii și cu clubul ei de bridge.

Caleb a mormăit exasperat.

— Și acum mă uimește faptul că nu crezi în zei, având în vedere ceea ce ești – ceea ce suntem.

— Nu. Cred în ei. Doar că-mi par niște moșieri absenți. Chiar în clipa asta, probabil că-și fac de cap la Las Vegas, culcându-se cu fetele de scenă și trișând la pocher.

Caleb a sărit de lângă mine, aterizând cu picioarele pe pietricelele albe și nisipii.

— Să nu mă lași să stau lângă tine când o să te trăsnească unul dintre ei!

Am râs.

— Da, chiar că-și păzesc afacerile. De aia umblă liberi atâția daimoni, secând purii și ucigând muritori de dragul distracției.

— Pentru asta, zeii ne au pe noi.

Caleb a zâmbit larg, de parcă ar fi explicat totul cu asta.

— Mă rog.

Ne-am oprit în capătul aleii de piatră. De aici, trebuia s-o luăm ori spre căminul fetelor, ori spre cel al băieților.

Am privit amândoi spre mlaștina inundată. Plante lemnoase și tufe scunde împânzeau bălțile murdare, împiedicând orice încercare de traversare. Mai departe începea pădurea – un pământ al nimănui, la propriu. În copilărie, crezusem că în codrii întunecați trăiau monștri. După ce am mai crescut, am aflat că prin mlaștini se putea ajunge la insula principală, fapt ce-mi oferea o cale de scăpare perfectă când voiam să mă furișez de colo-colo.

— Cotoroașta aia încă trăiește acolo? am întrebat în cele din urmă.

Dacă aș fi putut să vorbesc cu Piperi?

Caleb a încuviințat din cap.

— Așa cred, dar cine poate să știe sigur? Vine în campus din când în când.

— Aha!

Mi-am mijit ochii în lumina puternică.

— Știi ce mă gândeam?

S-a uitat la mine.

— Ce?

— Mama nu mi-a spus niciodată pentru ce am plecat, Caleb. Nici măcar o dată, în trei ani de

zile. Cred că... m-aș simți mai bine dacă aș afla de ce a plecat. Știu că nu s-ar schimba nimic din câte s-au întâmplat, dar măcar aș înțelege de ce naiba a fost atât de important să părăsim locul ăsta.

— Numai oracolul știe, și habar n-am când o să se întoarcă. Iar tu nu poți merge la ea. Trăiește tocmai în fundul pădurii. Nici măcar eu nu mă aventurez atât de departe în mlaștină. Nici să nu-ți treacă prin gând!

Buzele mi s-au arcuit la colțuri.

— Cât de bine mă cunoști și acum, după atâția ani!

A zâmbit vesel.

— Am putea s-o ademenim cu o petrecere. Mi se pare că ne-a vizitat la echinocțiul de primăvară.

— Serios?

Poate că oracolul ar fi putut să-mi dea niște răspunsuri – sau să-mi dezvăluie viitorul.

Caleb a ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc exact, dar, apropo de petreceri, o să fie una în weekendul ăsta, pe insula principală. O ține Zarak. Ce zici, te bagi?

Mi-am înăbușit un căscat.

— Zarak? Uau! Nu l-am mai văzut de-o veșnicie, dar nu cred că o să mă pot bucura de petreci în viitorul apropiat. Am interdicție permanentă.

— Cum adică? a făcut Caleb, căscând gura. Poți să pleci pe furiș. Doar erai regina evadărilor pe furiș.

— Da, dar asta a fost înainte ca unchiul meu să devină decan și pe atunci nu eram la un pas de exmatriculare.

Caleb a pufnit.

— Alex, a fost cât pe ce să fii exmatriculată de vreo trei ori. De când te sperie așa ceva? În orice caz, găsim noi o soluție. Și apoi, o să fie un fel de petrecere de bun-venit în cinstea ta.

Era o idee proastă, dar obișnuitul entuziasm a început să-mi frământa stomacul.

— Ei bine... pe timp de noapte nu mă antrenez.

— Nu, a încuviințat Caleb.

Un rânjel mi-a întins buzele.

— Și n-a murit nimeni când s-a mai întâmplat să ies pe furiș.

— Și nimeni n-a fost exmatriculat.

Ne-am rânjit unul celuilalt și, uite așa, m-am întors la viața de dinainte ca toate să se fi dus naibii.

După cină, eu și Caleb am avut o mică aventură în camera de provizii a clădirii principale a școlii. Am șterpelit toate hainele posibile care-mi veneau și Caleb mi-a promis încă o dată că o va lua pe una dintre celelalte semipure și va merge

la cumpărături pentru mine a doua zi. Nici nu puteam să-mi închipui cu ce avea să se întoarcă.

Cu brațele încărcate, am pornit înapoi spre cămin. N-a fost o mare surpriză când l-am găsit pe Aiden, cu trupul lui formidabil, între coloanele groase de marmură ale porticului de la intrare. Caleb a făcut ochii mari.

Am mormăit:

— Până aici ne-a fost!

Ne-am apropiat de el, încetinind pasul. N-am putut să citesc nimic pe chipul lui stoic și nici în plecăciunea respectuoasă a capului în timp ce l-a salutat pe Caleb. Pentru întâia oară în viața lui, Caleb a rămas fără cuvinte când Aiden a venit și i-a luat maldărul de haine din brațe.

— Nicolo, e nevoie să-ți amintesc că băieții nu au voie în căminul fetelor?

Caleb a clătinat din cap, amuțit.

Aiden s-a întors spre mine, ridicând din sprâncene.

— Trebuie să vorbim.

M-am uitat la Caleb neajutorată, dar el s-a scuzat, pășind înapoi cu jumătate de zâmbet. Preț de o clipă, m-am gândit să-l urmez. N-am făcut-o.

— Despre ce trebuie să vorbim?

Aiden m-a îndemnat s-o iau înaintea cu o mișcare scurtă a capului.

— Nu te-ai odihnit deloc azi, așa-i?

Am trecut greutatea hainelor pe celălalt braț.

— Nu. M-am văzut cu prietenii.

A părut să-mi cântărească răspunsul, traversând coridorul. Slavă zeilor că promisem o cameră la parter! Uram scările și, cu toate că Legământul avea mai mulți bani decât mi-aș fi putut închipui, în tot campusul nu se găsea niciun lift.

— Ar fi trebuit să te odihnești. Măine n-o să-ți fie ușor.

— Oricând ai putea face să-mi fie ușor.

Aiden a râs. Era un sunet adânc și melodios, care în alte situații m-ar fi făcut să zâmbesc. Dacă n-ar fi râs de mine, de exemplu.

M-am încruntat și am împins ușa camerei.

— Dacă n-are voie să intre Caleb, tu ce cauți aici?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Eu nu sunt elev.

— Dar ești băiat.

Am dus mormanul de haine în dormitor, unde le-am trântit pe podea.

— Nu ești nici instructor, nici ghid. Așa că, dacă tu ai voie să intri, ar trebui să aibă voie și Caleb.

Aiden m-a privit un moment, strângându-și brațele la piept.

— Am fost informat că la un moment dat aveai de gând să te faci santinelă, nu gardă.

M-am lăsat pe pat și i-am zâmbit de jos în sus.

— Te-ai interesat de mine.

— Mi-am spus că ar fi mai bine să mă pregătesc.

— Sunt sigură că ai auzit numai lucruri bune.

Și-a dat ochii peste cap.

— Decanul Andros a spus în mare parte adevărul. Instructorii te cunosc bine. E adevărat că ți-au lăudat talentul și ambiția. Cât despre celelalte aspecte... ei bine, e de așteptat. Erai doar o copilă – încă ești o copilă.

— Nu sunt copilă.

Buzele i-au zvâcnit, de parcă ar fi vrut să zâmbească.

— Încă ești copilă.

Mi s-au îmbujorat obrazii. Una era să-mi spună un bătrân că sunt copilă. Cui îi pasă? Dar nu simțeam nicio plăcere când mi-o spunea un tip superarătos.

— Nu sunt copil, am repetat.

— Chiar așa? Atunci, ești adult?

— Bineînțeles.

Î-am oferit cel mai reușit zâmbet al meu, cel care de obicei mă scăpa de probleme.

Aiden a rămas impasibil.

— Interesant! Un adult ar fi sesizat momentul potrivit să renunțe la ceartă, Alex. Mai ales când acel adult a fost avertizat că orice comportament discutabil ar putea să ducă la eliminarea sa de la Legământ.

Zâmbetul mi-a șovăit.

— N-am idee la ce te referi, dar sunt de acord cu tine.

Aiden și-a înclinat capul într-o parte.

— N-ai idee?

— Niciuna.

Un zâmbet mic i-a apărut pe buze. Ar fi trebuit să-mi fie avertisment, dar am ajuns să mă holbez la buzele acelea, în loc să fiu atentă la *el*. Deodată, s-a lăsat pe vine până la nivelul ochilor mei.

— Atunci, ar trebui să mă liniștesc, știind că nu e adevărat ce mi-a fost relatat cu numai o oră în urmă. Nu tu ai smuls o fată – de păr – din fotoliul pe care stătea în sala comună de recreere.

Am deschis gura, vrând să neg, dar protestele mi s-au risipit. La naiba! *Mereu* se găsea cineva dornic să te părăscă.

— Înțelegi situația precară în care te afli?

M-a privit hotărât drept în ochi.

— Ți dai seama cât de prostesc e să le permiți unor simple cuvinte să te împingă la violență?

Fusese o prostie s-o arunc pe Lea din fotoliu, dar mă scosese din sărite.

— Vorbea de mama.

— Are importanță? Gândește-te puțin! Sunt doar cuvinte, iar cuvintele n-au nicio valoare. Numai faptele au valoare. Ai de gând să te bați cu toți cei care vor spune ceva despre tine sau

despre mama ta? În cazul ăsta, ar fi bine să-ți faci bagajele chiar acum.

— Dar...

— Vei auzi zvonuri – zvonuri absurde explicând de ce a plecat mama ta. De ce nu te-ai întors. Nu poți să te bați cu toți oamenii care te supără.

Mi-am aplecat capul într-o parte.

— Dar pot să încerc.

— Alex, trebuie să depui tot efortul ca să fi primită înapoi la Legământ. Deocamdată, îți e permis să stai aici din bunăvoință. Vrei să te răzbuni pe daimoni, nu?

— Da!

Mi s-a încordat vocea și mi-am strâns pumnii.

— Vrei să poți ieși în lume ca să lupți cu ei? Atunci trebuie să fii atentă la antrenamente, nu la ce spune lumea despre tine.

— Dar Lea a spus că mama a murit din cauza mea!

Auzind că-mi tremură glasul, a trebuit să-mi feresc privirea. Era o dovadă de slăbiciune. Un gest penibil. „Slab” și „penibil” nu aveau ce căuta în vocabularul unei santinele.

— Alex, uite-te la mine!

Am ezitat un moment, apoi m-am uitat. Preț de o clipă, expresia lui severă s-a înmuiat. Văzând cum mă privea, m-am convins că îmi înțelege reacția dinainte. Poate că nu era de

acord, dar măcar înțelegea de ce mă purtasem așa.

— Îți dai seama că nu puteai face nimic ca să-ți salvezi mama, nu?

Mi-a cercetat chipul.

— Îți dai seama, nu?

— Ar fi trebuit să fac ceva. Am avut atâta timp, ar fi trebuit să sun pe cineva! Poate că atunci...

Mi-am trecut mâna prin păr și am inspirat adânc.

— Poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea, am îngăimat eu.

— Alex, nu aveai de unde ști că se va ajunge aici.

— Dar știam.

Am închis ochii, simțind un junghi în stomac.

— Știm cu toții. Asta se întâmplă când părăsești refugiul comunității. Știam că se va întâmpla, dar pur și simplu mi-a fost frică de faptul că n-aveau s-o mai primească înapoi după ce fugise. N-am putut... s-o las singură în lume.

Aiden a tăcut atâta timp, încât am crezut că ieșise din cameră, dar apoi i-am simțit mâna pe umăr. Am deschis ochii, întorcând capul ca să-i privesc mâna. Avea degete lungi și mlădioase. Probabil mortale. Dar acum erau blânde. Parcă lipsită de voință proprie, am privit în ochii lui argintii. Fără să vreau, mi-am amintit cele petrecute între noi la fabrică.

Brusc, Aiden mi-a dat drumul. Trecându-și o mână prin păr, parcă nu înțelegea ce face.

— Ascultă! Odihnește-te! Nu mai e mult până la opt dimineața.

S-a întors, vrând să plece, dar s-a oprit.

— Și să nu mai părăsești camera la noapte. Nu vreau să aflu în zori că ai incendiat un sat în timp ce dormeam.

Aveam pregătite mai multe replici, toate istețe și impertinente, dar le-am amuțit și m-am ridicat din pat. Aiden s-a oprit în prag, privind pe coridorul pustiu.

— Alex, nu ești vinovată pentru ce i s-a întâmplat mamei tale. Asemenea remușcări n-ar face decât să te încurce. Așa nu ajungi nicăieri. Pricepi?

— Da, am mințit eu.

Chiar dacă voiam să-l cred, știam că nu e adevărat. Dacă aș fi contactat Legământul, mama ar fi fost și acum în viață. Deci da, într-un anumit sens, Lea avea dreptate.

Eu eram de vină pentru moartea mamei.

CAPITOLUL 5

ADOUA ZI, PARCĂ M-AȘ FI ÎNTORS ÎN timp – m-am trezit mult prea devreme ca să pot gândi limpede și m-am îmbrăcat cu haine gândite ca să-mi iau bătaie în ele. Totuși, de data asta, existau câteva diferențe.

De exemplu, uitându-mă la Aiden, m-am convins că nu era ca instructorii din trecut. Aceia fuseseră santinele sau gărzi rănite la datorie sau care voiau să se retragă din activitate. Mereu mă antrenasem ori cu instructori din cale afară de bătrâni, ori cu instructori extrem de plictisitori.

Aiden nu era nici una, nici alta.

Purta aceeași pantaloni de exerciții precum cei pe care-i furasem din cămara cu provizii, dar, pe când eu mă îmbrăcasem cu un tricou alb modest, el avea un maiou fără mâneci. Și, mamă, mamă, zău că merita să-și arate brațele! Pielea nu-i atârna; era departe de a fi plictisitor și el chiar umbla în lume, vânând daimoni.

Avea totuși ceva în comun cu foștii mei instructori. Imediat ce am intrat în sala de sport, a devenit extrem de serios. Judecând după stilul în care m-a dirijat pe parcursul unei serii de exerciții de încălzire și apoi mi-a poruncit să desfășor toate saltelele de antrenament, am dedus că la sfârșitul zilei aveam să fiu terminată.

— Câte îți mai amintești din antrenamentele din trecut?

Am privit în jur, văzând lucruri pe care nu mai pusesem ochii de trei ani de zile – saltele de antrenament pentru atenuarea căzăturilor, manechine îmbrăcate în imitații realiste de piele și câte o trusă de prim ajutor în fiecare colț. De regulă, la un moment dat, în timpul antrenamentului, cineva ajungea să sângereze. Dar cel mai mult mă interesa peretele din spate. Era plin de cuțite periculoase cu care nu apucasem să exersezi niciodată.

— Chestiile obișnuite: teoria din manuale, exercițiile ofensive, loviturile de pumn și de picior.

M-am dus drept la peretele cu arme; parcă aș fi fost sub puterea unei constrângeri.

— Deci nu mare lucru.

Am încuviințat din cap, luând unul dintre pumnalele de titan subțiri pe care le purtau de obicei santinelele.

— Partea interesantă a început imediat înainte să...

Aiden a întins brațul pe lângă mine, smulgându-mi pumnalul dintre degete și așezându-l la loc pe perete. Degetele i-au zăbovit pe lamă cu reverență.

— Nu ți-ai câștigat dreptul să atingi armele astea, și în niciun caz arma *asta*.

Inițial, am crezut că mă tachinează, dar o singură privire la fața lui mi-a dovedit contrariul.

— De ce?

Nu a răspuns.

Îmi venea s-o ating din nou, dar mi-am retras mâna și m-am depărtat de perete.

— Eram bună la tot ce învățam. Știam să lovesc cu putere. Alergam mai repede decât toți colegii.

Aiden s-a întors în mijlocul sălii și și-a pus mâinile pe șoldurile înguste.

— Deci nu mare lucru, a repetat.

L-am urmărit cu privirea.

— S-ar putea spune și așa.

— Fă bine și obișnuiește-te cu sala asta! Vom petrece opt ore pe zi aici.

— Glumești, nu?

Nu părea că glumește.

— Mai încolo, pe coridor, vei găsi o sală de culturism. Te sfătuiesc s-o vizitezi... *frecvent*.

Mi-a picat fața.

Aiden mi-a aruncat o privire plictisită.

— Ești prea slabă. Trebuie să pui pe tine greutate și mușchi.

A întins mâna și mi-a împuns brațul slăbănog.

— Viteză și putere ai din naștere. Dar, în momentul de față, ar putea să te bată până și un copil de zece ani.

Am închis gura. Avea dreptate. Ca să stea pe mine, dimineața trebuise să leg noduri duble la șnururile pantalonilor.

— Păi, nici nu pot spune că am avut parte de trei mese bune pe zi. Apropo, mi-e cam foame. Nu pot să iau micul-dejun?

Privirea lui severă s-a mai îmblânzit și, preț de o clipă, a arătat ca seara trecută, când venise la mine în cameră.

— Ți-am adus un shake proteic.

— Căh! m-am strâmbat, dar, când mi-a întins sticla de plastic, am primit-o.

— Bea-l pe tot! Întâi trebuie să lămurim niște reguli de bază.

A făcut un pas în spate.

— Ia loc, te rog! Vreau să fii atentă la mine.

Și, cu asta, i-a dispărut privirea aceea mai blândă și mai binevoitoare. Dându-mi ochii peste cap, m-am așezat și am dus sticla la buze cu prudență. Mirosea a ciocolată veche și avea un gust de milkshake îndoit cu apă. Scârbos!

Aiden s-a proptit în fața mea cu brațele acelea imposibil de solide încrucișate la piept.

— În primul rând: fără băutură și țigări.

— Vai! Înseamnă că trebuie să mă las și de cocaină.

M-a fixat cu privirea, cătuși de puțin impresionat.

— Nu vei putea să părăsești Legământul fără permisiune și... Nu te uita așa la mine!

— Frate, câți ani ai?

Știam bine câți ani are, dar voiam mai multe variante din care să pot alege.

Aiden și-a pocnit gâtul.

— Împlinesc douăzeci și unu în octombrie.

— Uau!

Am scuturat sticla.

— Și mereu ai fost așa de... matur?

S-a încruntat.

— Matur?

— Da, vorbești ca un tată.

Mi-am îngroșat vocea și am încercat să fac o mutră severă.

— „Nu te uita așa la mine, că altfel...”

Aiden a clipit încet.

— Nu vorbesc așa și n-am spus „că altfel”.

— Dar, dacă ai fi spus-o, la ce s-ar fi referit „că altfel”?

Mi-am ascuns zâmbetul după sticlă.

A privit într-o parte, încruntat.

— Poți să nu spui nimic cât vorbesc?

— Mă rog!

Am luat o înghițitură.

— Și de ce nu pot să plec de pe insulă?

— Pentru protecția ta și pentru liniștea mea sufletească.

Aiden și-a reluat poziția dinainte, cu brațele strânse la piept și cu picioarele răsfirate.

— Nu vei părăsi insula fără însoțitor.

— Prietenii mei se pun? am întrebat eu, numai pe jumătate în serios.

— Nu.

— Atunci, cine poate să-mi fie însoțitor?

Aiden a închis ochii și a oftat.

— Eu sau unul dintre ceilalți instructori.

Am agitat băutura în sticlă.

— Cunosc regulile, Aiden. Nu-i nevoie să mi le repeți.

Parcă ar fi vrut să-mi atragă atenția că o recapitulare mi-ar fi prins bine, dar s-a lăsat păgubaș. După ce am terminat de băut, a luat sticla și a dus-o înapoi lângă sacii de box sprijiniți de perete.

M-am ridicat și mi-am întins brațele.

— Așadar, ce înveți azi? Mai bine am începe cu ceva prin care să nu trebuiască să-mi iau bătaie de la tine.

Buzele i-au zvâcnit, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească zâmbetul.

— Elementele de bază.

— Elementele de bază.

M-am strâmbat.

— Cred că glumești! Cunosc elementele de bază.

— Le cunoști suficient de bine ca să nu mori în prima secundă.

S-a încruntat, văzând că țopăiam de colo-colo.

— Ce faci?

M-am oprit și am ridicat din umeri.

— M-am plictisit.

Aiden și-a dat ochii peste cap.

— Atunci, să începem! În curând, n-o să mai ai timp de plictiseală.

— Da, stăpâne!

A făcut o mutră îmbufnată.

— Nu-mi spune așa! Nu sunt stăpânul tău. Numai despre zei se poate spune că ne sunt stăpâni.

— Da...

Am făcut o pauză, urmărindu-i licărirea din ochi și încordarea din maxilar.

— ...*să trăiți!*

Aiden s-a uitat la mine un moment, apoi a încuviințat ușor din cap.

— Bine. Vreau să văd cum știi să cazi.

— La fabrică a fost cât pe ce să-ți dau o lovitură bunicică.

Am simțit nevoia să-i aduc aminte.

— „Cât pe ce” nu se pune, Alex. Niciodată nu se pune.

M-am apropiat alene și, când m-am oprit în fața lui, a început să se plimbe în jurul meu.

— Daimonii nu-și folosesc doar puterea fizică atunci când atacă, ci și magia elementală.

— Da, da.

Daimonii puteau să devină absurd de puternici, în funcție de câți puri sau semipuri secau. Când te loveau cu elementul aerului, parcă te-ar fi izbit un tren. Singurul moment când daimonii nu erau periculoși era atunci când secau eter.

— Cheia e să nu-i lași niciodată să te doboare la pământ, dar se va întâmpla cu siguranță; li se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Atunci trebuie să te poți ridica la loc.

M-a fixat cu ochii săi cenușii ca furtuna.

Ce plictiseală!

— Aiden, chiar îmi amintesc antrenamentele, bine? Știu cum să cad.

— Chiar așa?

— Să cazi e cea mai ușoară...

M-am izbit cu spatele de saltea. M-a străpuns un junghi dureros. Am rămas zăcând încremenită.

Aiden s-a aplecat asupra mea.

— Abia te-am atins, și n-ai căzut deloc așa cum trebuie.

— Au!

Nu mă simțeam în stare să mă mișc.

— Ar fi trebuit să aterizezi pe partea de sus a spatelui. E mai puțin dureros și din poziția aia e mai ușor să te redrezezi.

Mi-a întins mâna.

— Parcă știai să cazi.

— Pe toți zeii! am izbucnit. Nu puteai să mă avertizezi?

I-am ignorat mâna și am descoperit că puteam totuși să mă mișc. M-am ridicat, încruntându-mă la el.

Un zâmbet pieziș i-a apărut pe buze.

— Chiar și fără avertisment, ai o secundă înainte de impact. Timp berechet să-ți poziționezi în mod corect trupul.

— Să-mi îndoi coapsele și să las bărbia în piept.

M-am strâmbat, frecându-mă pe spate.

— Da, îmi amintesc.

— Atunci, arată-mi!

A tăcut, uitându-se la mine ca la un specimen ciudat.

— Ridică brațele... aici! Așa.

Mi-a așezat brațele în așa fel încât să-mi acopere pieptul.

— Ține-le încordate! Să nu atârne ca spaghetele.

— Bine.

A strâmbat din nas la brațele mele subțiri.

— Sau, în orice caz, încordează-le cât de mult poți.

— Foarte amuzant!

A zâmbit din nou.

— Bine.

Atunci m-a lovit peste brațe cu latul brațului său. Adevărul e că nu m-a lovit cu putere, dar tot

am căzut. Și nu așa cum ar fi trebuit. M-am rostogolit, tresărind de durere.

— Alex, știi ce trebuie să faci.

M-am chircit, gemând.

— Păi... văd că am uitat.

— Ridică-te!

Mi-a întins mâna, dar nici de data asta n-am primit-o. M-am ridicat.

— Brațele sus!

Le-am înălțat și m-am încordat, așteptând lovitura inevitabilă. Am căzut iar și iar. Am petrecut următoarele ore întinsă pe spate, și nu în sensul bun. Aiden a ajuns să-mi explice precum unei fete de zece ani cum trebuie să aterizez.

Dar, într-un final, printre prostiile inutile care-mi pluteau prin cap, am dibuit tehnica pe care o învățasem cu un car de ani în urmă și am reușit.

— Era și timpul! a bombănit Aiden.

Am făcut pauză ca să luăm prânzul, adică eu să mănânc singură și Aiden să se ducă să facă nu știu ce. După vreo cincisprezece minute, mi-a apărut în față o pură îmbrăcată cu halat alb de laborator. Am înghițit tot ce aveam în gură.

— Bună?

— Te rog să mă urmezi! a spus ea.

Mi-am coborât ochii la sendvișul meu mâncat pe jumătate și am oftat. Am aruncat ce-mi mai rămăsese în farfurie și am urmat-o pe pură spre

pavilionul medical din spatele clădirilor de sport.

— Îmi faci un control medical sau ceva de genul?

Femeia nu a răspuns.

Orice încercare de conversație a fost ignorată și, până să mă urc pe masa de consultații, m-am lăsat păgubașă. Am urmărit-o cu privirea când s-a dus la dulap și a căutat înăuntru câteva secunde. S-a întors spre mine, lovind capătul unei seringi.

Am făcut ochii mari.

— Ăăă... Ce-i aia?

— Ridică-ți mâneca tricoului, te rog!

M-am supus neliniștită.

— Dar ce-mi dai... *La naiba!*

Am simțit că mă arde pielea mai sus de cot, în locul în care mă înțepase.

— Doare ca dracu'!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet subțire, dar cuvintele ei au picurat scârbă:

— Peste șase luni, ți se va reaminti să faci încă o doză. În următoarele patruzeci și opt de ore, încearcă, te rog, să te abții de la contacte sexuale neprotejate!

Să încerc să mă abțin? De parcă aș fi avut porniri animalice de nestăpânit și m-aș fi năpustit la orice semipur care mi-ar fi sărit în cale.

— Doamnă, nu sunt o stricăță ahtiată după sex.

Pura mi-a întors spatele, dându-mi limpede de înțeles că e momentul să plec. Am sărit de pe masă și mi-am desfășurat mâneca. Nu-mi venea să cred că uitasem de măsurile contraceptive obligatorii pentru semipuri ale Legământului. În fond, copiii a doi semipuri erau ca muritorii, inutili pentru puri. Nu mă deranjase niciodată, de vreme ce nu mă așteptam să am vreodată porniri părintești. Dar pura ar fi putut măcar să mă avertizeze înainte să mă înțepe.

Când m-am întors la sala de antrenament, Aiden a văzut că-mi frec brațul, dar nu i-am oferit explicații. În continuare, a trecut la un alt exercițiu preferat al meu: să sar în picioare după ce sunt doborâtă.

Nici asta nu mi-a ieșit.

La sfârșitul antrenamentului, mă dureau toți mușchii spatelui și parcă cineva îmi dăduse un pumn zdravăn în coapse. A durat mai mult să înfășor saltelele. Atât de mult, încât, în cele din urmă, Aiden a terminat în locul meu.

— Îți va fi din ce în ce mai ușor.

A ridicat privirea când m-am apropiat șchiopătând de locul în care stivuia saltelele.

— Trupul tău se va obișnui din nou.

— Așa sper.

— Mai bine ai evita sala de culturism câteva zile.

Îmi venea să-l iau în brațe.

— Dar neapărat să faci exerciții de întindere seara. Te va ajuta să-ți relaxezi mușchii. Așa, n-o să te mai doară.

L-am urmat până la ușă. Părea un sfat bun. Ieșind din sala de antrenament, am așteptat ca Aiden să închidă ușile duble.

— Măine mai exersăm săriturile. Apoi trecem la tehnici de parare.

Am dat să-i atrag atenția că învățasem câteva tehnici de parare, dar atunci mi-am amintit cât repede mă marcase daimonul în Georgia. Mâna mi-a alunecat la umăr, peste cicatricea ușor neregulată.

— Ești bine?

Am încuviințat din cap, coborând mâna.

— Da.

Ca și când ar fi știut să citească mințile oamenilor, s-a apropiat de mine și mi-a dat peste umăr părul strâns într-o coadă groasă. Atingerea lui ușoară mi-a stârnit fiori.

— Nu-i chiar așa de grav. O să-ți dispară în curând.

— O să-mi rămână cicatrice. Deja a început să se formeze.

— Unii ar spune că cicatricile sunt embleme de onoare.

— Serios?

Aiden a clătinat din cap.

— Da. Dovedesc cât de puternică și de curajoasă ai fost. Nu ai de ce să te rușinezi.

— Sigur.

M-am silit să schitez un zâmbet scurt și vesel.

După expresia feței, mi-am dat seama că nu mă crede, dar nici nu a insistat. Am pornit șontâc înapoi spre camera mea. Caleb aștepta la ușă cu mâna plină de sacoșe de cumpărături și o expresie agitată.

— Caleb, nu era nevoie să faci atâtea. O să ai probleme aici.

— Atunci, deschide-mi înainte să mă prindă! a sugerat el. Și nu-ți face griji pentru cumpărături. Am rugat niște tipe bune să probeze haine pentru mine. Crede-mă, amândoi am avut de câștigat azi.

Am pufnit și am șchiopătat până la canapea, așezându-mă ușor.

— Mersi! Ți rămân datoare.

Caleb a început să-mi povestească toate întâmplările pe care le ratasem în timpul „absenței” mele – așa îi spuneam acum –, timp în care am probat diverși blugi, rochii și pantaloni scurți care probabil că nu respectau codul vestimentar al Legământului. Am clătinat din cap. Unde naiba aș fi putut să port unele dintre hainele astea? La colț de stradă?

Se părea că nu se schimbase mare lucru. Toți continuau să iasă pe furiș și să se combine. Lea reușise să asmută între ei vreo doi sau trei băieți

care sperau să-i ajungă între picioare. Dacă ar fi fost să judec după ziua de ieri, învingătorul părea a fi Jackson.

Doi semipuri cu un an mai mare ca noi, Rosalie și Nathaniel, absolviseră și deveniseră santinele, fapt ce m-a umplut de invidie. După antrenamentul de azi, aveam dubii că Aiden mai considera că am potențial.

Luke, un semipur cu care-mi petrecusem timpul înaintea, își recunoscuse orientarea sexuală cu un an în urmă – nu că ar fi fost mare scofală printre noi dacă erai homo sau bisexual. Fiind odraslele unei haite de zei pofticioși care-și alegeau partenerii sexuali fără nicio urmă de discernământ, aspectele legate de sex nu prea ne mai puteau șoca.

Mi se părea că sunt singura virgină. Am oftat.

— Chiar așa de greu a fost la antrenament?

— Cred că mi-am rupt spatele, am răspuns sec.

Aproape că i-a venit să râdă.

— Nu ți-ai rupt spatele. Pur și simplu... nu mai ai exercițiu. În câteva zile o să-l iei la bătaie pe Aiden.

— Mă îndoiesc.

— Și ieri ce voia? Frate, o să fiu sincer! Mă aștept să apară deodată și să mă bată măr pentru că sunt în camera ta.

— Atunci, n-ar trebui să fii aici dacă ți-e frică.

Caleb nu m-a luat în seamă.

— Ce voia ieri?

— Cred că m-a pârât Lea. Aiden știa de întâmplarea din sala de recreere. Nu m-a certat, dar aş fi preferat să mă lipsesc de discursul moralizator.

— Frate, uneori e așa o jigodie!

S-a rezemat de spătarul scaunului, trecându-și mâna prin păr.

— Am putea să-i ardem sprâncenele sau ceva de genul. Sunt sigur că s-ar băga și Zarak.

Am râs.

— Sunt sigură că nu m-ar ajuta.

— Știi, și eu m-am combinat cu...

— Poftim? am țipat și aproape că am căzut de pe canapea.

O mișcare greșită. M-au durut toate.

— Spune-mi, te rog, că nu te-ai combinat cu Lea!

A ridicat din umeri.

— Mă plictiseam. Era disponibilă. N-a fost rău deloc...

Scârbită, i-am aruncat o pernă în cap și i-am tăiat vorba:

— Nu vreau să aflu detaliile. Mă prefac că n-ai mărturisit nimic.

Un zâmbet larg i-a apărut pe buze.

— Păi, dacă Lea te-a pârât, înseamnă că e hotărâtă să-ți creeze probleme.

M-am întins pe spate, gândindu-mă la ceilalți din încăpere.

— Nu știu. Să fi fost pura care era în cameră?

— Cine? Thea?

A clătinat din cap.

— Nicio șansă să fi spus cuiva.

— Oricum, Thea ce caută aici?

Era ciudat să vezi puri la Legământ pe timp de vară. Își petreceau anul școlar aici, dar, când venea vara, plecau cu părinții – probabil în călătorii prîn lume și alte chestii ridicol de costisitoare. Chestii distractive și faine de tot. Firește, în aventurile astea erau însoțiți de gărzi, în caz că vreun daimon și-ar fi pus ceva în gând.

— Părinții ei fac parte din Consiliu și n-au timp de ea. E foarte de treabă, dar supertăcută. Mi se pare că i s-au aprins călcâiele după Deacon.

— Deacon, adică fratele lui Aiden?

— Da.

Mi-am dat seama că Thea avea motive bune să-l placă.

— Și care-i problema? Amândoi sunt puri.

Caleb a ridicat dintr-o sprânceană, dar apoi parcă și-a amintit că nu mai fusesem aici de trei ani de zile.

— Deacon are o anumită reputație.

— Bîne.

Am încercat să scap de un cârcel care mi se pusese deodată la spate.

— La fel și Theo. Și să zicem că ea iese învingătoare la capitolul puritate.

M-am bucurat să aflu că nu sunt singura virgină.

— Și?

— Reputația lui Deacon... bate mai mult spre... Hmm, cum să pun mai frumos problema?

A făcut o pauză, căzut pe gânduri.

— Deacon îl moștenește pe Zeus – are genul ăla de reputație.

— Ei... polii opuși se atrag, nu?

— Nu atunci când sunt *atât* de opuși.

Am ridicat din umeri și am tresărit de durere.

— Era să uit. N-o să crezi ce am auzit azi în oraș. Patroana unui magazin a început să dea din gură în timp ce-mi plăteam cumpărăturile, fără să-i pese cine o auzea, dar... Ah, da, apropo, de acum, patroana aia probabil că mă crede travestit!

Am chicotit.

Și-a mijit ochii, observându-mi nepăsarea.

— Oricum, o mai știi pe Kelia Lothos?

Am strâns din buze. Kelia Lothos – într-adevăr, numele îmi părea cunoscut.

— Nu era gardă aici?

— Ba da, e cu vreo zece ani mai mare ca noi. Și-a găsit iubit.

— Bravo ei!

— Așteaptă, Alex! Trebuie să aștepți. Îl cheamă Hector – nu știu exact care-i numele de

familie. Oricum, e un pur de la una dintre celelalte comunități.

A tăcut, pentru efect dramatic.

Mi-am trecut mâna peste părul prin în coadă, nepricepând unde bate.

— E pur!

Și-a ridicat mâinile.

— Ai uitat? E interzis.

M-am holbat la el.

— Ah, nu, nu-i bine!

A clătinat din cap și şuvițele blonde i-au căzut în ochi.

— Nu pot să cred că au făcut prostia să se gândească la așa ceva, a comentat el.

Faptul că nu ni se dădea voie să avem niciun fel de relație romantică cu purii era o regulă care ni se inculca de la naștere. Majoritatea semipurilor nici nu se întrebau de ce trebuia să fie așa, dar, în definitiv, majoritatea nici nu prea își punea întrebări. Din start eram învățați să fim supuși.

Am încercat să-mi găsesc o poziție comodă.

— Ce crezi că o să pătească Kelia?

Caleb a pufnit.

— Probabil că o să i se ia postul de gardă și o să fie pusă la muncă în casa cuiva.

Ideea mi-a stârnit resentimente și supărare.

— Și Hector o să primească doar o mustrare. Ți se pare corect?

S-a uitat la mine ciudat.

— Nu e, dar așa se întâmplă.

— E stupid.

Am simțit că mi se încordează ceva în maxilar.

— Cui îi pasă dacă o semipură se combină cu un pur? Chiar e atât de grav, încât Kelia să piardă totul?

Caleb s-a zgâit la mine.

— Asta-i lumea, Alex. Știi bine.

Mi-am încrucișat brațele, întrebându-mă de ce eram atât de înverșunată pe tema asta. Orânduirea era aceeași de veacuri bune, dar părea atât de incorectă!

— E greșit, Caleb. Kelia o să ajungă sclavă numai pentru că s-a combinat cu un pur.

A rămas tăcut câteva momente, după care mi-a întâlnit privirea.

— Oare reacția ta are legătură cu faptul că noul tău antrenor personal se întâmplă să fie purul după care salivează toate fetele? a întrebat Caleb.

M-am strâmbat la el.

— Nici vorbă... Ai înnebunit? În cele din urmă, o să mă omoare.

Am făcut o pauză, afundându-mă în pernă.

— Cred că asta și vrea.

— Mă rog!

Întinzându-mi picioarele, l-am fixat cu o privire încruntată.

— Uiți că am petrecut trei ani afară, în lumea normală – o lume în care purii și semipurii nici

nu există. Nimeni nu verifică pedigriul divin al persoanei cu care ies la întâlniri.

A privit în gol câteva clipe.

— Cum a fost?

— Ce anume?

Caleb s-a foit pe marginea scaunului.

— Să trăiești afară, departe de... toate astea.

— Ah!

M-am proptit în cot. Cei mai mulți semipuri habar nu aveau cum e. Sigur, se amestecau în lumea de afară – și „amestecau” era cuvântul cheie –, dar niciodată nu petreceau destul de mult timp acolo ca să se integreze. La fel și purii. Pentru neamul nostru, viața de muritor părea violentă, fiind o lume în care, pe lângă daimoni, oamenii erau pândiți și de alte rele.

Sigur, aveam și noi țicniți. Tipi care n-aveau în vocabular cuvântul „nu”, fete care te înjunghiau pe la spate și indivizi dispuși să facă *orice* ca să-și atingă scopurile. Dar nici nu se compara cu lumea muritorilor, deși nu-mi era clar dacă asta e un lucru bun sau rău.

— Păi, e diferit. Sunt atât de mulți oameni diferiți! Am ajuns să mă integrez în peisaj, până la un punct.

Am încercat să-i explic cum era să trăiești acolo, și Caleb m-a ascultat cu mult prea mult entuziasm. De fiecare dată când ne mutaserăm, mama folosisese constrângeri ca să-i convingă să mă accepte în sistemul școlar local fără să

prezint vreun istoric personal. Caleb a părut mult prea interesat de sistemul școlar al muritorilor, dar era diferit de cel al Legământului. Aici petreceam cele mai multe zile luptându-ne la antrenament. În lumea muritorilor, petrecusem cele mai multe ore zgâindu-mă la tablă.

Nu era un lucru tocmai bun să fii curios în privința lumii de afară. De obicei, persoanele respective ajungeau în cele din urmă să fugă acolo. Eu și mama avuseserăm mai mult succes decât majoritatea celor care se aventurau în lume. Legământul îi găsea mereu pe cei care încercau să trăiască afară.

Doar că pe noi ne găsiseră puțin cam târziu.

Caleb m-a privit atent, înclinându-și capul într-o parte.

— Și cum îți merge de când te-ai întors?

M-am întins pe spate, cu ochii în tavan.

— Bine.

— Pe bune?

S-a ridicat.

— Pentru că ai trecut prin multe.

— Da, sunt bine.

Caleb s-a așezat lângă mine, împingându-mă, practic, într-o parte.

— Au!

— Alex, nu se poate... știi tu... să nu te fi deranjat porcăriile pe care le-ai trăit. Pe mine m-ar fi dat complet peste cap.

Am închis ochii.

— Caleb, îți mulțumesc pentru grijă, dar mai ai puțin și te așezi pe mine!

S-a mutat, dar a rămas aproape de mine.

— Nu vrei să-mi vorbești?

— Ascultă-mă! Sunt bine. Nu zic că nu m-au afectat.

Am deschis ochii și am descoperit că mă privește atent.

— Bine. M-au dat peste cap. Ești mulțumit?

— Bineînțeles că nu sunt mulțumit.

La asta, cel puțin, nu mă pricepeam, anume să vorbesc despre sentimentele mele. Drace, nu mă pricepeam nici să mă *gândesc* la ele! Dar Caleb parcă n-avea de gând să se miște de lângă mine.

— Încerc... să nu mă gândesc la cele întâmplate. E mai bine așa, cred eu.

S-a încruntat.

— Serios? Chiar trebuie să folosesc tehnici elementare de psihologie și să spun ceva de genul „probabil că nu e bine să nu te gândești la cele întâmplate”?

Am mormăit.

— Detest aiurelile psihologice, așa că te rog să nu începi!

— Alex?

M-am ridicat în capul oaselor, ignorându-mi urletul spinării și îmbrâncindu-l de pe canapea. S-a redresat fără probleme.

— Ce vrei să spun? Că mi-e dor de mama? Da. Mi-e dor de ea. Că a fost extrem de nasol s-o văd secată de un daimon? Da, a fost nasol. Că a fost distractiv să mă lupt cu daimonii, așteptând să mor? Nu. Nu a fost distractiv. Și *asta* a fost aiurea.

A încuviințat din cap, acceptând micul meu discurs.

— Ai apucat să ții o ceremonie funerară sau ceva de genul pentru ea?

— E o întrebarea prostească, Caleb.

Mi-am dat la o parte părul care-mi ieșise din coadă.

— N-am putut să țin nicio ceremonie. După ce l-am omorât pe daimon, a apărut încă unul. Am fugit.

S-a albit la față.

— Nu s-a dus nimeni să-i ia trupul?

M-am strâmbat.

— Nu știu. N-am întrebat.

S-a gândit câteva momente.

— Poate că te-ar ajuta dacă ai organiza o ceremonie pentru ea. Știi tu, o adunare mică, în amintirea ei.

L-am fixat cu o expresie severă.

— Nu organizăm nicio ceremonie. Vorbesc serios. Nici să nu te gândești la așa ceva, altfel te bat, chiar și cu riscul să fiu exmatriculată!

O ceremonie funerară m-ar fi silit să înfrunt realitatea că mama murise. Zidul – armura pe

care o clădisem în jurul meu – s-ar fi sfărmat și nu... n-aș fi suportat.

— Bine. Bine!

A ridicat mâinile.

— M-am gândit că ți-ar oferi un sentiment de finalitate.

— Simt finalitatea. Ai uitat? Am văzut cum a murit.

De data asta s-a strâmbat el.

— Alex... îmi pare foarte rău! Pe toți zeii, nu știu cum trebuie să te fi simțit! Nici nu pot să-mi imaginez.

Atunci a făcut un pas în față, ca și când ar fi vrut să mă strângă în brațe, dar i-am făcut semn să mă lase. Caleb a părut să priceapă că nu voiam să discut subiectul și a trecut la alte teme, mai inofensive – alte bârfe, alte trăsnăi petrecute la Legământ.

Am rămas pe canapea după ce a ieșit din cămin pe furiș. Ar fi trebuit să mi se facă foame sau să-mi vină chef de socializare, dar nu a fost așa. Conversația noastră – subiectul mamei – îmi rămăsese în gând ca o rană purulentă. Am încercat să-mi îndrept atenția spre bârfele despre care auzisem. Am încercat să mă gândesc până și la Jackson, la cât de bine arăta acum – și Caleb la fel, pentru că se împlinise mult în ultimii trei ani –, dar imaginile lor au fost repede înlocuite de chipul și de brațele lui Aiden.

Ceea ce era *atât* de greșit!

M-am întors din nou pe spate și am privit iar la tavan. Eram bine. De fapt, eram foarte bine. La Legământ era mult mai bine decât afară, în lumea obișnuită, sau decât să stau în casa vreunui pur și să curăț toalete. M-am încruntat și m-am frecat la ochi. Eram bine.

Trebuia să fiu bine.

CAPITOLUL 6

ÎMI VENEA SĂ MĂ CUIBĂRESC ÎNTR-O
văgăună și să mor.
— Așa!

Aiden a încuviințat din cap când i-am respins o lovitură.

— Folosește-ți antebrațul! Mișcă-te cu un scop precis!

Să mă mișc cu un scop precis? Nu mai bine m-aș fi mișcat până într-un loc unde să mă pot întinde pe jos? Ar fi fost un scop pe gustul meu. Aiden s-a năpustit la mine și i-am parat pumnul. Oh, da, la asta chiar mă pricepeam! Apoi a atacat dintr-o parte, mișcându-și trupul ca un ninja, deși era extrem de înalt.

Călcâiul lui mi-a alunecat pe lângă brațe și m-a izbit în coastă. Impactul abia s-a înscris pe scara mea a durerii. Deja mă obișnuisem cu junghiul ei ascuțit și cu zvâcnetul care-i urma. Am inspirat încet și m-am chinuit să răsuflex, în ciuda agoniei. Semipurii nu trebuiau să-și arate

durerea de față cu inamicul. Măcar asta îmi aminteam bine.

Aiden s-a îndreptat de spate, privindu-mă îngrijorat.

— Ești bine?

Am strâns din dinți.

— Da.

Nu părea convins și s-a apropiat.

— A fost o lovitură destul de puternică, Alex. Înțeleg dacă te doare. Să luăm pauză câteva minute!

— Nu.

M-am plimbat de colo-colo, înăbușindu-mi durerea sub ochii lui.

— N-am nimic. Hai să mai încercăm o dată!

Și am mai încercat o dată. Îmi convenea mult mai mult să ratez câteva lovituri de pumn sau de picior decât să trebuiască să alerg ture, așa cum se întâmplase cu o zi în urmă, sau să petrec toată după-amiaza la sala de culturism. Asta se întâmplase după ce mă plânsesem că mă dor spatele și coastele în urma primului antrenament. Aiden mi-a demonstrat alte câteva tehnici de parare pe care le-ar fi putut stăpâni și un copil de zece ani, iar eu i-am urmărit mișcările obsesiv. În ultimele zile, ajunseseam să înțeleg cât de mult rămăsesem în urmă, și până și eu mă miram că reușisem să omor doi daimoni.

Nici nu reușeam să parez majoritatea loviturilor lui de picior.

— Urmărește-mă!

S-a învârtit în jurul meu, cu tot trupul încordat.

— Mereu apare câte ceva care să-mi trădeze următoarea mișcare. Poate să fie un tremur discret al mușchilor sau o privire fugară, dar mereu apare ceva. La fel e și atunci când atacă daimomi.

Am încuviințat din cap și am reluat exercițiul în doi. Aiden s-a repezit la mine cu latul palmei. L-am respins brațul și apoi l-am respins și pe celălalt. Mă descurcam cu loviturile lui de pumn. Problema era la loviturile de picior – Aiden se învârtea prea repede. Dar, de data asta, am observat că își coboară ochii spre brâul meu.

Răsucindu-mă spre lovitura lui de picior, am lovit în jos cu o mișcare perfectă și arcuită de braț, dar cu o fracțiune de secundă prea târziu. Piciorul mi-a lovit spatele învinețit. M-am aplecat imediat, apucându-mi genunchii și inspirând și expirând încet.

Într-o clipă, Aiden mi-a venit alături.

— Alex?

— Ultima... a cam durut.

— Să știi că aproape ți-a ieșit de data asta.

Am ridicat ochii și am râs scurt la vederea zâmbetului său pieziș.

— Mă bucur!

A dat să spună ceva, dar zâmbetul i-a pierit și vocea i-a răsunat grav și amenințător:

— Alex. Ridică-te!

Spatele meu s-a împotrivit unei mișcări atât de bruște, dar am înțeles motivul îndată ce l-am zărit pe Marcus în pragul ușii. De față cu el nu trebuia să par că aș fi fost stâlcită în bătaie.

Marcus s-a rezemat de ușă, strângându-și brațele la piept.

— Am vrut să văd cum merge antrenamentul. Văd că merge conform așteptărilor.

Au! Am inspirat adânc.

— N-ai vrea să încerci și tu?

Marcus a ridicat din sprâncene zâmbind, dar Aiden m-a prins prevenitor de braț.

— Oprește-te!

M-am eliberat din strânsoarea lui. Eram destul de sigură că pot să-i țin piept unchiului. Cu părul lui perfect îngrijit și cu pantalonii kaki atent călcați, arăta ca un exponent-model al vreunui club de iahturi premiant.

— Eu mă bag dacă te bagi și tu, i-am propus din nou, zâmbind senin.

— Alex, îți repet, nu face asta! A fost...

Marcus s-a desprins de perete.

— E în regulă, Aiden. În mod normal, n-aș fi acceptat o propunere atât de ridicolă, dar astăzi am o dispoziție generoasă.

Am râs infundat.

— Generoasă?

— Marcus, nu e nevoie.

Aiden mi s-a pus în față.

— Abia învață să pareze corect.

M-am strâmbat la Aiden. *Frate! Mersi că-miiei apărarea!* Orgoliul meu a prins viață huruind și m-am strecurat pe lângă Aiden.

— Cred că mă descurc cu el.

Marcus și-a dat capul pe spate și a râs, dar pe Aiden părea să-l amuze mai puțin situația.

— Alex, îți cer ferm să *nu* faci asta! Ține-ți gura și ascultă-mă!

I-am răspuns printr-o privire nevinovată.

— Adică ce să nu fac?

— Nu. *Se descurcă*, Aiden. Să vedem ce a învățat! Dacă tot mă provoacă, presupun că e pregătită.

Mi-am înfipt mâinile în sold.

— Nu știu ce să zic. Mi-ar părea rău să bat un bătrânel.

Marcus m-a fixat cu ochii lui de smarald sclipitor.

— Atacă-mă!

— Ce?

A părut derutat, dar apoi a pocnit din degete.

— Așa-i! Încă n-ai învățat nicio mișcare de atac adevărată. Atunci, te voi ataca eu. Bănuiesc că știi tehnici de parare?

Marcus știa tehnici de parare? Mi-am foit picioarele și m-am uitat la Aiden. Nu părea deloc încântat.

— Da.

— Atunci, ar trebui să fii capabilă să te aperi.

Marcus a tăcut o clipă și zâmbetul i-a dispărut.

— Închipuie-ți că sunt dușmanul tău, Alexandria.

— Asta nu mi-e greu, *decan* Andros.

Am ridicat mâinile și i-am făcut semn să atace. Eram o teribilistă și jumătate.

Singurul lui avertisment a fost un tremur discret al brațului imediat înaintea atacului. Am ridicat brațul, așa cum mă învățase Aiden, și am parat pumnul. Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul larg când am respins încă o lovitură cutremurătoare. Sub ochii mei, Marcus s-a îndreptat de spate și s-a pregătit să atace din nou.

— Dă-te înapoi!

Vocea lui Aiden a răsunat dintr-o parte, gravă și aspră.

— Stai prea aproape.

M-am năpustit în față, parând încă o lovitură. Îngâmfare a pus stăpânire pe mine.

— Trebuie să fii mai rapid...

În loc să continue cu ceea ce mă așteptam a fi o lovitură de picior laterală destul de bună, Marcus m-a prins de braț și l-a răsucit. M-a învârtit și m-a prins de gât cu celălalt braț, imobilizându-mă cu o cumplită manevră de strangulare.

Inima mi s-a izbit de coaste. Orice mișcare a mea nu făcea decât să-mi sucească brațul în unghiuri și mai nefirești. În numai câteva secunde, ajunsesem neajutorată în mâinile lui. În orice altă situație, de exemplu, într-una în care *unchiul meu* nu m-ar fi strangulat, l-aș fi lăudat pentru o manevră atât de rapidă.

A plecat capul, vorbindu-mi direct la ureche:

— Acum închipuie-ți că aș fi putut fi un daimon. Ce crezi că s-ar fi întâmplat în continuare?

Am refuzat să răspund, strângând din dinți.

— Alexandria, te-am întrebat ceva. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost un daimon?

M-a strâns și mai tare.

I-am întâlnit privirea lui Aiden. Urmărea scena cu o furie neputincioasă întipărită pe chip. Am înțeles că ar fi vrut să intervină, însă nu putea.

— E nevoie să repet? a întrebat Marcus.

— Nu! Aș... aș fi murit.

— Da. Ai fi murit.

Marcus mi-a dat drumul și atunci am făcut câțiva pași împiedicați. A trecut pe lângă mine, adresându-i-se lui Aiden:

— Dacă ai vreun pic de speranță s-o pregătești până la toamnă, te sfătuiesc să-i cizelezi atitudinea și să te asiguri că data viitoare îți va respecta instrucțiunile. Dacă va continua în stilul ăsta, va da greș.

Fără să-și ia nicio clipă ochii de la mine, Aiden a încuviințat scurt din cap.

Am clocotit în tăcere până când Marcus s-a făcut nevăzut.

— Ce naiba i-oi fi făcut?

Mi-am masat gâtul distrată.

— Era să-mi rupă brațul!

— Dacă ar fi vrut să-ți rupă brațul, ți l-ar fi rupt. Ți-am spus să-ți ții gura, Alex. La ce te așteptai din partea lui Marcus? Credeai că e vreun pur leneș care are nevoie de protecție?

Sarcasmul îi picura din voce.

— Păi, așa pare! De unde să știu că, în secret, e un Rambo cu pantaloni de doc?

Aiden s-a apropiat cu pași mari și m-a prins de bărbie.

— Ar fi trebuit să știi, pentru că ți-am spus să nu-l provoci. Și totuși, ai făcut-o. N-ai ascultat de mine. A fost santinelă, Alex.

— Poftim? Marcus a fost santinelă? Nu știam!

— Am încercat să-ți spun.

Aiden a închis ochii și mi-a eliberat bărbia. Întorcându-mi spatele, și-a trecut mâna prin păr.

— Marcus are dreptate. Nu vei fi pregătită la toamnă dacă nu asculți de mine.

A oftat.

— De asta n-aș fi avut nicio șansă să mă fac instructor sau gardă. Nu am destulă răbdare pentru rahaturile astea.

Era unul dintre momentele acelea când știam că trebuie să tac, dar nu puteam. Am pășit pe saltele în urma lui, furioasă în draci.

— Dar chiar ascult de tine!

S-a răsucit brusc.

— Ce anume ai ascultat, Alex? Ți-am spus clar să nu-l provoci. Dacă nu ești în stare să asculți de mine, atunci cum s-ar putea aștepta cineva – inclusiv Marcus – să asculți de instructori la toamnă?

Avea dreptate, dar eram prea rușinată și supărată ca s-o recunosc.

— A făcut-o doar pentru că-i sunt antipatică.

Aiden a mârâit exasperat.

— N-are nimic a face cu antipatia sau simpatia lui, Alex. Are de-a face numai cu faptul că nu asculți! Ai petrecut prea mult timp afară, unde ai reușit să te aperi de muritori fără probleme, dar nu mai ești în lumea muritorilor.

— Știu asta. Nu sunt proastă!

— Nu?

În ochi i-au apărut licăriri furioase de argint.

— Te întrec toți elevii de aici. Până și purii care vor începe școala la toamnă cunosc elementele fundamentale de autoapărare. Mai vrei să devii santinelă? Din câte mi-ai arătat azi, mă îndoiesc. Știi ce anume definește santinelele? Supunerea, Alex.

Am simțit că mi se încing obrazii. Erupția subită de lacrimi fierbinți mi-a înțepat ochii. Am

clipit și i-am întors spatele.

Aiden a blestemat în barbă.

— Nu... nu încerc să te umilesc, Alex. Dar asta e situația. N-a trecut decât o săptămână de când am început antrenamentul și mai ai cale lungă de parcurs. Trebuie să asculți de mine.

Convinsă în sfârșit că nu mă vor podidi lacrimile, m-am întors spre el.

— De ce te-ai hotărât, de fapt, să mă susții? Când Marcus a vrut să mă dea pe mâna lui Lucian?

Aiden s-a încruntat, ferindu-și privirea.

— Pentru că ai potențial, pe care nu ne permitem să-l irosim.

— Dacă... n-aș fi pierdut atâta timp, știu sigur că aș fi fost bună.

S-a întors din nou spre mine și ochii lui și-au recăpătat cenușiul mai domol.

— Știu, dar chiar ai pierdut mult timp. Acum trebuie să lucrăm împreună ca să ajungi din nou la nivelul dorit. Nu-ți ajută cu nimic să te lupți cu unchiul tău.

Mi s-au muiat umerii și mi-am ferit privirea.

— Mă urăște. Chiar mă urăște.

— Alex, nu te urăște.

— Oh, ba da, mă urăște! E prima dată când îl văd după dimineața aia de la început, și s-a arătat din cale afară de nerăbdător să-mi demonstreze că sunt o proastă. E clar că nu vrea să mă antrenezi.

— Nu-i adevărat.

M-am uitat la el.

— Serios? Atunci *care* e adevărul?

Aiden a deschis gura, dar a închis-o la loc imediat.

— Da. Exact.

A tăcut câteva momente.

— Ați fost vreodată apropiați?

Am râs scurt.

— În trecut? Nu. L-am văzut doar când o vizita pe mama. Nu mi-a acordat nicio atenție. Mereu mi s-a părut că e unul dintre purii cărora nu prea le plac cei din... neamul meu.

Existau mulți puri care îi priveau de sus pe semipuri, considerându-ne cetățeni de mâna a doua și cam atât. Erau conștienți că au nevoie de noi, dar asta nu-i îndupleca să vadă în noi altceva decât o lipsă de puritate.

— Marcus nu i-a privit niciodată așa pe... semipuri.

Am ridicat din umeri, sătulă deodată de vorbe.

— Atunci mi se pare mie.

Am ridicat privirea și am schițat cu greu un zâmbet anemic.

— Așadar... îmi arăți unde am greșit?

— În ce moment?

A strâns din buze.

— În toate momentele?

În sfârșit mi-a răspuns la zâmbet, dar persiflările pe care ni le aruncam de obicei unul

altuia în timpul antrenamentelor au dispărut. Indicațiile lui scurte și formale mi-au dovedit clar că e dezamăgit de mine. Dar ce era să fac? Nu știusese că Marcus e Chuck Norris. Îmi pierdusem cumpătul. Și ce dacă? Atunci, de ce mă simțeam așa de prost?

N-am reușit să scap de sentimentul de eșec total nici după antrenament. Nici măcar atunci când Caleb mi-a apărut la ușă după câteva ore.

Încruntându-mă, m-am dat la o parte și i-am făcut loc să intre.

— Te pricepi de minune să te furișezi în căminul ăsta, Caleb.

A zâmbit pișicher, dar zâmbetul i-a dispărut când mi-a văzut hainele pătate de transpirație.

— Se ține petrecerea lui Zarak. La noapte. Ai uitat?

— Drace! Da.

Am trântit ușa cu piciorul.

— Ei, pregătește-te! Chiar acum, adică. Deja suntem în întârziere.

M-am gândit să-i spun că nu mă simt în stare, dar ideea de a zăcea în cameră, plângându-mi de milă, nu-mi făcea nicio plăcere. Mi-am spus că meritam o noapte de distracții după o zi atât de cruntă și doar Aiden și Marcus n-ar fi aflat dacă m-aș fi dus la Zarak.

— Întâi trebuie să fac un duș rapid. Simte-te ca acasă!

— Sigur.

S-a întins pe canapea și a luat telecomanda.

— O să vină mulți puri. N-au apucat să te vadă de când te-ai întors. Bineînțeles, știu că te-ai întors. Toată lumea vorbește.

Dându-mi ochii peste cap, am împins ușa spre baie și m-am dezbrăcat. N-aveam griji că ar fi putut să intre Caleb peste mine. Ar fi fost ca și când ar fi văzut-o dezbrăcată pe soră-sa; nu credeam că vrea să-mi vadă trupul. M-am răsucit în fața oglinzii și am dat cu ochii de un amestec extins de vânătași albastrii care-mi acopereau spatele și coastele. Căh! Mi-am ferit privirea.

Caleb vorbea mai departe din camera de zi:

— Lea și Jackson au avut o ceartă monstru azi, chiar pe plajă, în văzul tuturor. A fost un spectacol pe cinste.

Eu nu chiar eram atât de convinsă. După un duș scurt, mi-am uscat părul în așa fel încât să-mi cadă în valuri cât de cât îngrijite. Iar acum, ce să port?

— Mai ai mult? Pe toți zeii, m-am plictisit!

— Mai am puțin.

Am scos o pereche de blugi și un tricou, deși aș fi vrut să port rochia scurtă și deocheată pe care mi-o cumpărase Caleb, numai că marginea joasă a spatelui mi-ar fi descoperit toate vânățiile.

S-a ridicat când am intrat în camera de zi.

— Arăți sexy.

M-am strâmbat.

— Asta ți se pare sexy?

A izbucnit în râs, întorcându-se spre ușă.

— Nu.

Până să ne întâlnim cu alți semipuri la marginea campusului, monologul neîntrerupt al lui Caleb despre oamenii care mergeau la petrecere reușise să-mi alunge o mare parte din proasta dispoziție. Îi tot arunca ocheade uneia dintre fetele care ni se alăturaseră la traversarea podului spre insula principală. Mi-a fost ușor să uit de antrenament și de câte ratasem în ultimii ani.

N-a fost greu să trecem de gărzi. Niciuna nu m-a recunoscut sau, dacă m-a recunoscut, nu le-a păsat atât de mult, încât să mă trimită înapoi în cameră. Erau obișnuiți cu elevii care traversau dintr-o parte în alta între insule, mai ales în timpul verii.

— Uau!

Una dintre fete a oftat uluită pe când ocoleam dunele de nisip.

— Petrecerea chiar e-n toi.

Avea dreptate. După următoarea cotitură, am văzut purii și semipurii revărsându-se din casa mare de pe plajă. Nu mai fusesem la casa lui Zarak de un car de ani. La fel ca în cazul Theei, părinții lui erau membri ai Consiliului, având o groază de bani și foarte puțin timp pentru odrasla lor pură.

Cu o priveliște minunată asupra mării, cu pereții de un albastru-deschis și cu terasele din lemn spoit, casa de plajă a părinților lui Zarak arăta exact precum cea în care locuise mama. Bănuiam că a ei încă se afla în capătul celălalt al insulei. M-a cuprins un amestec de amărăciune și de fericire. M-am imaginat în copilărie, jucându-mă pe verandă, alergând printre dune și râzând, și mi-am amintit cum mama îmi zâmbea de sus. Mereu zâmbise.

— Hei!

Caleb s-a apropiat din spate.

— Ești bine?

— Da.

Și-a strecurat brațele pe după umerii mei și mi i-a strâns.

— Haide, o să fii un fel de vedetă rock aici! Toată lumea o să se bucure să te revadă.

Apropiindu-mă de casa de plajă, chiar mă simțeam ca o vedetă rock. Oriunde priveam, cineva mă striga pe nume sau venea repede ca să mă îmbrățișeze și să-mi ureze un călduros „bun-venit!” O vreme, m-am pierdut în marea de chipuri. Cineva mi-a pus un pahar de plastic în mână; altcineva mi l-a umplut dintr-o sticlă desfăcută și, în scurt timp, am ajuns să zumzăi fericită printre prieteni vechi.

Am urcat treptele late, sperând să-l găsesc pe Zarak undeva în casă. În fond, era unul dintre purii mei preferați. Strecurându-mă pe lângă doi

semipuri care se sărutau, totodată ținându-și bine în mâini paharele din plastic roșu – apropo, *incredibilă* abilitate! –, am intrat în bucătăria mai puțin înghesuită. În sfârșit, i-am zărit cărlionții blonzi atât de familiari. Părea ocupat cu o blondă frumușică.

Eram destul de sigură că aveam să-i întrerup, dar m-am gândit că Zarak nu s-ar fi supărat. Trebuia să-i fi fost dor de mine. M-am dus la el și l-am lovit cu vârfurile degetelor pe curbura umărului. I-a trebuit o clipă să ridice capul și să se întoarcă. Mi-a întâlnit privirea o pereche de ochi cenușii, surprinzători – dar clar nu erau ai lui Zarak.

CAPITOLUL 7

AM FĂCUT UN PAS ÎN SPATE. NU-L MAI văzusem niciodată, dar ochii aceia și liniile feței îmi păreau ciudat de cunoscute.

— Ce avem noi aici?

Mi-a zâmbit leneș.

— O semipură nerăbdătoare să mă cunoască?

S-a uitat la cealaltă față și apoi iarăși la mine.

— Ah, păi... credeam că ești altcineva! Scuze!

Ochii i-au sclipit de umor.

— Se pare că am fost exagerat de încrezut, așa-i?

N-am putut să nu-i zâmbesc larg.

— Da, cam așa ceva.

— Dar și tu ți-ai permis cam multe, fiind atât de sigură că sunt altcineva, nu crezi?

Am clătinat din cap.

— Ei, să mă prezint.

A făcut un pas în față și o plecăciune – la propriu, s-a îndoit de mijloc și s-a aplecat.

— Eu sunt Deacon St. Delphi. Iar tu?

Falca mi-a picat până la podea. Drept să spun, ar fi trebuit să-mi dau seama de îndată ce-i văzusem ochii. Erau aproape identici cu ai lui Aiden.

Buzele i s-au întins într-un rânjet îngâmfat.

— Văd că ai auzit de mine.

— Da, îl știu pe fratele tău.

A ridicat din sprâncene.

— Fratele meu perfect se cunoaște cu o semipură? Interesant! Cum te cheamă?

Evident iritată de lipsa de atenție, fata din spatele lui a pufnit și s-a strecurat pe lângă noi. Am urmărit-o cu privirea, dar el nici nu s-a uitat în direcția ei.

— Numele meu e Alexandria Andros, dar...

— Dar toți îți spun Alex.

Deacon a oftat.

— Da, și eu am auzit de tine.

Am luat o înghițitură, privindu-l peste marginea paharului.

— Așa, deci. Mi-e și frică să întreb.

S-a dus la teighea și, înhățând o sticlă, a luat o dușcă zdravănă.

— Ești tipa pe care frate-meu a urmărit-o luni de zile și cu care s-a pricopsit acum, pentru că trebuie să te antreneze.

Zâmbetul mi s-a acrit.

— S-a pricopsit?

A chicotit, legănând sticla de rachiu între degete.

— Nu că pe mine m-ar deranja să mă pricopsesc cu tine. Dar fratele meu... ei bine, el rareori se bucură de cele care se află chiar în fața lui. Cazul meu e un exemplu. Își petrece mai tot timpul liber având grijă să mă port frumos, ca un pur cuminte, în loc să mă distrez. Acum... o să-și petreacă tot timpul având grijă să te porți *tu* frumos.

Nu prea l-am înțeles.

— Nu cred că fratele tău mă simpatizează foarte mult deocamdată.

— Mă îndoiesc.

Mi-a întins sticla. Am clătinat din cap. A zâmbit larg, turnându-și un pahar.

— Sunt sigur că fratele meu te simpatizează mult de tot.

— De ce...

Lăsând sticla la o parte, a luat paharul și și-a așezat degetul pe marginea lui. Conținutul a luat foc. După o secundă, a suflat în flăcări și a dat paharul pe gât. Încă un blestemat de incendiator, alt fapt pe care ar fi trebuit să-l deduc. De obicei, afinitățile purilor spre anumite elemente se moșteneau în familie.

— De ce spun asta?

Deacon s-a aplecat spre mine, ca și când s-ar fi pregătit să-mi împărtășească un mare secret.

— Pentru că-l cunosc pe frate-meu și știu că nu s-ar fi oferit să îndrepte orice semipură. Nu e cel mai răbdător dintre oameni.

M-am încruntat.

— Cu mine are chiar multă răbdare.

Mai puțin în ziua aceea, dar n-aveam de gând să-i povestesc așa ceva.

Deacon m-a privit cu subînțeleș.

— E nevoie să spun mai multe?

— Să zicem că nu.

Aparent, la fel de amuzant i s-a părut și răspunsul ăsta. Luându-mă de umeri cu brațul liber, m-a îndrumat spre verandă și m-a adus drept în calea Leei și Elenei, fata pe care o cunoscusem în sala de recreere în prima zi de la sosire. Îi reținusem numele numai pentru că avea părul extrem de scurt.

Am oftat.

Deacon m-a privit cu coada ochiului.

— Prietene de-ale tale?

— Nu tocmai, am mormăit.

— Hei, roșcato! a îngânat el. Arăți bine!

Trebuia să recunosc meritul respectivei roșcate. Lea arăta grozav în rochia ei roșie și sinuoasă, care i se lipea de toate curbele trupului. Era o întrupare a frumuseții ispititoare – păcat că era o jigodie get-beget!

Privirea i-a alunecat peste mine, oprindu-se asupra brațului lui Deacon, care încă atârna de umărul meu.

— Pe toți zeii, spune-mi, te rog, că ți-ai vărsat băutură pe tricou și te ții de ea doar ca să ascunzi pata! Pentru că, Deacon, mai curând

mi-aș curăța dinții cu un fir de păr de pe dosul unui daimon decât să mă afișez cu o tumoare ca ea.

Deacon s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

— Într-adevăr, văd că nu sunteți „tocmai prietene”.

I-am aruncat o privire plictisită.

Deacon s-a întors spre Lea cu un zâmbet de-un megawatt. Avea și gropițe, pe care sigur le-ar fi arătat și Aiden dacă ar fi zâmbit vreodată.

— Cuvinte atât de urâte dintr-o gură atât de frumoasă!

Lea a zâmbit afectat.

— Până acum nu ți-a păsat ce fac cu gura, Deacon.

M-am holbat la el.

— Ah... uau!

Deacon și-a arcuit buzele într-o jumătate de zâmbet, dar n-a răspuns. Am plecat repede de lângă el și l-am tras pe Caleb înapoi spre veranda largă. Nu mai era la fel de aglomerată. Privind peste umăr, am văzut că Lea și Deacon intraseră mai adânc în cameră.

— Așa. Mi-a scăpat ceva cât am lipsit? l-am întrebat.

Caleb s-a încruntat.

— La ce te referi?

— Lea și Deacon își fac de cap?

A izbucnit în râs.

— Nu, dar le place să vorbească aiurea.

L-am lovit peste braț.

— Nu râde de mine! Dacă lumea ar crede că fac prostii? Lea ar putea avea probleme serioase.

— Nu-și fac de cap, Alex. Lea o fi ea proastă, dar nu e atât de proastă. Chiar dacă se încearcă să se schimbe legile Regulamentului de Împerechere, nicio semipură de aici n-ar îndrăzni să se încurce de bunăvoie cu un pur.

— Se schimbă Regulamentul de Împerechere?

— Cuvintele cheie sunt „se încearcă”, a rostit cineva. Șansa de reușită e cu totul altă poveste.

Caleb a făcut ochii mari la auzul vocii neașteptate. M-am răsucit și a fost cât pe ce să-mi vărs paharul. Kain Poros stătea pe marginea balustradei, îmbrăcat în uniforma Legământului.

— Ce cauți aici?

— Păzesc copiii, a mormăit Kain, și nu mă interesează ce beți, așa că nu mai căutați să vărsați paharele.

Revenindu-mi din șocul provocat de atitudinea lui blazată față de problema minorilor și a consumului de alcool, am zâmbit larg.

— Deci lumea încearcă să schimbe Regulamentul de Împerechere?

— Da, dar a apărut o opoziție puternică.

S-a oprit, mijind ochii la un semipur care se apropiase prea mult de focul de tabără pe care cineva se gândise să-l aprindă.

— Hei! Da! Tu! Dă-te naibii în spate, chiar acum!

Caleb a întins brațul pe lângă mine, lăsând pe furiș paharul jos.

— Mă enervează că-i spun Regulament de Împerechere. Sună atât de ridicol!

— Recunosc, și eu sunt de aceeași părere, a încuviințat Kain. Dar așa i se spune dintotdeauna.

Deja adunaserăm în jur un mic public.

— Îmi spune și mie cineva ce naiba vor să schimbe, mai exact?

— E vorba de-o propunere ca interdicția amestecării între neamuri să fie eliminată, a răspuns zâmbind un băiat cu părul brun tuns periută.

— O propunere să li se permită semipurilor și purilor să se amestece între ei?

Am făcut ochii mari.

— De unde a apărut ideea asta?

Băiatul pur a pufnit.

— Să nu-ți faci speranțe! N-o să se întâmple. Nu se urmărește doar permiterea amestecului dintre puri și semipuri. Consiliul n-o să se pună împotriva zeilor și categoric n-o să primească semipuri în instituția lor. Vă entuziasmați degeaba.

Mi-a fost greu să ignor dorința puternică de a-i azvârli paharul în față, dar Kain probabil că n-ar fi tolerat una ca asta.

— Tu cine ești?

Și-a mijit ochii la mine, vădit indispus de tonul meu.

— Întrebarea asta n-ar trebui să ți-o pun eu ție, semipuro?

Caleb a intervenit înainte să pot răspunde:

— Îl cheamă Cody Hale.

L-am ignorat pe Caleb și m-am strâmbat la pur.

— Ar trebui să știi cine ești?

— Încetează, Alex!

Kain s-a dat jos de pe balustradă, amintindu-mi practic unde mă situam în orânduirea lumii. În cazul în care Cody mi-ar fi cerut să sar, eu ar fi trebuit să întreb cât de sus. O semipură nu trebuia să-i vorbească obraznic unui pur – niciodată.

— Oricum, i-am auzit pe membrii Consiliului vorbind despre asta. Semipurii de la Legământul din Tennessee au o susținere numeroasă. Au cerut să fie primiți în Consiliu.

— Nu cred că o să le iasă, a spus Caleb.

— Nu știm, a răspuns Kain. Sunt șanse să fie primiți de Consiliu în audiență în noiembrie și poate chiar să le aprobe cererea.

Am ridicat din sprâncene.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreun an.

Kain a ridicat din umeri.

— Mișcarea a căpătat avânt. Se implică și Legământul din Dakota de Sud. Era și timpul.

— Dar Legământul nostru și cel din New York? am întrebat.

Caleb a pufnit.

— Alex, filiala din Carolina de Nord încă trăiește în epoca grecilor și, din moment ce la New York se află Consiliul principal, o să se țină cu dinții de toate regulile și riturile vechi. În nord e cu totul altă lume. Sunt nemiloși acolo.

— Dacă a apărut așa o mișcare, atunci de ce Hector și Kelia au atâtea probleme?

M-am încruntat, amintindu-mi ce-mi povestise Caleb.

— Pentru că încă n-a fost promulgat nimic și cred că miniștrii noștri vor să-i dea ca exemplu.

Kain a strâns din buze.

— Mda, vor să ne amintească unde ne e locul și ce se întâmplă când nu respectăm regulile.

Jackson și-a făcut loc în micul nostru grup, zâmbind în ciuda vorbelor sale deprimante.

— Vai, pe toți zeii! a izbucnit Kain.

Întorcându-se, a sărit de pe verandă. Doi semipuri încercau să pornească o mașină de teren.

— Până ajung acolo, să fiți la un kilometru de chestia aia. Da! Voi doi!

Discuția din jurul propunerii legislative s-a risipit și s-au împărțit pahare noi de plastic. Se părea că discuțiile politice sunt acceptabile

numai până la al treilea pahar. Încă mă gândeam la Regulamentul de Împerechere și la implicațiile lui când Jackson s-a așezat lângă mine pe leagăn.

Am ridicat ochii, zâmbind.

— Bună!

Mi-a zâmbit fermecător.

— Ai văzut-o pe Lea?

— Cine nu s-a văzut cu ea? am chicotit eu.

Nu i s-a părut nici pe departe atât de amuzant cum mi se părea mie, dar replica mea răutăcioasă avea două scopuri. Jackson a rămas lipit de mine până la sfârșitul serii și, când Lea și-a făcut din nou apariția, fața i s-a acoperit de pete roșii văzând cât de aproape stăteam unul lângă celălalt. Și chiar stăteam foarte aproape pe leagănul de pe verandă. Mai aveam puțin și mă așezam în poala lui.

Am salutat-o cu o mișcare a paharului.

Privirea mijită pe care mi-a aruncat-o spunea totul. M-am întors încântată spre Jackson, afișând un zâmbet îngâmfat.

— Iubita ta pare nemulțumită.

— Așa e de când te-ai întors.

Își plimba un deget pe brațul meu.

— De fapt, ce-i între voi?

Eu și Lea eram așa dintotdeauna. Mă gândeam că avea de-a face cu faptul că amândouă eram agresive, puse pe ceartă și al naibii de faine. Dar mai era și altceva; doar că nu reușeam să-mi amintesc ce anume. Am ridicat din umeri.

— Cine știe?

Zarak și-a făcut în sfârșit apariția și s-a bucurat mult când m-a văzut. Mulțumită lui și lui Cody, toți își pusese ră în gând să mute petrecerea în altă parte, mergând cu mașinile Porsche ale mămicii și tăticului pe plaja Myrtle.

Fiind ocupată cu Jackson, îi pierdusem la un moment dat urma lui Caleb și mi-am ascuns paharul de plastic pe jumătate plin în spatele leagănului. Îmi plăcea freamătul ăsta euforic, dar mă aflam la numai câteva înghițituri distanță de un freamăt amețitor de să cad în nas.

— Te duci cu ei?

Încruntându-mă, m-am întors spre Jackson.

— A?

A zâmbit larg și, apropiindu-se până când buzele sale aproape că mi-au mângâiat urechea, a spus:

— Mergi la Myrtle?

— Ah!

Mi-am legănat picioarele înainte și-napoi.

— Nu știu, dar pare distractiv.

Jackson m-a prins de mâini și m-a săltat în picioare.

— Zarak pleacă. Putem merge cu mașina lui.

Cred că-mi scăpase momentul când eu și el deveniserăm „noi”, dar nu m-am împotrivit când m-a condus în jos, pe scări, și am traversat plaja. Câțiva plecaseră deja și am surprins-o pe Lea așezându-se pe bancheta din spate, lângă

Deacon. N-aveam idee unde era Kain; nu-l mai văzusem de la incidentul cu mașina de teren.

Zarak s-a strecurat pe scaunul șoferului al singurei mașini care mai rămăsese – în orice caz, părea suficient de treaz ca să stea la volan. Fata pe care o văzusem mai devreme cu Deacon nu se mai hotăra care dintre mașini e cea mai faină.

M-am plictisit și m-am rezemat de peretele casei, în timp ce fata stătea de vorbă cu Lea. Jackson s-a proptit lângă mine.

Mi-am lăsat capul pe spate, savurând briza caldă care-mi mângâia obrajii.

— N-ar trebui să te duci și tu cu ea?

A ezitat, privind peste umăr.

— E clar că are alte planuri.

— Dar se holbează la tine, i-am atras eu atenția.

Lea stătea cu fața lipită de geam.

— N-are decât.

S-a apropiat și mai mult, privindu-mă cu un rânjet pișicher.

— Doar a ales deja, nu?

— Așa se pare.

— Și eu am ales.

Jackson s-a aplecat ca să mă sărute.

Chiar dacă m-aș fi bucurat să îi văd față Leei după sărutul cu Jackson, am sărit în lături. Jackson era un jucător cu spiritul oportunităților egale, și eu nu prea aveam chef să mă implic într-un asemenea joc.

A chicotit și a întins vesel mâna spre mine. M-a prins bine de braț și m-a tras înapoi.

— Mă pui să te fugăresc?

Euforia mea ar fi putut foarte bine să se transforme într-o amețeală foarte neplăcută dacă aș fi continuat cu prostiile astea. Smulgându-mi brațul, am zâmbit silit.

— Mai bine te-ai duce și tu. Zarak o să plece fără tine.

S-a întins iar după mine, dar m-am ferit de mâinile lui exagerat de prietenoase.

— Tu nu vii?

Am clătinat din cap.

— Nu. Cred că mi-a ajuns în seara asta.

— Pot să-ți țin de urât, dacă vrei. Putem continua petrecerea la căminul meu sau în camera lui Zarak.

A pornit spre mașină, mergând cu spatele.

— Nu cred că s-ar supăra. Ultima șansă, Alex.

Mi-am folosit toată puterea de stăpânire ca să-mi înăbuș râsul. Am clătinat din cap și m-am dat îndărăt, conștientă că ofeream o impresie falsă de cochetărie.

— Poate data viitoare.

Și m-am întors, ca să nu-i mai dau răgaz să mă înduplece să intru în mașina aia.

Întrebându-mă dacă plecase și Caleb la Myrtle, am traversat plaja înapoi spre pod, trecând pe lângă câteva case tăcute. Aerul înconjurător purta izul sărat al mării. Mirosul

ăsta îmi plăcea la nebunie. Îmi amintea de mama și de zilele petrecute împreună pe nisip. Atât de pierdută în amintiri, am revenit la realitate abia când un fior subțire mi-a alunecat pe șira spinării în apropierea podului.

Tufele strâmbe și buruienile înalte se legănav în adierea răcoroasă. Ciudat, pentru că fusese cald cu numai câteva minute în urmă. Am făcut un pas în față, cercetând mlaștina. Bălțile se pierdeau în întuneric, dar o umbră mai groasă s-a desprins de celelalte, devenind tot mai solidă cu fiecare secundă.

Vântul mi-a adus o șoaptă.

„Lexie...”

Cred că mi se deregla auzul. Numai mama îmi spusese Lexie, iar în mlaștină nu putea să fie nimic, și totuși frica mi s-a adunat în stomac ca un arc încordat.

Pe neașteptate, două mâini puternice m-au prins de umeri și m-au tras înapoi. Mi s-a oprit inima și, preț de o clipă, n-am înțeles cine mă trăsesese. Instinctul m-a îndemnat să contraatac, dar atunci am simțit mirosul familiar de săpun și mare.

Aiden.

— Ce faci?!

Tonul lui avea o notă imperioasă.

M-am răsucit și m-am holbat la el. Ochiul îi erau două fante subțiri. Limba mi s-a înnodat o clipă când l-am văzut.

— Am... E ceva acolo.

Măinile i-au alunecat de pe umerii mei și s-a întors spre locul pe care-l arătasem. Firește, nu era nimic de văzut în afară de umbrele obișnuite pe care luna le împrăștia printre bălți. S-a întors spre mine.

— Nu-i nimic acolo. Ce cauți aici de una singură? N-ai voie să părăsești insula neînsoțită, Alex. Niciodată!

Mamă! Am făcut un pas în spate, neștiind ce să răspund.

Atunci s-a aplecat asupra mea, mirosind aerul.

— Ai băut.

— Nici gând!

A ridicat din sprâncene, strângând din buze.

— Ce cauți în afara Legământului?

Mi-m mototolit marginea tricoului între degete.

— Am fost... în vizită la prieteni și, din câte îmi amintesc, mi-ai spus că nu trebuie să părăsesc insula. Teoretic, încă mă aflu pe Insula Zeilor.

Și-a înclinat capul într-o parte, încrucișându-și brațele.

— Mi se pare destul de clar că obligația implicită era să rămâi pe insula controlată de Legământ.

— Ei, știi și tu cum e cu implicațiile astea teoretice!

— Alex!

Și-a coborât tonul, amenințător.

— Ce cauți aici, furișându-te pe întuneric ca un fel de... ciudat?

După ce mi-a scăpat pe gură și acel ultim cuvânt, mi-a venit să-mi dau o palmă.

Aiden a râs incredul.

— Nu prea te privește, dar urmam o ceată de idioți spre plaja Myrtle.

Mi-a picat fața.

— Îi urmăreai?

— Da, îi urmăresc cu o echipă de santinele.

Buzele i s-au arcuit într-un rânjet pieziș.

— Ce-i? Pari surprinsă. Chiar îți închipui că am lăsa o gașcă de adolescenți să părăsească insula fără protecție? Poate că nu-și dau seama că-i urmărim permanent, dar nimeni nu pleacă de aici fără știința noastră.

— Ei... fantastic, ce să zic!

Am pus deoparte frântura asta de informație.

— Atunci, de ce mai ești aici?

N-a răspuns imediat, conducându-mă înapoi spre pod.

— Am văzut că nu te-ai dus cu ei.

Am fost gata să mă împiedic.

— Ce... ai văzut mai exact?

M-a privit de sus în jos, arcuind o sprânceană.

— Am văzut destul.

Înroșindu-mă până la rădăcina părului, am gemut jenată.

Aiden a chicotit încet în barbă, dar tot l-am auzit.

— De ce nu te-ai dus cu ei?

M-am gândit să-i atrag atenția că știa deja de ce, dar mi-am zis că aveam deja destule probleme.

— M-am... gândit că făcusem suficiente prostii pe-o seară.

Atunci a râs de-adevăratelea. Un râset adânc și sonor. Frumos. Am ridicat ochii repede, sperând să-i surprind și lui gropițele. N-am avut norocul ăsta.

— Mă bucur că spui asta!

Mi-am aplecat umerii.

— Așadar, ce probleme mi-am creat?

Aiden a căzut pe gânduri câteva secunde.

— Nu-i voi spune lui Marcus, dacă acolo bați.

I-am zâmbit surprinsă.

— Mersi!

Și-a ferit privirea, clătinând din cap.

— Nu-mi mulțumi încă.

Mi-am amintit când îmi spusese asta prima dată. Oare când aș fi putut să-i mulțumesc?

— Dar nu vreau să te mai prind cu băutură în mână.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Frate, iar începi să vorbești ca un tată! Vorbește și tu ca la douăzeci de ani!

Nu m-a luat în seamă și a salutat din cap gărzile pe lângă care am trecut la capătul

podului.

— De parcă nu-mi ajunge că trebuie să-l urmăresc pe frate-meu. Te rog, nu-mi face și tu probleme!

Am îndrăznit să-i arunc o otheadă. Privea drept înainte, cu maxilarul tremurându-i de încordare.

— Mda... pare un tip cam zvăpăiat.

— Puțin spus.

Mi-am amintit ce spusese Deacon, că de acum Aiden trebuia să se asigure că mă port bine.

— Îmi... îmi pare rău! Nu vreau să simți că... trebuie să mă păzești ca pe un copil.

Aiden m-a privit sever.

— Ei... mulțumesc!

Mi-am strâns degetele și, pe neașteptate, am simțit că mi se împleticește limba.

— Cred că ți-a fost greu să-l crești practic de unul singur.

A pufnit.

— Nici nu-ți închipui.

Chiar nu-mi închipuiam. Și Aiden fusese un copil când îi muriseră părinții. Dacă aș fi avut și eu un frățior sau o surioară de care să trebuiască să am grijă? Mi-ar fi fost imposibil. Nici nu mă puteam închipui în postura asta.

După câteva momente, am întrebat:

— Cum... ai reușit?

— Ce anume, Alex?

Am trecut de pod și Legământul s-a ivit în zare. Am încetinit pașii.

— Să-i porți de grijă lui Deacon după... o întâmplare atât de îngrozitoare.

Un zâmbet încordat i-a apărut pe buze.

— N-am avut de ales. Am refuzat să-l las pe Deacon în seama altei familii. Cred că... părinții mei și-ar fi dorit să-l cresc eu.

— Dar e o mare răspundere. Cum ai reușit să te ocupi de el și, în același timp, să mergi la școală? Și, drace, să mergi la antrenamente?

Promovarea Legământului nu era finalul antrenamentului pentru santinele. Primul an în serviciu era cumplit, toată lumea știa. Îți împărțeai timpul între urmărirea santinelor antrenate numite ghizi, cursurile de arte marțiale de înalt impact și probele de anduranță și stres.

Aiden și-a băgat mâinile în buzunarele adânci ale uniformei negre de Legământ.

— Uneori, mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să fac ceea ce-și doriseră părinții. Să merg la facultate și să mă întorc, să mă implic în politica lumii noastre. Știu că părinții ar fi vrut să am grijă de Deacon, dar nici în ruptul capului n-ar fi acceptat să devin santinelă. Niciodată n-au înțeles... stilul ăsta de viață.

Așa gândeau majoritatea purilor, și nici eu nu înțelesesem înainte ca mama să fi fost atacată. Abia atunci pricepusem cu adevărat cât de

important e să avem santinele. Dând la o parte gândul ăsta tulburător, am încercat să-mi amintesc ce știam despre părinții lui.

Păruseră tinerei, ca majoritatea purilor, și, din câte știam, fuseseră puternici.

— Au fost în Consiliu, nu?

A încuviințat din cap.

— Dar, după moartea lor, am vrut să devin santinelă.

— Ai simțit *nevoia* să devii santinelă, l-am corectat eu încet.

A încetinit pasul și a părut surprins.

— Ai dreptate. Aveam nevoie să devin santinelă – și acum simt nevoia asta.

A făcut o pauză, ferindu-și privirea.

— Tu ar trebui să înțelegi. Și tu simți aceeași nevoie.

— Da.

— Cum ai supraviețuit? a contracarat și el.

Cuprinsă brusc de neliniște, mi-am îndreptat ochii spre apa nemișcată a oceanului. Noaptea, în lumina lunii, părea neagră și densă ca petrolul.

— Nu știu.

— N-ai avut de ales, Alex.

Am ridicat din umeri.

— Așa o fi.

— Nu-ți place să discuți cele întâmplute, așa-i?

— E chiar atât de evident?

Ne-am oprit la răscrucea dintre cămine.

— Nu ți se pare o idee bună să vorbești despre asta?

Vocea lui răsuna cu o gravitate care-l făcea să pară mult mai în vârstă.

— Abia ai avut timp să te împaci cu ceea ce i s-a întâmplat mamei tale... cu ceea ce ai văzut și ceea ce a trebuit să faci.

Am simțit că mi se încordează ceva în maxilar.

— A trebuit să fac ceea ce trebuie să facă orice santinelă. Mă antrenez ca să ucid daimoni. Și nu pot să vorbesc cu nimeni. Dacă Marcus ar bănuia că mi-e greu să mă împac cu situația, m-ar trimite el însuși plocon lui Lucian.

Aiden s-a oprit și, când s-a uitat la mine, pe chip i-a apărut o răbdare nesfârșită. M-am mirat din nou de ceea ce-mi spusese Deacon.

— Ai doar șaptesprezece ani. Majoritatea santinelilor își răpun primul daimon abia după vreun an de la absolvire.

Am oftat; era momentul potrivit să schimb subiectul.

— Îți amintești ce ai spus despre părinții tăi? Că n-ar fi vrut să duci o asemenea viață?

Aiden a încuviințat din cap, cu o expresie curioasă pe chip. Probabil că se întreba unde naiba voiam să ajung cu discuția.

— Cred... Nu, *știu sigur* că ar fi fost mândri de tine oricum.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi asta pentru că m-am oferit să te antrenez?

— Nu. Cred asta pentru că îmi amintesc de tine.

Cuvintele au părut să-l ia pe nepregătite.

— Cum așa? Doar n-am avut ore împreună.

— Te-am văzut prin zonă de câteva ori. Mereu te simțeam când erai în preajmă, am bolborosit eu.

M-a privit de sus în jos, cu colțurile buzelor înălțate.

— Poftim?

Am făcut un pas în spate, roșie toată la față.

— Aveai o reputație de tip pe cinste. Deși încă erai la școală, toată lumea știa că vei deveni o santinelă grozavă.

— Ah!

A râs din nou, relaxându-se ușor.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt măgulit.

Am încuviințat din cap hotărât.

— Așa ar trebui. Semipurii te admiră. Bine, măcar cei care vor să se facă santinele. Chiar acum o zi, două, mi-au spus câți daimoni ai omorât. Un istoric de legendă. Mai ales pentru un pur – scuze! Nu vreau să spun că uciderea multor daimoni e neapărat ceva bun sau un motiv de mândrie, dar... mai bine mi-aș ține gura.

— Nu. Înțeleg ce spui. Omorul e o necesitate a lumii noastre. Fiecare moarte e o povară, pentru

că, în trecut, daimonul fusese o persoană bună. Poate chiar un fost cunoscut. Niciodată nu-i ușor să iei viața cuiva, dar să privești de sus pe cineva care înainte ți-a fost prieten e... mult mai greu.

M-am încruntat.

— Nu știu dacă eu aș fi în stare...

Am observat că amuzamentul i-a dispărut de pe chip. Trebuie să nu fi fost un răspuns potrivit.

— Vreau să spun că noi, semipurii, când îi vedem pe daimoni, îi vedem așa cum arată cu adevărat. Cel puțin în prima clipă, după care îi vedem așa cum arătau înainte. Magia elementală le schimbă înfățișarea, ca să arate ca în trecut. Știi și tu asta, bineînțeles, chiar dacă nu poți vedea dincolo de magia lor întunecată, așa cum facem noi. Aș putea s-o fac. Sunt sigură că aș putea să omor pe cineva cunoscut.

Aiden a strâns din buze și a privit în altă parte.

— E greu când e vorba de un cunoscut.

— Te-ai luptat vreodată cu un daimon cu care te cunoșteai înainte să fi trecut de partea întunecată?

— Da.

Am înghițit în sec.

— Și ai...

— Da. N-a fost ușor.

S-a întors spre mine.

— Se face târziu, ora stingerii a trecut de mult pentru tine și n-o să scapi ușor pentru purtarea

din seara asta. Măine te aștept la sala de culturism la ora opt dimineața.

— Ce?

Credeam că în weekend pot să fac ce vreau.

Aiden n-a făcut decât să ridice din sprâncene.

— E nevoie să enumăr regulile pe care le-ai încălcat?

Am vrut să-i atrag atenția că nu numai eu încălcasem reguli în seara aceea – și că alții continuau să încalce reguli chiar în timp ce vorbeam –, dar am reușit să-mi țin gura. Până și eu recunoșteam că aș fi putut primi o pedeapsă mult mai grea. Am încuviințat din cap și am pornit spre cămin.

— Alex?

M-am întors, gândindu-mă că se răzgândise și că avea să-mi poruncească să mă prezint la Marcus la prima oră ca să-mi mărturisesc faptele reprobabile.

— Da?

Și-a dat un cârlionț de păr negru de pe frunte și mi-a aruncat zâmbetul acela pieziș.

— Și eu îmi amintesc de tine.

M-am strâmbat.

— Poftim?

Zâmbetul i s-a întins de-a binelea. Și... mamă, mamă! Avea gropițe. Mi-a dispărut tot aerul din plămâni.

— Și eu îmi amintesc de tine.

CAPITOLUL 8

E RAM PEDEPSITĂ.

Se părea că interdicția de a părăsi insula controlată de Legământ, discutată cu o seară în urmă, nu era o simplă presupunere. În regulă. Știam foarte bine, dar, să fim sinceri, chiar era așa o mare problemă?

Lui Aiden i se părea o mare problemă.

M-a făcut să vin în sala de forță la prima oră a dimineții și aici mi-am petrecut cea mai mare parte din zi. Mi-a arătat câteva exerciții pe care voia să le fac, câteva seturi de exerciții cu greutate și apoi o gamă întreagă de exerciții cardio.

Uram exercițiile cardio.

În timp ce eu alergam de colo-colo între aparate, Aiden s-a așezat, și-a întins picioarele alea lungi și a deschis o carte care probabil cântărea cât mine.

M-am uitat la aparatul pentru împins cu picioarele.

— Ce citești?

N-a ridicat privirea.

— Dacă ai puterea să vorbești în timp ce te antrenezi, atunci nu depui destul efort.

M-am strâmbat la chipul lui aplecat și m-am așezat în aparat. După ce mi-am făcut exercițiile, mi-am dat seama că n-aveam nicio cale elegantă de-a mai ieși. Temându-mă că voi arăta ca o proastă, i-am aruncat o privire rapidă și apoi m-am rostogolit de pe scaun.

M-a pus să lucrez la alte câteva aparate și aproximativ cinci minute n-am mai spus nimic.

— Cine citește de distracție cărți așa de mari?

Aiden a ridicat capul, fixându-mă cu o expresie plictisită.

— Cine vorbește numai ca să se audă vorbind?

Am făcut ochii mari.

— Ești în toane foarte bune azi.

Sprijinindu-și cartea obscen de mare pe un genunchi, a dat pagina.

— Trebuie să-ți dezvolti musculatura trunchiului, Alex. Nu musculatura aparatului fonator.

Mi-am coborât ochii la halteră și mi-am imaginat-o zburând prin sală – drept în fața lui. Dar avea o față atât de plăcută și n-aș fi vrut să i-o stric! Așa am petrecut ore în șir. El își citea cartea; eu îl agasam; el țipa la mine, iar eu mă înhămam la alt aparat.

Oricât de trist ar părea, era chiar distractiv să-l sâcâi și cred că se distra și el. Din când în când,

pe buze binevoia să-i apară câte un zâmbet mic – adică *foarte* mic – de fiecare dată când îi puneam câte o întrebare exasperantă. Nici nu eram convinsă că e atent la carte...

— Alex, nu te mai zgâi la mine și fă niște exerciții cardio!

A dat pagina din nou.

Am clipit.

— Sper că acea carte te învață să-ți dezvolti personalitatea și farmecul.

Aha! Iată umbra aceea de zâmbet.

— Cardio... Fă cardio! Ești rapidă, Alex. Și daimonii sunt rapizi, iar daimonii flămânzi vor fi și mai rapizi.

Mi-am lăsat capul pe spate și am gemut, târându-mă până la banda de alergat pe care mi-o arătase mai devreme.

— Cât timp?

— Șaizeci de minute.

Pe toți demonii din infern! Își pierduse mințile? L-am întrebat, și nu i s-a părut de râs. Mi-au trebuit mai multe încercări ca să fac banda să meargă la o viteză convenabilă.

După cinci minute, Aiden a ridicat privirea și a văzut cât de repede mergeam. Exasperat, s-a ridicat și a venit la mine. Fără niciun cuvânt, a mărit viteza mai sus de patru – eu alergam la doi –, după care s-a întors la peretele și cartea lui.

Să-l ia naiba!

Vlăguită, și totuși la fel de sfrijită ca la început, aproape că am căzut de pe bandă când s-au împlinit șaiszeci de minute și aparatul a încetinit pentru secvența de destindere. Am privit spre Aiden, care se rezema de perete, cu toată atenția acaparată de cartea-mamut.

— Ce... ce citești?

A ridicat ochii și a oftat.

— Fabule și legende grecești.

— Ah!

Mereu îmi plăcuse să citesc ce scriseseră muritorii despre zeii noștri. Unele aspecte erau aproximativ adevărate, pe când altele erau de-a dreptul aiureli.

— Am luat-o de la bibliotecă. Știi, locul ăla unde ar trebui să-ți petreci timpul liber, în loc să bei.

M-am cutremurat și mi-am scuturat brațele.

— Urăsc biblioteca. Toți de aici urăsc biblioteca.

Clătinând din cap, a închis cartea.

— De ce-și închipuie semipurii că în bibliotecă trăiesc cerberi, harpii și furii? Nu pricep.

— Serios? N-ai fost acolo? Căh! E sinistă și se tot aud chestii.

În copilărie, auzisem ceva mârâind acolo. M-am dat jos de pe bandă și m-am oprit în fața lui.

— Caleb a auzit fluturări de aripi acolo, în preajma nivelului de jos. Nu glumesc.

Aiden a râs cu poftă.

— Sunteți ridicoli. Nu-i nimic în bibliotecă. Toate creaturile alea au fost eliminate din lumea muritorilor cu veacuri în urmă. Și apoi, a reluat el, ridicând cartea și scuturând-o, e unul dintre manualele voastre.

M-am așezat greoi lângă el.

— Ah! Plictisitor! Nu pot să cred că citești manuale doar pentru distracție.

Am tăcut, gândindu-mă mai bine.

— Sau lasă! De fapt, îmi e ușor să cred că citești manuale doar pentru distracție.

Și-a întors capul spre mine.

— Exerciții de destindere.

— Da, să trăiți!

Am salutat și mi-am întins picioarele, prinzându-mă de degete.

— Și ce legendă citești? Despre Zeus, cel mai promiscuu dintre toți zeii?

Pe asta muritorii o nimeriseră. Din cauza lui apăruseră majoritatea semizeilor inițiali, cu atâția ani în urmă.

— Nu.

Mi-a întins cartea.

— Ține! Ce-ar fi s-o iei cu tine, să mai citești și tu? După ziua de azi, am senzația că vei petrece seri foarte lungi la tine în cameră.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am luat cartea. După antrenament, m-am văzut cu Caleb și m-am smiorcăit vreo oră că Aiden nu e deloc de

treabă. Apoi m-am smiorcăit că dispăruse noaptea trecută, lăsându-mă singură cu Jackson.

Prietenii adevărați nu-și lasă prietenele s-o facă pe stricatele.

La scurt timp după aceea, m-am întors într-adevăr în cameră în loc să fug cu el. Bănuiam că altfel aș fi fost descoperită și chiar nu voiam să petrec încă o zi la sala de forță. Și așa mă exaspera faptul că trebuia să petrec câte o oră-două acolo în fiecare seară.

Plictisită până peste cap, am luat cartea putrezită și urât mirositoare și i-am frunzărit paginile antice. Jumătate din ea era scrisă în greaca veche, pe care n-aveam cum s-o descifrez. Mie îmi păreau doar niște linii întortocheate. Găsind secțiunea în limba engleză, am descoperit că nu era despre legende și fabule. De fapt, erau evidențe detaliate despre fiecare dintre zei, despre forțele pe care le reprezentau și despre ascensiunea lor. Am găsit și un capitol despre puri și semenii lor inferiori – adică noi. La propriu, așa eram trecuți în cartea aia.

Nu glumesc:

Purii și semenii lor inferiori – semipurii

Am trecut repede peste paginile astea, oprindu-mă asupra unui mic fragment cu titlul „Ethos Krian”. Până și eu îmi aminteam numele ăsta. Toți semipurii îl știau. Fusesse primul dintr-

un grup foarte select de semipuri care puteau stăpâni elementele. Dar... el fusese mai mult de atât. Fusese primul *apolion* – singurul semipur cu puterea de a controla elementele și de a folosi constrângerile pe care purii le foloseau asupra muritorilor.

Cu alte cuvinte, apolionul era un semipur mare și tare.

Ethos Krian, născut la Napoli în anul 2848 E.D. (1256 d.Hr.), fiul unei mame pure și al unui tată muritor, este primul semipur cunoscut în istorie cu puterile depline ale unui hematoi. Conform prevestirii oracolului de la Roma, la vârsta de optsprezece ani, puterea lui Ethos a fost deșteptată de către palingeneza sa.

Există diverse școli de gândire cu concepții diferite privind originea și scopul apolionului. Opinia generală susține că zeii care țin sfat în Olimp i-au oferit lui Ethos darul celor patru elemente și puterea akasha, cel de-al cincilea element, pentru a-i împiedica pe puri să capete putere asupra stăpânilor lor. Apolionul are o legătură directă cu zeii și acționează ca Distrugător pentru ei. Apolionul este cunoscut drept „Cel care umblă printre zei”.

Începând cu nașterea lui Ethos, fiecare generație a dat câte un apolion, conform oracolului...

Urma o listă cu numele celorlalți apolioni, care se oprea în anul 3517 după calendarul hematoilor – 1925 d.Hr.

Aveam *neapărată* nevoie de texte actualizate.

Am trecut mai departe și am dat pagina. Mai era o descriere a trăsăturilor apolionului și încă un fragment pe care nu-l știam.

Citindu-l o dată, apoi încă o dată, mi-a stat aerul în piept.

— Nu se poate!

De-a lungul timpului, un singur apolion s-a născut în fiecare generație, cu excepția incidentului care a ajuns să capete numele de „Tragedia lui Solaris”. În anul 3203 ED (1611 d.Hr.), un al doilea apolion a fost descoperit în Lumea Nouă. Palingeneza a deșteptat puterile lui Solaris (numele de familie și părinții sunt necunoscuți) la împlinirea vârstei de optsprezece ani, provocând un lanț de evenimente tulburătoare și tragice. Nici până în ziua de azi nu s-a găsit vreo explicație pentru cauza și scopul apariției a doi apolioni în aceeași generație.

Am recitit fragmentul. Niciodată nu apăreau doi apolioni în același timp. Niciodată. Auzisem în copilărie legende despre posibilitatea apariției a doi apolioni, dar îmi spuseseam că sunt... ei bine, legende. Citind în continuare, am înțeles repede că nu știam nimic.

Se crede că cel Dintâi apolion a simțit însemnarea celui de-al doilea cu ocazia aniversării ei de optsprezece ani și, necunoscând consecințele, i s-a alăturat în Lumea Nouă. Efectele uniunii lor au fost consemnate în cronici drept întinse și păgubitoare atât pentru puri, cât și pentru stăpânii lor, zeii. În momentul întâlnirii, ca și când ar fi fost două jumătăți menite a forma un întreg, puterile lui Solaris au trecut la cel Dintâi apolion, moment în care acesta a devenit ființa de care se temeau toți: Ucigașul de zei. Puterea celui Dintâi a devenit instabilă și distrugătoare.

Reacția zeilor, mai ales a Ordinului lui Thanatos, a fost rapidă și dreaptă. Ambii apolioni au fost executați fără judecată.

— Uau...

Am închis cartea și m-am întins pe spate. Zeii nu se jucau când erau amenințați. Un singur apolion servea drept măsură de echilibru, fiind capabil să lupte cu orice, dar dacă ar fi apărut doi?

Exista un apolion și în prezent, dar nu-l cunoscusem niciodată. Era un fel de celebritate. Știam că e undeva în lume, dar nu-l vedeam niciodată în carne și oase. Știam că acum apolionul își concentra eforturile împotriva daimonilor, în loc să înfăptuiască dreptate împotriva purilor. De când se crease Consiliul,

purii nu mai considerau că ar fi putut înfrunta zeii – sau, în orice caz, n-o recunoșteau fățiș.

Am lăsat cartea deoparte și am stins veioza.

Biata Solaris!

La un moment dat, zeii făcuseră o boacănă și creaseră doi apolioni. Doar nu fusese vina ei. Ea probabil că nici nu întrevăzuse situația asta.

Legământul a fost cuprins de agitația specifică solstițiului de vară și am reușit să mă acomodez din nou cu viața de semipură în curs de antrenare. Entuziasmul stârnit de prezența mea s-a risipit și majoritatea elevilor care rămăseseră aici pe timp de vară s-au obișnuit cu mine. Totuși, faptul că uciseseam doi daimoni îmi garantase o reputație de tipă grozavă. Până și Lea a lăsat-o mai moale cu comentariile răutăcioase.

Lea și Jackson se despărțiseră, se combinaseră din nou și, din câte știam, erau din nou despărțiți.

Cât timp Jackson fusese un bărbat liber, căpătasem obiceiul să-l evit. Da, era întruchiparea frumuseții masculine, dar era și foarte rapid cu mâinile, pe care nu o dată trebuise să i le iau de pe fundul meu. Caleb se grăbea să-mi amintească faptul că n-aveam dreptul să mă plâng, pentru că mi-o făcusem cu mâna mea.

Am mai căpătat și alt obicei ciudat, acesta între mine și Aiden. Pentru că dimineața eram

mereu țăfnoasă, de obicei începeam antrenamentul cu exerciții de întindere și ture de alergare – practic, cu orice exercițiu care nu ne-ar fi dat răgaz să vorbim. Spre sfârșitul dimineții, eram mai puțin dispusă să-i rup capul și mai receptivă la exercițiile adevărate. Aiden n-a mai adus vorba de noaptea în care mă prinsese la petrecere și vorbiserăm despre nevoia noastră împărtășită de a fi santinele. N-a mai apucat să-mi explice nici la ce se referise când spusese că „își aducea aminte de mine”.

Evident, am născocit o tonă de explicații ridicole. Talentele mele erau atât de uimitoare, încât mă știau *toți*. Ori poznele din sălile de antrenament și din afara lor mă transformaseră într-o legendă. Ori fusesem năucitor de frumoasă, astfel încât să-i fi fost imposibil să nu mă observe. Explicația asta din urmă era cea mai absurdă. Pe vremea aia, fusesem o căscată și o fraieră. Ca să nu mai zic că Aiden n-ar fi privit vreodată o semipură în felul ăsta.

În timpul antrenamentelor, Aiden proceda cu severitate și intransigență. Numai de câteva ori păruse să gafeze și să zâmbească, când credea că nu-l urmăresc. Dar eu îl priveam mereu.

Cine m-ar fi putut învinovăți? Aiden era... frumusețea întruchipată. Pendulam între holbarea la brațele lui musculoase și invidia pentru faptul că se mișca cu o agilitate atât de elegantă, dar nu era vorba doar că mă făcea să

salivez. În viața mea nu mai întâlnisem pe cineva atât de tolerant și de răbdător cu mine. Până și zeii știau că sunt extrem de enervantă, dar Aiden mă trata ca pe un egal. Niciun pur nu făcea așa ceva. Parcă dăduse uitării ziua în care îmi provocasem unchiul și făcea tot posibilul ca să evoluez la înălțimea așteptărilor.

Sub îndrumarea lui, m-am obișnuit cu efortul antrenamentelor și cu măsura în care acestea îmi solicitau trupul. M-am și împlinit cât de cât. Dar nu scăpasem de statutul de fraieră. Aiden nu mă lăsa *nici acum* să mă apropiu de armele acelea faine.

În ziua solstițiului de vară, spre sfârșitul antrenamentului, am încercat să mă duc la peretele distrugerii.

— Nici să nu te gândești! Ți-ai tăia mâna... sau mi-ai tăia-o pe a mea.

Am încremenit, cu degetele la numai câțiva centimetri de pumnalul ascuțit. La naiba!

— Alex.

Aiden părea ușor amuzat.

— Nu prea mai avem timp. Trebuie să exersăm parările.

Mormăind, m-am smuls de lângă lucrurile pe care voiam să le învăț cel mai mult.

— Iar parări? Numai asta facem de săptămâni întregi.

Aiden și-a strâns brațele la piept. Astăzi purta un tricou alb și simplu. Îi stătea bine, chiar

foarte bine.

— N-am făcut numai asta.

— Bine. Sunt pregătită să trecem la altceva, cum ar fi exerciții cu cuțite sau tactici de apărare împotriva magiei negre. Chestii faine.

— Cumva mi-ai citat din *Harry Potter*?

Am rânjit.

— Poate.

A clătinat din cap.

— Am exersat lovituri de picior și de pumn, Alex. Și trebuie să-ți mai cizelezi parările. Câte lovituri de picior ai reușit să parezi azi?

— Păi...

M-am strâmbat. Știa deja răspunsul. Reușisem să parez numai câteva.

— Vreo două, dar ești rapid.

— Iar daimonii sunt și mai rapizi decât mine.

— Am îndoielile mele.

Nimeni nu era la fel de rapid ca Aiden. În jumătate din timp, se mișca precum un vârtej. Dar am luat poziție și am așteptat.

Aiden mi-a explicat mișcările din nou, și aș fi putut să jur că și-a încetinit puțin loviturile, pentru că am parat mai multe ca niciodată. Ne-am despărțit, pregătiți să începem încă o serie de lovituri, când un fluier a răsunat de pe hol. Vinovatul – Luke, cel cu părul arămiu – apăruse în pragul ușii. Am zâmbit larg și i-am făcut cu mâna.

— Nu ești atentă! s-a răstit Aiden.

Zâmbetul mi-a dispărut și Luke și încă vrei doi semipuri s-au făcut nevăzuți.

— Scuze!

A expirat încet și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am supus fără crâcnire.

— Era încă unul dintre băieții tăi? Te văd mereu cu celălalt.

Mâinile mi-au căzut în lături.

— *Poftim?*

Aiden și-a rotit fulgerător piciorul. Abia am apucat să-l parez.

— E un alt tip de-al tău?

Nu știam dacă să râd, să mă enervez sau să înnebunesc de bucurie pentru că observase că stăteam mereu cu *celălalt*. Azvârlindu-mi coada peste umăr, i-am oprit antebrațul înainte să mă lovească în burtă.

— Nu prea te privește, dar nu *pe mine* mă fluiera.

Și-a smucit mâna înapoi, încruntându-se.

— Asta ce vrea să însemne?

Am ridicat din sprâncene, așteptând să se prindă. În clipa în care a priceput, a făcut ochii mari și gura i-a format un cerc perfect.

În loc să mă prăpădesc de râs, așa cum aș fi vrut, am atacat cu o lovitură de picior feroce. Țintindu-i zona vulnerabilă de mai jos de torace, mi-a venit să țip de bucurie cu gândul că avea să fie o lovitură perfectă.

N-am reușit să-l ating.

Măturând aerul cu o mișcare dibace de braț, m-a azvârlit pe saltea. S-a aplecat asupra mea, zâmbind larg.

— Bună încercare!

M-am proptit în coate, strâmbându-mă.

— De ce zâmbești când mă arunci la pământ?

Mi-a întins mâna.

— Lucrurile astea mici mă bucură cel mai mult.

I-am primit ajutorul și m-a săltat în picioare.

— Bine de știut.

Ridicând din umeri, am trecut pe lângă el și mi-am luat sticla de apă.

— Și... ăăă... te duci la serbare diseară?

Solstițiul era un eveniment important pentru puri. Era începutul unei luni întregi de evenimente sociale premergătoare întrunirii Consiliului din august. În seara asta era sărbătoarea cea mai mare și, dacă zeii ar fi dorit să-i binecuvânteze cu prezența lor, astăzi ar fi făcut-o. Mă îndoiam că avea să apară vreun zeu, dar, pentru orice eventualitate, purii se îmbrăcau simandicos cu pânzele lor colorate.

Aveau să se țină și o groază de petreceri pe insula principală – la care nu era invitat niciunul dintre semipuri – chiar niciunul. Și, pentru că toți părinții purilor veneau acasă, n-avea să se organizeze nimic la casa lui Zarak. Cu toate acestea, se zvonea că o petrecere avea să fie

găzduită pe plajă de însuși Jackson. Nu știam dacă să-mi fac sau nu apariția.

— Probabil.

Aiden s-a întins, descoperindu-și o dungă de piele încordată de-a lungul beteliei pantalonilor.

— Nu prea țin la chestiile astea, dar trebuie să mă prezint la unele evenimente.

M-am concentrat la fața lui, ceea ce a fost mai dificil decât mă așteptam.

— De ce trebuie?

Mi-a zâmbit larg.

— Așa trebuie să procedăm noi, adulții, Alex.

Mi-am dat ochii peste cap și am luat o gură de apă.

— Poți să te vezi cu prietenii. O să fie distractiv.

Aiden s-a uitat ciudat la mine.

Am coborât sticla.

— Doar știi să te distrezi, nu?

— Bineînțeles.

Descoperirea m-a trăsnetit din senin. Nu credeam că Aiden ar fi *putut* să se distreze. Așa cum eu nu puteam să mă gândesc serios la ceea ce pățise mama. Vinovăția supraviețuitorului – în orice caz, așa mi se părea că i se spune.

Aiden s-a întins și m-a lovit ușor peste braț.

— La ce te gândești?

Am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea atentă.

— Mă... gândeam și eu.

S-a retras, s-a rezemat de perete și m-a privit curios.

— La ce?

— Ție îți e greu să... te distrezi, nu-i așa? Adică nu prea te-am văzut făcând nimic distractiv. Te-am văzut numai cu Kain sau Leon și niciodată cu o fată. Adevărat, te-am văzut în blugi la un moment dat...

Am amuțit, înroșindu-mă toată. Ce relevanță avea că-l văzusem în pantaloni? Dar fusese o priveriște *uluitoare*.

— În orice caz, bănuiesc că ți-e greu, având în vedere ce li s-a întâmplat părinților tăi.

Aiden s-a desprins de perete, cu un cenușiu oțelit apărându-i deodată în ochi.

— Am și eu prieteni, Alex, și știu să mă distrez.

Obrajii mi s-au înfierbântat și mai tare. Evident, atinsesem un punct sensibil. Pardon! Amărâtă, am încheiat antrenamentul și m-am grăbit să mă întorc la cămin. Uneori mă întrebam și eu ce-mi trecea prin cap când deschideam gura.

Scârbită, am făcut repede un duș și am îmbrăcat niște pantaloni scurți. La scurt timp după aceea, am pornit înapoi spre centrul campusului, ca să mă văd cu Caleb la sala de mese, hotărâtă să uit momentul acela stânjenitor.

Caleb se afla deja acolo, vorbind de zor cu alt semipur despre cine obținuse scorul cel mai bun

la exercițiile de teren desfășurate la finalul semestrului trecut. De vreme ce eu încă nu luasem parte la niciun exercițiu de teren, am cam fost exclusă din conversație. Mă simțeam ca o ratată.

— Mergi la petrecere diseară? a întrebat Caleb.
Am ridicat privirea.

— Așa cred. Doar n-am nimic mai bun de făcut.

— Numai să nu se repete povestea de data trecută.

L-am fixat cu ochi furioși.

— Nici tu să nu mă mai lași baltă ca să fugi la Myrtle, ticălosule!

Caleb a chicotit.

— Ar fi trebuit să vii și tu. Lea s-a tot smiorcăit până când l-a văzut pe Jackson fără tine. Practic, le-a stricat tuturor seara. Bine, de fapt, Cody a fost cel care a stricat seara.

Mi-am strâns genunchii la piept și m-am rezechat în scaun. Era prima dată când auzeam despre asta.

— Ce s-a întâmplat?

Caleb a făcut o mutră.

— Cineva a adus iar vorba despre rahaturile alea legate de Regulamentul de Împerechere și Cody și-a ieșit din minți. A început să vorbească aiurea. Spunea porcării de genul că noi, semipurii, n-avem ce căuta în Consiliu.

— Sunt sigură că i-a mers de minune.

Caleb a rânjit.

— Mda, și după aia a spus că cele două soiuri n-ar trebui să se amestece și toate rahaturile alea legate de puritatea sângelui lor.

A tăcut, uitându-se cu mult interes la cineva din spatele meu.

M-am răsucit, dar am reușit doar o clipă să surprind pielea de culoarea caramelelor și un păr lung și creț. M-am întors spre el, ridicând din sprâncene.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ăăă... vreo doi semipuri și-au ieșit din pepeni. În clipa următoare, Cody și Jackson s-au luat la bătaie. Mamă, cum își dădeau!

Am făcut ochii mari.

— Cum? Și Cody l-a raportat?

— Nu, a spus Caleb, zâmbind pișicher. Zarak l-a convins pe Cody să n-o facă, dar Jackson l-a bătut măr. A fost foarte fain. Bineînțeles, după aia, idioții s-au împăcat. Sunt OK acum.

M-am rezemat de spătar, ușurată. Dacă loveai un pur – chiar și pentru a te apăra –, puteai foarte repede să fii dat afară din Legământ. Uciderea unui pur, în orice situație, îți garanta execuția, chiar dacă purul ar fi încercat să-ți taie capul. Oricât de nedrept ar fi fost, trebuia să avem mare grijă cu umblatul prin lumea purilor. N-aveam decât să ne rupem în bătaie între noi, dar purii erau de neatins, în mai multe sensuri. Iar când se întâmpla să încalcăm una dintre

reguli... ei bine, ajungeam la doar un pas de o viață întreagă de robie – sau de moarte.

M-am cutremurat, gândindu-mă la situația mea precară. Dacă nu eram acceptată în toamnă, robia mă aștepta și pe mine. Nu trebuia să permit una ca asta. Ar fi trebuit să plec, dar unde să mă duc? Ce să fac? Să trăiesc pe străzi? Să-mi găsesc o slujbă și s-o fac iar pe muritoare?

Alungând toate gândurile astea, mi-am îndreptat atenția spre petrecerea lui Jackson, la care am acceptat în sfârșit să particip, și, după vreo două ore, m-am și trezit acolo. Mica petrecere nu era mică deloc; parcă toți semipurii care trebuiseră să rămână la Legământ pe timpul verii se revărsaseră pe plajă. Unii zăceau pe pături; alții stăteau întinși pe scaune. Nimeni nu intra în apă.

Am ales o pătură confortabilă de lângă Luke. Ritter, un semipur mai mic, având cel mai luminos păr roșcat pe care-l văzusem vreodată, mi-a oferit un pahar de plastic galben, dar l-am refuzat. Rit a stat cu noi o vreme și ne-a povestit că se pregătea să călătorească până-n California, unde avea să-și petreacă restul verii. Am fost doar ușor invidioasă.

— Nu bei? a întrebat Luke.

Până și eu mă miram de decizie, dar am ridicat din umeri.

— Parcă n-am chef în seara asta.

Și-a dat de pe ochi o șuviță lungă de păr arămiu.

— Ți-am făcut probleme azi, în timpul antrenamentului?

— Nu. De obicei atenția îmi zboară foarte ușor. Așa că n-a fost nimic nou.

Luke m-a înghiontit, zâmbind larg.

— Îmi dau seama de ce îți zboară atenția. Păcat că e pur. Mi-aș vinde și buca stângă ca să gust puțin din el.

— Îi plac fetele.

— Și?

Luke a râs de expresia mea.

— Cum e? Pare atât de tăcut! Se vede de la o poștă că ar fi bun la...

— Oprește-te! am chicotit, ridicând mâna.

Mișcarea mi-a întins mușchii sensibili ai spatelui.

Luke și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Nu-mi spune că nu ți-a trecut niciodată prin gând.

— E... e un pur, am repetat eu, de parcă din cauza asta n-ar mai fi fost arătos.

Luke mi-a aruncat o ocheadă plină de subînțeles.

— Bine, am oftat eu. De fapt, e... foarte de treabă și răbdător. Cea mai mare parte a timpului... Și mi-e jenă să vorbesc despre el. Nu putem vorbi despre vreun alt tip bun?

— O, ba da. Chiar vă rog! Să vorbim despre un alt tip bun! a pufnit Caleb. Fix despre asta vreau să vorbesc.

Luke l-a ignorat, plimbându-și privirea de-a lungul plajei și rămânând la două cutii frigorifice.

— Ce zici de Jackson?

M-am lăsat ușor pe spate.

— Nu-i rosti numele!

A râs de încercarea mea jalnică de a mă face invizibilă.

— Tocmai a apărut *fără* Lea. Că tot veni vorba, unde naiba e curvulița aia?

Am refuzat să-mi ridic privirea, ca să nu-i atrag atenția lui Jackson.

— N-am idee. N-am văzut-o.

— Și asta-i de rău? a întrebat Caleb.

— Vai, Alex, uite că-ți vine bărbatul! a anunțat Luke.

N-aveam unde să fug și m-am uitat neajutorată când la Caleb, când la Luke. Niciunul nu s-a obosit să-și ascundă amuzamentul.

— Alex, pe unde-ai umblat? a bălmăjit Jackson. Nu te-am mai văzut pe-aici.

Am închis ochii strâns și am mormăit vreo zece blesteme.

— Am fost ocupată cu antrenamentul.

Jackson s-a dus spre dreapta, unde era Caleb, care privea distrat.

— Aiden ar trebui să-și dea și el seama că ai nevoie să mai ieși și să te distrezi.

Luke s-a întors, făcându-mi viclean cu ochiul, apoi s-a ridicat în picioare. M-am ridicat și eu în capul oaselor, dar atât am apucat să fac. Jackson s-a prăbușit pe spațiul eliberat și m-a cuprins cu brațul, fiind cât pe ce să mă doboare.

Respirația îi era prea fierbinte și mirosea a bere.

— Știi că ești foarte binevenită să mai rămâi pe-aici după petrecere.

— Ah... nu știu ce să spun.

Jackson a zâmbit și s-a apropiat și mai mult. În mod obișnuit, mi s-ar fi părut atrăgător, dar în momentul de față mă scârbea de-a dreptul. Ceva nu era în regulă cu mine. Altfel nu-mi explicam.

— Doar nu te antrenezi mâine. După sărbătoare. Până și Aiden o să doarmă până târziu.

Nu-mi venea s-o cred și am ajuns deodată să mă întreb dacă Aiden se distra. Oare se dusesse la festivități și rămăsese acolo? Sau își făcuse apariția, rămăsese un pic și fugise? Parcă m-aș fi bucurat să rămână și să se simtă bine. I-ar fi prins bine după o zi întreagă alături de mine.

— Alex?

— Da?

Jackson a chicotit și și-a strecurat mâna pe după umărul meu. I-am prins-o și i-am trântit-o în poală. Nu s-a lăsat și s-a întins iar după mine.

— Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva. Pe Zarak l-a cuprins frenezia și ne-a aprovizionat pentru toată vara.

Asta chiar că era bine de știut.

— Nu. Mersi! Nu mi-e sete.

În cele din urmă, Jackson s-a plictisit de lipsa mea de interes și a plecat clătinându-se. M-am întors recunoscătoare spre Caleb.

— Data viitoare când simt nevoia să vorbesc cu un tip, să-mi dai o palmă! Serios.

Și-a privit paharul, încruntându-se.

— Ce-a pățit? A fost prea insistent?

O expresie firoasă i-a apărut pe față și și-a mijit ochii la spinarea lui Jackson.

— E nevoie să-l rănesc?

— Nu! am izbucnit eu, râzând. Doar că... nu știu.

M-am întors și l-am văzut lângă semipura pe care o zărisem în trecere mai devreme. Era o brunetă frumușică, ridicol de sinuoasă, cu pielea catifelată, de culoarea caramelului.

— Jackson nu mă atrage.

— Atunci, cine te atrage?

A privit și el spre tovarășa lui.

— Cine-i fata? l-am întrebat.

Caleb s-a întors și a oftat.

— Olivia. Are un nume de familie din alea grecești, imposibil de pronunțat. Tatăl ei e muritor; mama e pură.

Am urmărit-o în continuare. Purta o pereche de blugi de marcă pentru care aş fi fost în stare să ucid. Şi ea evita mâinile pribege ale lui Jackson.

— Cum de-o văd abia acum?

— A locuit cu tatăl ei. Cred.

Şi-a dres glasul.

— E chiar... simpatică.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Îţi place de ea, aşa-i?

— Nu! Nu, normal că nu.

Vocea îi suna puţin răguşit.

Mi-a stârnit şi mai mult curiozitatea când privirea a părut să-i fugă din nou la Olivia. O nuanţă roşiatică i-a pătat obraji.

— Sigur. Nu te interesează deloc.

Caleb a luat o gură mare de băutură.

— Ține-ți gura, Alex!

Am deschis gura, dar replica pe care oi fi vrut să i-o dau a fost întreruptă de Deacon St. Delphi, care a apărut din senin.

— Ce naiba?

Caleb mi-a urmat privirea.

— Ei, asta chiar e interesant!

N-ar fi fost nicio surpriză să-l vezi pe Deacon pe plajă, dar să-l vezi aici în noaptea solstițiului, când toți purii se adunau între ei, chiar era un șoc.

Era un gest atât de... *impur*!

Deacon a privit printre semipuri cu expresia lui relaxată și un rânjet sardonice i s-a întins pe față când ne-a văzut. În timp ce se apropia agale, a scos o ploscă lucioasă de argint din buzunarul blugilor.

— Un solstițiu estival fericit!

Caleb s-a înecat cu băutura.

— La fel și ție!

A ocupat locul eliberat de Jackson, aparent fără să observe privirile uluite.

— Ce... cauți aici?

— Ce-i? M-am plictisit pe insula principală. Toată pompa și ceremonia ajung să trezească omul din beție.

— Inacceptabil!

I-am observat marginile înroșite ale ochilor.

— Și măcar ești treaz?

A părut să cugete un moment.

— Doar dacă n-am de ales. Așa, viața e mai... ușoară.

Mi-am dat seama că se referă la părinții lui. Neștiind ce să-i răspund, am așteptat să vorbească mai departe.

— Lui Aiden nu-i place deloc că beau atâta.

Și-a coborât ochii la ploscă.

— Și are dreptate, să știi.

M-am jucat cu părul, răsucindu-l într-o funie groasă.

— În ce privință?

Deacon și-a lăsat capul pe spate, privind stelele care împânzeau cerul nopții.

— În toate privințele, dar mai ales în privința drumului pe care și l-a ales.

A tăcut și a izbucnit în râs.

— Doar de-ar ști-o și el, așa-i?

— N-o să-și dea seama că ai plecat? m-a întrerupt Caleb.

— Și să vină aici ca să vă strice distracția?

Expresia serioasă i-a dispărut.

— Absolut. Peste vreo oră, când își încep psalmodierile ritualice și toate celelalte, cineva – probabil frate-meu – va descoperi că lipsesc și va veni să mă caute.

Mi-a picat fața.

— Aiden încă-i acolo?

— Ai venit aici știind că o să vină după tine? a întrebat Caleb, încruntându-se.

Ambele răspunsuri au părut să-l amuze pe Deacon.

— Da, la toate întrebările.

Și-a dat la o parte de pe frunte un cârlionț blond.

— Rahat!

Caleb s-a ridicat, pe când eu rumegam în gând vestea că Aiden petrecea în continuare.

— Alex, mai bine am pleca.

— Ia loc!

Deacon a ridicat o mână.

— Mai aveți cam o oră. Îi anunț eu pe petrecăreți la momentul potrivit. Ai încredere în mine.

Caleb parcă nici nu îl auzise. Se uita pe țărm, unde Olivia stătea aproape de un alt semipur, chiar foarte aproape. Chipul i se încorda tot mai mult cu fiecare secundă. Întinzându-mă spre el, l-am tras de marginea tricoului.

Mi-a zâmbit larg.

— Știi ce? Am cam obosit. Cred că mă întorc la cămin.

— Trist!

Deacon și-a scos buza de jos în afară.

M-am ridicat și eu.

— Îmi pare rău!

— Foarte trist!

A clătinat din cap.

— Și distracția abia începe.

Azvârlindu-i un „la revedere!” scurt lui Deacon, am urcat plaja în urma lui Caleb. Am trecut pe lângă Lea, care cobora aleea de bârne.

— Îți plac resturile aruncate de mine? a spus ea, strâmbând din nas. Ce drăguț!

Într-o clipă, am apucat-o de antebraț.

— Hei!

Lea a încercat să-și elibereze brațul, dar eram mai puternică ca ea.

— Ce vrei?

Am zâmbit cât am putut de frumos.

— Iubitul tău tocmai a încercat să pună mâna unde nu trebuie. E clar că nu-l mai satisfaci.

I-am dat drumul, lăsând-o singură și foarte nefericită.

— Caleb!

M-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Știi ce ai să-mi spui, așa că nu vreau să aud!

Mi-am dat părul după urechi.

— De unde știi ce am să-ți spun? Vreau doar să-ți atrag atenția că, dacă-ți place de tipa de adineauri, ai putea foarte simplu să...

A ridicat din sprâncene, privindu-mă pieziș.

— Chiar nu vrea să discut.

— Dar... nu pricep de ce nu recunoști. Ce mare scofală?

A oftat.

— S-a întâmplat ceva în seara când ne-am dus la Myrtle.

M-am împiedicat.

— Ce anume?

— Nu *aia*. Bine... nu tocmai, dar am fost pe aproape.

— *Poftim?* am icnit, lovindu-l peste braț. De ce nu mi-ai spus nimic? Cu tipa aia, Olivia? Frate, sunt prietena ta cea mai bună și nu-mi spui una ca asta?

— Amândoi băuserăm, Alex. Ne certam ca să stabilim cine declarase primul că stă pe scaunul din față... și, până să mă dezmeticesc, am început să ne facem de cap.

Mi-am mușcat buza.

— Tare! Și de ce nu vrei să vorbești cu ea?

S-a lăsat tăcerea câteva momente, după care a răspuns:

— Pentru că-mi place de ea, chiar foarte mult, și ți-ar plăcea și ție. E isteată, nostimă, puternică, și are un fund așa de...

— Bine, Caleb! Am priceput! Ți place de ea foarte mult. Atunci, vorbește cu ea!

Am luat-o spre curtea dintre cele două cămine.

— Nu înțelegi. Deși așa ar trebui. N-o să iasă nimic. Știi cum e pentru noi.

— Ce?

M-am zgâit la modelele complicate aranjate pe alee. Rune și alte simboluri erau gravate în marmură. Unele ilustrau diverși zei, pe când altele arătau de parcă un copil pusese mâna pe un marker și își făcuse de cap. De fapt, arătau de parcă le-aș fi desenat eu.

— N-are importanță. N-am decât să mă combin cu altcineva. Să scap de chestia asta stupidă care mă roade.

Am ridicat ochii de la desenele ciudate.

— Mi se pare un plan bun.

— Poate c-ar trebui să mă încurc iar cu Lea sau altcineva de genul. Tu ce zici?

L-am săgetat cu o privire indignată.

— Ce să zic, mersi! Dar, serios vorbind, nu vrei să te combini chiar cu oricine. Ți trebuie

ceva... mai valoros.

M-am oprit, fără să înțeleg de unde venise replica *asta*.

Era clar că nici el nu pricepe.

— Ceva valoros? Alex, ai trăit prea mult timp în lumea obișnuită. Știi bine cum e pentru noi. N-avem dreptul la ceva „valoros”.

Am oftat.

— Da, știu.

— Suntem ori gărzi, ori santinele – nu soți, soții sau părinți.

A tăcut, încruntându-se.

— Povești de dragoste fugare și iubite. Astea ne revin nouă. Datoria nu ne permite mai multe.

Avea dreptate. Dacă te nășteai semipur, nu aveai nicio șansă să formezi relații normale și sănătoase. După cum spunea și Caleb, datoria nu ne permitea să ne atașăm de alții – de nimic la care ne-ar fi fost greu să renunțăm sau de care să ne despărțim cu dificultate. După absolvire, ni se puteau da sarcini oriunde și în orice moment am fi putut fi smulși dintr-un loc și trimiși în altă parte.

Era o viață aspră și singuratică, dar cu un țel precis.

Am lovit o pietricică cu piciorul, azvârlind-o în tufele dese.

— Nu putem să ne facem un cămin statornic, cu gard de scânduri, dar asta nu înseamnă că...

Un fior rece m-a cuprins deodată, încrețindu-mi fruntea. M-a lovit ca din senin și, judecând după expresia derutată a lui Caleb, am înțeles că-l simțise și el.

— Un băiat și o fată, unul cu un viitor luminos și scurt, cealaltă învăluită în umbre și îndoieli.

Vocea aceea aspră și străveche ne-a ținut locul pe amândoi. Ne-am întors. Nimeni nu stătuse pe banca aceea de piatră cu o clipă în urmă, și totuși iat-o. Era bătrână, atât de bătrână, că parcă ar fi trebuit să moară demult.

O claie uriașă de păr alb imaculat îi stătea în vârful capului, pe când pielea îi era neagră precum cărbunele și brăzdată de cute adânci. Postura ei gârbovită o îmbătrânea și mai mult, dar privirea îi erau ageră. Inteligentă.

N-o mai văzusem niciodată, dar am înțeles instinctiv cine e.

— Buna Piperi?

Și-a lăsat capul pe spate și a râs tare. Greutatea părului parcă ar fi trebuit să doboare, dar se ținea țeapănă.

— Vai, Alexandria, pari atât de surprinsă! Credeai că nu exist cu adevărat?

Caleb m-a înghiontit cu cotul de câteva ori, dar n-am putut să-mi iau ochii de la ea.

— Știți cine sunt?

Ochii întunecați i-au fulgerat la Caleb.

— Bineînțeles că știu.

Și-a netezit cu mâinile ceea ce părea a fi un capot de casă.

— Mi-o amintesc și pe mămica ta.

Incredulitatea m-a adus cu un pas mai aproape de oracol, dar șocul mi-a înghițit cuvintele.

— Mi-o amintesc pe mămica ta, a continuat ea, dând din cap înainte și-napoi. A venit la mine acum trei ani, da, da. I-am spus adevărul, vezi bine. Adevărul era doar pentru urechile ei.

A tăcut, întorcându-se din nou spre Caleb.

— Tu ce cauți aici, copile?

Făcând ochii mari, Caleb s-a foit stânjenit.

— Ne... întorceam la cămine.

Buna Piperi a zâmbit, întinzându-și pielea ca de hârtie în jurul gurii.

— Vrei să auzi adevărul – adevărul tău? l-a întrebat ea. Ce ți-au pregătit zeii?

Caleb a pălit. Problema adevărilor era că întotdeauna îți sulesc mintea. N-avea importanță dacă sunt sau nu simple aiureli.

— Bună Piperi, ce i-ați spus mamei mele? am întrebat eu.

— Ce s-ar schimba dacă ți-aș spune? Soarta e soartă, înțelegi tu? Așa cum și dragostea e dragoste.

A chicotit, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

— Ceea ce stă scris de către zei se va împlini. Deja s-a împlinit în mare parte. O poveste foarte

tristă, când copiii se răzvrătesc împotriva propriilor creatori.

Habar n-aveam la ce se referă și eram aproape convinsă că e bună de trimis la azil, dar trebuia să aflu ce spusese – dacă într-adevăr spusese ceva.

Caleb poate că avea dreptate, îmi trebuia finalitate, trebuia să închei capitolul ăsta.

— Vă rog! Trebuie să știu ce i-ați spus. De ce a plecat?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu vrei să afli despre propriul tău adevăr, copilă? Asta e important acum. Nu vrei să afli despre dragoste? Despre ceea ce e interzis și ceea ce e sortit?

Brățele mi-au căzut în lături și am clipit, încercând să-mi înăbuș lacrimile izvorâte din senin.

— Nu vreau să știu de dragoste.

— Dar așa ar trebui, copilă. Trebuie să înveți despre dragoste. Ce nu fac oamenii din dragoste? Toate adevărurile se rezumă în cele din urmă la dragoste, nu-i așa? Într-un fel sau altul, așa se întâmplă. Vezi tu, e o diferență între dragoste și nevoie. Uneori, ceea ce simți apare brusc, fără noimă și orânduire.

S-a îndreptat puțin de spate.

— Doi oameni se văd dintr-o parte în alta a încăperii sau li se atinge pielea. Sufletul fiecăruia îl recunoaște pe celălalt ca fiind al său.

Înțelegerea apare imediat. Sufletul știe de fiecare dată... dacă e bine sau rău.

Caleb m-a înșfăcat de braț.

— Haide! Să mergem! Nu-ți spune nimic din ce vrei să afli.

— Primul... primul e întotdeauna cel mai puternic.

A închis ochii, oftând.

— Apoi, mai sunt nevoia și soarta. Asta e altceva. Nevoia se îmbracă în dragoste, dar nevoia... nevoia nu e niciodată dragoste. Păzește-te mereu de cel care are nevoie de tine! Întotdeauna se găsește o dorință în spatele nevoii, înțelegi tu?

Caleb mi-a eliberat brațul și a arătat furios în spatele nostru, pe cărare.

— Se va întâmpla să încurci nevoia cu dragostea. Ai grijă! Drumul nevoii nu e niciodată drept, nu e niciodată bun. Asemănător drumului pe care trebuie să pășești tu. Păzește-te de cel cu nevoi!

Tipa era smintită, dar, chiar și știind asta, cuvintele ei tot îmi stârneau fiori pe șira spinării.

— De ce nu-mi va fi drumul ușor? am întrebat-o, ignorându-l pe Caleb.

Bătrâna s-a ridicat. Bîne, atât cât putea să se ridice. Spatele îi era gârbovit, fapt ce nu-i permitea să se îndrepte cu totul.

— Drumurile sunt mereu pline de hopuri, niciodată line. Băiatul ăsta, a spus ea, făcând

semn spre Caleb și chicotind încet, băiatul ăsta pășește pe un drum plin de lumină.

Caleb s-a oprit din gesticulat în spate.

— Bine de știut.

— Un drum scurt, plin de lumină, a adăugat Buna Piperi.

I-a picat fața.

— Bine... de știut.

— Și ce-i cu drumul ăsta? am întrebat eu din nou, sperând să obțin un răspuns mai puțin lipsit de noimă.

— Ei, drumurile sunt mereu umbrite. Al tău e plin de umbre, de fapte ce trebuie împlinite. Așa li se întâmplă celor din neamul tău.

Caleb mi-a aruncat o privire plină de subînțeles, dar am clătinat din cap. N-aveam idee ce spune, dar totuși nu voiam să plec. A trecut șontăcăind pe lângă mine și m-am dat la o parte. M-am atins cu spatele de ceva moale și cald, care mi-a atras atenția. M-am întors, dând cu ochii de flori mari și violet cu mijlocuri galben-luminoase. M-am apropiat, inspirându-le mirosul dulce-amar, aproape înțepător.

— Ai grijă, copilă! Atingi umbra-noptii.

S-a oprit, întorcându-se spre noi.

— Foarte periculoase... așa cum sunt și săruturile celor care umblă prîntre zei. Ametitoare, dulci și fatale... Trebuie să știi cum să le iei. Puțin n-o să-ți strice. Prea mult... te lipsește de tine însăși.

A zâmbit blând, ca și când și-ar fi amintit ceva.

— Zeii umblă printre noi, mereu aproape. Urmăresc și așteaptă să vadă care va fi mai puternic. Sunt aici și acum. Vezi tu, li se apropie sfârșitul, tuturor ni se apropie sfârșitul. Și zeii sunt deznădăjduiți.

Caleb mi-a aruncat încă o privire uluită. Am ridicat din umeri, hotărând să mai încerc o ultimă dată:

— Și nu-mi veți spune nimic despre mama?

— Nimic ce nu ți-a fost povestit deja.

— Stați...

Pielea mi s-a răcit și înfierbântat în același timp.

— Ce a spus Lea... e adevărat? Mama a murit din cauza mea?

— Să mergem, Alex! Ai dreptate.

Caleb a făcut un pas în spate.

— E sărită de pe fix.

Piperi a oftat.

— Multe urechi în preajmă, dar urechile nu aud bine întotdeauna.

— Alex, să mergem!

Am clipit și – fără să exagerez –, până să deschid din nou ochii, Buna Piperi mi-a apărut drept în față. Atât de repede se mișca bătrâna. Ghearele ei mi-au strâns umărul cu atâta putere, încât am tresărit de durere.

M-a fixat cu ochi tăioși ca pumnalele și, când a vorbit, vocea ei și-a pierdut tonul răgușit. Și nu

prea a sunat deloc nebună. Nu, cuvintele ei au fost clare, la obiect.

— Îi vei ucide pe cei pe care-i iubești. Acesta ți-e sângele, aceasta ți-e soarta. Astfel au grăit zeii și asta au întrezărit.

CAPITOLUL 9

ALEX! URMĂREȘTE-I MÂINILE! ÎȚI scapă prea multe lovituri!

Am încuviințat din cap la adresa cuvintelor aspre ale lui Aiden și l-am înfruntat iar pe Kain. Avea dreptate. Kain mă rupea în bucăți. Mișcările îmi erau prea lente, smucite și haotice – în principal pentru că stătusem trează jumătate din noapte, derulând în minte conversația bizară pe care o avusesem cu Buna Piperi.

Era un moment foarte nepotrivit să fiu distrată. Era primul antrenament la care participa și Kain, și luptam ca un sugar. Iar el nu mă menaja. Nu că mi-aș fi dorit s-o facă, dar nici nu voiam să arăt ca o ratată absolută de față cu altă santinelă.

Încă una dintre loviturile lui cumplite de picior mi-a trecut de parare și abia am apucat să sar din calea ei. Scopul exercițiului nu era să evit loviturile. În cazul ăsta, aș fi înregistrat un succes răsunător.

Aiden s-a repezit la mine și mi-a așezat brațele în așa fel încât să pot respinge piciorul lui Kain în jos.

— Urmărește-l! Până și cel mai mic tremur muscular îi va da de gol următorul atac. Trebuie să fii atentă, Alex!

— Știu!

Am făcut un pas în spate și mi-am trecut brațul peste frunte.

— Știu. Pot s-o fac.

Kain a clătinat din cap și s-a dus să-și ia sticla de apă, în vreme ce Aiden m-a condus în celălalt capăt al sălii, ținându-mă de partea de sus a brațului. S-a aplecat ca să mă privească în ochi.

— Ce-i cu tine azi? Știu sigur că poți mai mult.

M-am aplecat ca să-mi iau apa, dar sticla era goală. Aiden mi-a dat-o pe a lui.

— Pur și simplu azi... nu sunt în formă.

Am luat o gură și i-am dat-o înapoi.

— Se vede.

Mi-am mușcat buza, înroșindu-mă toată. Puteam mai mult și, pe toți zeii, tare voiam să i-o dovedesc! Dacă nu reușeam să depășesc etapa asta, n-aș fi putut să trec la nimic altceva – la niciuna dintre chestiile foarte faine pe care voiam să le învăț.

— Alex, toată ziua ai fost cu capul în nori.

Mi-a întâlnit privirea, fără să mă slăbească.

— Sper că n-are a face cu petrecerea pe care Jackson a dat-o pe plajă azi-noapte.

Fir-ar să fie, oare nimic nu-i scăpa omului ăstuia? Am clătinat din cap.

— Nu.

Aiden m-a privit cu subînțeleș și a băut din sticlă, după care mi-a vârât-o înapoi în mâini.

— Bea tot!

Am oftat, întorcându-i spatele.

— Hai să mai încercăm o dată, bine?

Aiden i-a făcut semn lui Kain să se întoarcă și m-a lovit ușor pe umăr.

— Poți s-o faci, Alex.

Mi-am revenit și, luând încă o gură de apă, am lăsat sticla pe podea. M-am dus înapoi în mijlocul saltelelor și i-am făcut semn lui Kain.

Acesta m-a privit istovit.

— Ești gata?

— Da.

Am strâns din dinți. Kain a ridicat din sprâncene, ca și când nu s-ar fi așteptat să evoluez diferit nici de data asta.

— Bine.

A clătinat din cap și am reluat lupta.

— Nu uita să-mi anticipezi mișcările.

I-am parat primul picior și apoi pumnul. Ne-am învârtit în cerc de câteva ori, timp în care m-am întrebat la ce se referise Buna Piperi când spusese că-i voi uide pe cei pe care-i iubesc. Nu avea sens, pentru că singura persoană pe care o iubisem vreodată murise deja, și nu de mâna

mea. N-ai cum să ucizi un mort, și doar nu mai iubeam pe...

Gheata lui Kain mi-a străpuns apărarea și m-a izbit în burtă. Durerea mi-a erupt în corp, atât de cumplită și de copleșitoare, încât am căzut în genunchi. Aterizarea mi-a zguduit spinarea rănită. Tresărind, mi-am dus o mână la spate și cu cealaltă m-am ținut de burtă.

Eram vraiste.

Kain s-a ghemuit în fața mea.

— La naiba, Alex! Ce făceai? N-ar fi trebuit să te apropii atât de mine!

— Da, am hârâit.

Respiră! Doar respiră! Ușor de zis, greu de făcut, dar mi-am repetat-o iar și iar. Mă așteptam ca Aiden să înceapă o adevărată tiradă, dar nu mi-a adresat niciun cuvânt. În loc de asta, a venit, l-a înșfăcat pe Kain de ceafă și mai că l-a săltat de la pământ.

— Gata cu antrenamentul!

Lui Kain i-a picat fața și pielea de obicei bronzată i-a pălit.

— Dar...

— Văd că nu înțelegi.

Vorbea încet și amenințător.

M-am ridicat împleticit în picioare.

— Aiden, e vina mea. M-am aplecat prea mult spre el.

Nu era nevoie să spun mai multe; era clar unde greșisem.

Aiden s-a uitat la mine peste umăr. După câteva secunde încordate, i-a dat drumul lui Kain.

— Du-te!

Kain s-a dat îndărăt, îndreptându-și tricoul. Când s-a întors spre mine, și-a holbat ochii verzi ca marea.

— Alex, îmi pare rău!

I-am făcut semn cu mâna.

— Nu-i nimic.

Aiden a pășit în fața mea, alungându-l pe Kain fără niciun alt cuvânt.

— Lasă-mă să văd!

— Ah... e în regulă.

I-am întors spatele. Îmi ardeau ochii, dar nu din cauza zvâcnetelor de durere. Îmi venea să stau jos și să plâng. Pășisem drept în calea loviturii. Nici măcar un copil n-ar fi făcut așa o greșală. Atât de jalnică fusesem.

Mi-a lăsat mâna pe umăr cu o blândețe surprinzătoare și m-a întors din nou cu fața la el. Expresia feței lui dovedea că-mi înțelege jena.

— E în regulă, Alex.

Văzând că nu mă clintesc, a făcut un pas în spate.

— Te-ai apucat de spate. Trebuie să mă asigur că ești teafără.

Fără cale de scăpare, l-am urmat pe Aiden spre una dintre încăperile mai mici, unde se țineau echipamente medicale. Era o cameră rece

și sterilă, ca orice cabinet medical, cu excepția picturii întruchipând-o pe Afrodita în toată splendoarea ei despuiată, ceea ce mi s-a părut ciudat și cam neliniștitor.

— Urcă-te pe masă!

Nu voiam decât să fug înapoi în camera mea și să plâng în intimitate, dar m-am supus.

Aiden s-a întors spre mine, uitându-se pe deasupra capului meu.

— Cum ți-e burta?

— Bine.

— De ce te-ai prins de spate?

— Mă doare.

Mi-am frecat mâinile de coapse.

— Mă simt ca o fraieră.

— Nu ești fraieră.

— Ba sunt. Ar fi trebuit să fiu atentă. I-am intrat drept în picior. N-a fost vina lui Kain.

A părut că se gândește un moment.

— Nu te-am mai văzut atât de împrăștiată.

De o lună de zile, ne antrenam câte opt ore pe zi și bănuiesc că în timpul ăla mă văzuse în multe ipostaze. Dar niciodată nu mai fusesem atât de zăpăcită.

— Nu-ți permiți să fii atât de distrată, a continuat el cu blândețe. Faci progrese remarcabile, dar nu ai timp de pierdut. Mai e puțin până-n iulie și ne-au rămas doar două luni în care să recuperezi totul. Unchiul tău mi-a

cerut rapoarte săptămânale. Să nu crezi că a uitat de tine.

Rușinată și dezamăgită, mi-am privit mâinile.

— Știu.

Aiden m-a prins de bărbie și mi-a ridicat capul.

— De ce ești atât de distrată, Alex? Te miști ca și când n-ai fi dormit și te porți de parcă mintea ți-ar umbla brambura, la mii de kilometri depărtare. Dacă nu-i vorba de petrecerea de aseară, atunci poate că-ți distrage atenția vreun tip?

M-am strâmbat.

— Ascultă! Unele lucruri nu le discut cu tine. Printre ele se numără băieții.

Aiden a făcut ochii mari.

— Chiar așa? Dacă îți perturbă antrenamentul, atunci îmi perturbă și mie munca.

— Frate!

M-am foit stânjenită sub privirea lui grea.

— Nu-i niciun tip. N-am niciun tip.

A tăcut, privindu-mă curios. Ochii aceia aveau un efect liniștitor și, deși simțeam că e stupid, extrem de prostesc, am tras aer în piept.

— Aseară m-am întâlnit cu Buna Piper.

Aiden parcă se aștepta să spun orice, numai asta nu. Deși chipul i-a rămas impasibil, expresia parcă i s-a adâncit.

— Și?

— Și Lea avea dreptate...

— Alex! mi-a tăiat el vorba. Nu începe! Nu ești tu vinovată.

— Avea dreptate, dar, în același timp, se înșela.

Am tăcut, oftând la vederea expresiei lui îndoielnice.

— Buna Piperi a refuzat să-mi spună totul. De fapt, mi-a spus o grămadă de trăsni, despre dragoste și nevoie... și despre zei care se sărută. Mi-a spus că voi uide persoana pe care o iubesc, dar cum se poate una ca asta? Mama deja a murit.

O privire ciudată i-a fulgerat pe chip, dar a dispărut înainte să mă pot dumiri.

— Parcă spuneai că nu crezi în chestiile astea.

Bineînțeles, tocmai *asta* trebuise el să rețină din miliardele de observații aleatorii pe care le făcusem.

— Nu cred, dar nu se întâmplă zilnic să mi se spună că voi uide pe cineva drag.

— Și de asta ai fost debusolată azi?

Mi-am strâns coapsele.

— Da. Nu. Adică... crezi că a fost vina mea?

— Of, Alex!

A clătinat din cap.

— Ți amintești când m-ai întrebat de ce m-am oferit să te antrenez?

— Da.

S-a depărtat de masa pe care stăteam.

— Ei bine, te-am mințit.

— Mda.

Mi-am mușcat buza și mi-am ferit privirea.

— Mi-am dat și eu seama.

— Chiar așa?

Părea surprins.

— Mi-ai luat apărarea din cauza celor pățite de părinții tăi.

L-am privit pe furiș. Mă urmărea în tăcere.

— Cred că-ți amintesc de tine, așa cum erai când s-a întâmplat.

Aiden s-a holbat la mine o secundă nesfârșită.

— Ești mult mai perspicace decât credeam.

— Mersi!

Nu i-am mai spus că abia recent ajunsesem la această concluzie.

I-a reapărut zâmbetul acela pieziș.

— Află că ai dreptate, dacă așa te vei mai înveseli. Îmi amintesc cum a fost după aceea. Te tot întrebi dacă n-ai fi putut face ceva diferit, deși n-are niciun rost, și totuși rămâi fixat pe aceeași problemă: „Dar dacă...?”

Zâmbetul i-a dispărut treptat și mi-a întors spatele.

— Foarte multă vreme, m-am gândit că, dacă aș fi hotărât să devin santinelă mai din timp, aș fi putut să-l opresc pe daimon.

— Dar nu știai că un daimon avea să atace, a spus el. Erai – ești și acum – o pură. Extrem de puțini dintre voi aleg... o asemenea viață. Și erai

doar un copil. Nu poți să te învinovățești pentru asta.

Atunci Aiden s-a întors spre mine, cu o întrebare în privire.

— Atunci, tu cum poți să te învinovățești pentru ceea ce a pățit mama ta? Poate că ți-ai dat seama că era posibil să vă găsească un daimon, dar nu știai sigur.

— Da.

Nu-mi plăcea când avea dreptate.

— Încă te ții cu dinții de remușcări. Atât de mult, încât le oferi interpretări exagerate cuvintelor oracolului. Nu trebuie să le lași să te afecteze, Alex. Oracolele vorbesc doar despre posibilități, nu despre fapte certe.

— Parcă oracolele vorbeau cu zeii și cu ursitele, am spus eu sec.

Nu părea convins.

— Oracolul vede trecutul și viitorul posibile, dar acestea nu sunt bătute în cuie. Nu există destin sigur. Numai tu ești stăpână pe soarta ta. Nu ești vinovată pentru ceea ce... a pățit mama ta. Trebuie să renunți la ideea asta.

— De ce îi spunei toți așa? Nu spune nimeni că a murit. Parcă lumea se teme s-o spună. Lasă „ceea ce a pățit” – a fost ucisă.

Umbra i-a apărut din nou pe chip, dar a înconjurat masa.

— Dă-mi voie să-ți văd spatele.

Până să mă dumiresc, mi-a ridicat marginea din spate a tricoului și a inspirat scurt.

— Ce-i? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Mi-a ridicat tricoul și mai sus.

— Hei... ce faci?

L-am plesnit peste mâini.

A ocolit masa ca un uragan, cu ochii cenușii ca fierul armelor de foc.

— Ce-ți închipui că fac? De când ai spatele așa?

M-am făcut mică.

— De când... ăăă... am început exercițiile de parare.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu-i mare scofală. Nu mă doare așa de tare.

Aiden s-a întors valvârtej.

— Blestemații ăștia de semipuri! Știu că toți tolerați durerea mai bine decât oamenii obișnuiți, dar *asta* e ridicol. *Asta* nu se poate să nu te doară.

I-am privit spatele în timp ce scotocea prin nenumăratele dulăpioare de acolo.

— Mă antrenez.

Mi-am silit vocea să sune cât mai matur.

— Nu trebuie să ne plângem din cauza durerii. Ține de antrenament – de vocația de santinelă. Se mai întâmplă.

Aiden s-a răsucit, privindu-mă uluit.

— Nu te-ai mai antrenat de trei ani de zile, Alex. Trupul tău – pielea ta s-a dezobișnuit. Nu

trebuie să ignori problemele astea numai pentru că-ți închipui că oamenii își vor face o părere proastă despre tine.

Am clipit.

— Nu cred că oamenii o să-și facă o părere proastă despre mine. Sunt doar... vreo două amărâte. Unele s-au dus deja. Vezi?

A pus un borcan mic pe masă, lângă mine.

— Un rahat!

— Până acum n-ai mai vorbit urât.

Mi-a venit să râd, oricât de ciudat ar fi fost.

— Nu e doar o vânătaie. Tot spatele tău e numai negru și albastru, Alex.

Aiden s-a oprit o clipă, cuprinzând aerul cu mâinile.

— Te temei că-mi voi face o părere proastă despre tine dacă ai fi adus vorba?

Am clătinat scurt din cap.

— Nu.

A strâns din buze.

— Nu mă așteptai ca trupul tău să se adapteze repede și, sincer să fiu, ar fi trebui să-mi dau seama.

— Aiden... pe bune, nu mă doare așa tare.

Mă obișnuisem cu durerea aceea surdă și nesfârșită, așa că nu se putea spune că mînțeam.

Luând borcanul, a înconjurat masa.

— Asta ar trebui să te ajute, iar data viitoare când mai pățești ceva asemănător, să-mi spui.

— Bine.

Am decis să nu întind coarda. Mi se părea că momentan n-ar fi apreciat niciun comentariu obraznic.

— Ce-i aia, de fapt?

A deșurubat capacul.

— E un amestec de arnică și mentol. Arnica e o plantă. Extractul are efect antiinflamator și ușurează durerea. Ar trebui să te ajute.

Mă așteptam să-mi dea mie borcanul, dar și-a băgat el degetele.

— Ce...?

— Ridică-ți tricoul! Nu vreau să ți-l murdăresc. Unguentul ăsta pătează.

Uluită, m-am trezit că-mi ridic marginea tricoului. A inspirat scurt din nou, văzându-mi spatele.

— Alex, nu poți să nu te tratezi pentru așa ceva!

De data asta, mânia îi dispăruse din glas.

— Când te rănești, trebuie să-mi spui. N-aș fi...

Fost atât de dur cu mine? Nu m-ar fi lăsat să exersezi cu Kain și să-mi iau bătaie? Nu asta voiam.

— Să nu crezi vreodată că nu poți să-mi spui când ți se întâmplă ceva. Trebuie să ai încredere că rănile tale mă preocupă.

— Nu-i vina ta. Aș fi putut să-ți spun...

Mi-a atins pielea cu degetele și a fost cât pe ce să sar de pe masă. Nu pentru că unguentul era

rece – nu mă înțelegeți greșit, era rece ca gheața –, ci pentru că degetele *lui* îmi masau spatele. Purii nu atingeau niciodată semipurii în maniera asta. Sau poate că acum o făceau. Nu știam sigur, dar nu reușeam să-mi închipui că purii pe care îi cunoșteam eu ar fi căutat să aline durerea unei semipure. De obicei nu se sinchiseau.

Aiden mi-a întins unguentul gras pe piele în tăcere, urcând tot mai sus. În cele din urmă, degetele lui mi-au atins marginea bustierei. Îmi simțeam pielea ciudat de caldă, din moment ce chestia aia era atât de rece. Mi-am îndreptat atenția asupra peretelui din față. Acolo, am văzut pictura cu Afrodita cocoțată pe o stâncă. Privea cu o expresie senzuală și sânii îi atârnau în văzul lumii întregi.

Nu mă ajuta *deloc*.

Aiden a continuat în tăcere. Din când în când, trupul îmi zvâcnea de la sine, momente în care mă înfierbântam chiar foarte tare.

— L-ai cunoscut vreodată pe tatăl tău biologic?

Vocea lui tăcută mi-a întrerupt gândurile.

Am clătinat din cap.

— Nu. A murit înainte să mă nasc.

Degetele lui abile mi-au alunecat pe lângă burtă.

— Știi ceva despre el?

— Nu. Mama nu mi-a povestit niciodată, dar mi se pare că își petreceau timpul împreună în Gatlinburg, Tennessee. Acolo ne petreceam și noi solstițiul de iarnă când își permitea să... să plece de lângă Lucian. Cred că... se simțea mai aproape de el la cabane.

— L-a iubit?

Am încuviințat din cap.

— Așa cred.

Acum se ocupa de partea inferioară a spatelui, întinzând unguentul cu mișcări line și circulare, și, din când în când, simțeam aroma răcoritoare de mentă.

— Ce ați fi făcut dacă n-ar fi apărut daimonii? Aveați și voi ocupații, nu?

Am înghițit. Era o întrebare ușoară, dar îmi venea greu să mă gândesc la altceva decât la atingerea degetelor lui.

— Ăăă... eu voiam să fac multe chestii.

Degetele i s-au oprit și a râs încet.

— Cum ar fi?

— Mmm... nu știu.

— Te-ai gândit să te întorci la un moment dat la Legământ?

— Da și nu.

Am înghițit în sec.

— Înaintea atacului, credeam că n-o să mai văd Legământul niciodată. După aceea, am încercat să ajung la cel din Nashville, dar daimonii... îmi tot ieșeau în cale.

— Și ce-ai fi făcut dacă nu v-ar fi găsit daimonii?

Știa că nu trebuie să zăbovească asupra săptămânii aceleia îngrozitoare de după atac. Știa că n-aș fi acceptat să vorbesc despre ea.

— Când... eram foarte mică, mama și câteva santinele m-au dus pe mine și pe alți copii la grădina zoologică. Adoram... *adoram* animalele. Toată vara i-am spus mamei că locul meu e la zoo.

— Poftim?

Nu-i venea să creadă.

— Credeai că locul tău e la zoo?

Am simțit un zâmbet întinzându-mi buzele.

— Da, am fost un copil ciudat. Deci... asta era una dintre activitățile de care mă gândeam să mă apuc. Știi tu, să îngrijesc animale sau ceva de genul ăsta, dar...

Am ridicat din umeri, simțindu-mă ușor ridicol.

— Dar ce, Alex?

I-am *simțit* zâmbetul.

M-am holbat la propriile-mi degete.

— Dar mereu mi-am dorit să mă întorc la Legământ. Simțeam nevoia. Pur și simplu nu mă potriveam deloc cu oamenii obișnuiți. Mi-era dor de locul ăsta, mi-era dor să am un țel și o misiune clară.

Și-a luat degetele de pe pielea mea și a rămas tăcut atâta timp, încât m-am gândit că pășise

ceva. M-am întors cu fața la el.

— Ce-i?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Nimic.

Mi-am încrucișat picioarele și am oftat.

— Te uiți la mine ca la o ciudată.

Aiden a lăsat borcanul deoparte.

— Nu ești ciudată.

— Atunci...?

Mi-am tras tricoul în jos și am luat borcanul.

— Ai terminat?

Văzând că încuviințează din cap, am strâns capacul la loc.

Aiden s-a aplecat înainte, așezându-și mâinile de o parte și de alta a picioarelor mele încrucișate.

— Data viitoare când te rănești, vreau să-mi spui.

Când am ridicat privirea, am descoperit că ochii ni se aflau la același nivel și că ne despărțeau doar câțiva centimetri – nu mai stătuserăm atât de aproape în afara sălii de antrenament.

— Bine.

— Și... nu ești ciudată. Adică, am întâlnit persoane și mai ciudate decât tine.

Am dat să zâmbesc, dar ceva din privirea lui Aiden mi-a atras atenția. Parcă își asuma răspunderea pentru mine și pentru sentimentele mele. *Știam sigur* că asta făcea. Poate că i se

trăgea de pe urma grijii pe care trebuise să i-o poarte lui Deacon... Și Deacon? Mi-am amintit ce-mi spusese în seara aceea.

Dregându-mi glasul, i-am privit umărul.

— Deacon vorbește vreodată cu tine? l-am întrebat. Despre părinții voștri?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite. l-au trebuit câteva secunde ca să răspundă.

— Nu. Exact ca tine.

l-am ignorat răspunsul.

— Când bea... cred că o face ca să nu se mai gândească la ei, a adăugat el.

Aiden a clipit.

— Tu de asta bei?

— Nu! am sărit eu să-i răspund. Nici nu beau foarte mult, dar ideea-i alta. Vreau să spun...

Pe toți zeii, ce făceam? Încercam să-i vorbesc despre fratele lui?

— Ce vrei să spui?

Sperând că nu întrec nicio limită, i-am dat înainte:

— Cred că Deacon bea ca să nu mai simtă nimic.

Aiden a oftat.

— Știu. Știu și toți consilierii și profesorii. Orice aș face și indiferent la cine l-aș duce, refuză să vorbească deschis.

Am incuviințat din cap, înțelegând cât de greu îi era lui Deacon.

— E... mândru de tine. Nu a spus-o cu cuvintele astea, dar e mândru de tine pentru ceea ce faci.

A clipit.

— De ce... De unde știi?

Am ridicat din umeri.

— Cred că, dacă faci așa în continuare, pentru că ceea ce faci e bine, o să se îndrepte și el.

I-a rămas aceeași expresie gravă, și încă ceva. Părea îngrijorat și, din motive pe care refuzam să le recunosc, asta mă neliniștea.

— Hei, am spus, întinzându-mă și lovindu-i ușor mâna care se sprijinea lângă piciorul meu stâng. Ești...

Mâna pe care am atins-o s-a ridicat și a cuprins-o pe a mea. Am încremenit când și-a împletit degetele cu ale mele.

— Ce sunt?

Frumos. Bun la suflet. Răbdător. Perfect. Nu am spus nimic din toate astea. Însă m-am holbat la degetele lui, întrebându-mă dacă era conștient că mă ține de mână.

— Ești mereu atât de...

Degetul lui mare mi s-a plimbat pe dosul mâinii. Atingerea îi era catifelată și răcoroasă de la unguent.

— Cum?

Am ridicat ochii și imediat am fost prinsă în laț. Privirea lui, degetele catifelte de pe mâna mea aveau un efect foarte ciudat. Mă simțeam

înfierbântată și amețită, ca și când aș fi stat toată ziua în soare. Nu mă puteam gândi decât la senzația mâinii lui într-a mea. Apoi, la senzația pe care aceasta mi-ar fi provocat-o pe alte părți ale trupului. N-ar fi trebuit nicicum să mă gândesc la asta.

Aiden era *pur*.

Ușa s-a dat de perete. M-am dat înapoi și mâna mi-a căzut în poală.

O siluetă înaltă și corpolentă se opri în prag. Domnul Steroizi – Leon – a privit în jur și ochii i-au căzut pe Aiden, care se depărtase la o distanță mult mai potrivită.

— Te-am căutat peste tot, a spus Leon.

— Ce-i? a întrebat Aiden pe un ton egal.

Leon mi-a aruncat o privire fugară. Nu bănuia nimic. Ce motiv ar fi avut? Aiden era un pur respectabil, și eu eram doar o semipură pe care o antrena.

— S-a rănit?

— E bine. Despre ce e vorba?

— Marcus vrea să ne vadă.

Aiden a încuviințat din cap. A pornit de îndată pe urmele lui Leon, dar s-a oprit la ușă. Întorcându-se spre mine, a devenit din nou serios.

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Bine, am spus eu, dar deja plecase.

Ochii mi-au fugit înapoi la pictura zeiței iubirii. Am înghițit în sec și degetele mi s-au

strâns pe borcan. Nu se putea – sub nicio formă – ca Aiden să mă intereseze în sensul ăla. Sigur, era foarte chipeș și cumsecade, și răbdător și amuzant într-un stil mai sec. Avea ce să-ți placă la el. Dacă ar fi fost semipur, n-ar fi fost nicio problemă. Nu lucra pentru Legământ, așa că nu s-ar fi pus problema unei relații între elevă și profesor, și era doar cu trei ani mai mare ca mine.

Dacă ar fi fost semipur, probabil că deja m-aș fi aruncat în brațele lui.

Dar, drăcie, Aiden era pur!

Un afurisit de pur, cu degete minunate de puternice și un zâmbet care... ei bine, mă făcea să simt un cuib de fluturi în stomac. Și expresia din acei ochi – cum i se schimbau din cenușiu în argint într-o clipă – mă afecta și acum. Inimioara mea tâmpită îmi tresălta în piept.

CAPITOLUL 10

DUPĂ CÂTEVA ZILE, ÎN TIMP CE stăteam întinsă pe saltele și îmi făceam exercițiile de destindere, Aiden s-a decis să-mi spună de ce îl chemase Marcus.

— Vine Lucian.

Am rămas cu ochii în tavan, dezamăgită.

— Și?

În loc să se aplece deasupra mea, așa cum făcea de obicei, s-a așezat alături pe saltea. Piciorul lui l-a atins pe al meu, făcându-mă să simt o strânsoare în piept. *Ești ridicolă, Alex. Încetează!* Mi-am mutat piciorul de lângă al lui.

— O să vrea să-ți vorbească.

Alungând din minte atracția asta ciudată pe care o simțeam față de el, m-am concentrat asupra cuvintelor.

— De ce?

Și-a îndoit genunchii și și-a lăsat brațele peste ei.

— Lucian e tutorele tău legal. Bănuiesc că e curios să vadă cum îți merge antrenamentul.

— Curios?

Mi-am întins picioarele în sus. De ce? N-aveam idee.

— Lucian nu s-a interesat de mine niciodată. De ce acum?

Chipul i s-a încordat preț de o clipă.

— Situația s-a schimbat. De când mama ta...

— N-are importanță. N-are legătură cu mine.

Mă urmărea cu aceeași privire ciudată în timp ce îmi întindeam degetele picioarelor spre tavan.

— Are întru totul legătură cu tine.

A tras aer în piept și a părut să-și aleagă următoarele cuvinte cu multă grijă.

— Lucian nu vrea nicicum să te întorci la Legământ.

— Bine de știut că Lucian și Marcus au ceva în comun.

Și-a încordat maxilarul.

— Lucian și Marcus n-au nimic în comun.

Iar începea, încercând să mă convingă că Marcus nu e un nemernic, așa cum îl credeam eu. O ținea așa de săptămâni bune, povestindu-mi cât de îngrijorat păruse unchiul meu când eu și mama dispăruserăm. Și cât de ușurat păruse când il anunțase că sunt în viață. Frumos din partea lui Aiden că încerca să repare relația dintre noi, dar nu pricepea că nu era nimic de reparat.

Aiden s-a întins și mi-a coborât picioarele pe saltea.

— Ai reușit vreodată să stai nemișcată măcar cinci secunde?

Am rânjit, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu.

Parcă voia să zâmbească, dar n-a făcut-o.

— Diseară, când te vezi cu Lucian, trebuie să te porți frumos.

Am sărit în picioare, izbucnind în râs.

— Să mă port frumos? Adică să nu-l provoc la luptă? Împotriva lui aș câștiga. E un papă-lapte.

Încruntarea aspră care i-a apărut pe chip arăta clar că n-are chef de glumă.

— Îți dai seama că tatăl tău vitreg poate respinge decizia lui Marcus de a te lăsa aici, nu? Că autoritatea lui o depășește pe a unchiului tău?

— Da.

Mi-am înfipt mâinile în șolduri.

— Din moment ce Marcus îmi permite să rămân aici numai dacă dovedesc că la toamnă o să fiu pregătită să particip la ore, nu înțeleg care-i problema.

Aiden s-a ridicat iute în picioare. Am avut un șoc de-o clipă văzând cât de repede putea să se miște.

— Problema e că dacă te porți la fel de obraznic cu ministrul așa cum te porți cu Marcus, n-o să mai primești a doua șansă. N-o să te mai poată ajuta nimeni.

Mi-am smuls privirea de la el.

— N-am de gând să fiu obraznică. Sincer, Lucian n-are cum să mă scoată din sărite, orice ar spune. Nu înseamnă nimic pentru mine. N-a însemnat niciodată.

Nu părea convins.

— Încearcă să nu uiți asta.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Ai atât de puțină încredere în mine!

În mod surprinzător, Aiden mi-a răspuns la zâmbet. M-a făcut să mă simt caldă și caraghioasă.

— Cum ți-e spatele?

— Ah! E bine. Chestia aia... chiar m-a ajutat.

S-a apropiat pășind pe saltele, fixându-mă cu ochii lui argintii.

— Ai grijă să te dai cu unguent în fiecare sară. Vânățile ar trebui să-ți treacă în câteva zile.

Ai putea să mă dai tu din nou, am gândit, dar n-am rostit-o cu glas tare. M-am dat înapoi, lăsând un spațiu între noi.

— Da, sensei.

Aiden s-a oprit în fața mea.

— Hai să mergem! Ministrul și gărzile lui vor sosi în curând și toți cei de la Legământ trebuie să-l întâmpine.

Am mormăit iritată. Toată lumea avea să poarte uniforme de-ale Legământului, și eu nu promisem niciuna.

— O să arăt ca o...

Aiden și-a așezat mâinile pe brațele mele mai sus de coate, spulberându-mi puterea de-a critica. M-am holbat la el, închipuindu-mi o scenă nebunatică în care mă trăgea spre el și mă săruta așa cum făceau bărbații ăia cu piept lat din cărțile obscene pe care le citea mama.

M-a luat pe sus și m-a așezat pe podea la câțiva pași de saltele. S-a aplecat și a început să le ruleze. Cam atât cu fanteziile mele.

— Cum o să arăți? a întrebat el.

Mi-am frecat brațele cu mâinile.

— Cu ce aș putea să mă îmbrac? O să ies în evidență și toți o să se uite la mine.

A ridicat ochii la mine pe sub genele sale grele.

— De când te deranjează că se uite lumea la tine?

— Bine spus!

I-am zâmbit și am plecat țopăind.

— Ne vedem mai târziu.

Când am ajuns la sala comună, toți fremătau de nerăbdare în așteptarea serii.

Caleb se plimba agitat, dar nu din cauza lui Lucian. Până și Lea părea încordată, răsucindu-și o șuviță de păr între degete. Niciunuia dintre semipuri nu prea îi păsa de persoana lui Lucian, dar, din postura de ministru al curții, avea o mare putere asupra purilor și semipurilor.

Nimeni nu înțelegea pentru ce venea un ministru la Legământ în timpul verii, când marea majoritate a elevilor lipseau.

Eu încă eram ocupată cu fanteziile mele, închipuindu-mi-l pe Aiden ca un pirat care mă ia pe sus.

— Tu știi ceva? a întrebat Luke.

Lea a intervenit înainte să pot răspunde:

— De unde să știe ea? Lucian abia o recunoaște drept fică.

Am privit-o impasibil.

— Te aștepți să mă supăr din cauza asta?

A ridicat din umeri.

— Mama mea vitregă mă vizitează în fiecare duminică. Lucian de ce nu te-a vizitat?

— De unde știi tu?

M-a privit cu viclenie.

— Știu.

— Te culci cu una dintre gărzi, așa-i?

M-am încruntat la ea.

— Asta explică de ce știi mereu atâtea.

Lea și-a mijit ochii, așa cum fac pisicile când văd un șoarece.

Chicotind, am pariat pe Clive, o gardă mai tânără care fusese de față în ziua în care sosisem la Legământ. Era arătos, îi plăcea să se uite după fetele mai tinere și de câteva ori îl văzusem pe lângă cămine.

— Poate că Lucian vine să te ia de la Legământ.

Lea își inspecta unghiile cu atenție.

— Mereu mi s-a părut că te-ai potrivi mai bine între sclavi.

M-am aplecat liniștită și am luat una dintre revistele groase. I-am azvârlit-o spre capul aplecat. Datorită reflexelor de semipură, a prins-o înainte s-o lovească.

— Mersi! Chiar căutam ceva de citit.

A început să frunzărească revista.

În preajma orei șapte, m-am dus înapoi la cămin ca să mă pregătesc. Pe măsuta de cafea am găsit împăturită o uniformă verde-oliv a Legământului. Am făcut ochii mari când am ridicat-o și din ea a căzut un bilet mic. L-am despăturit cu degete tremurătoare.

A trebuit să-ți ghicesc mărimea.

Ne vedem diseară.

Zâmbind, m-am uitat înăuntrul pantalonilor și am descoperit că erau, într-adevăr, de mărimea mea. Nimic n-ar fi putut stăvili căldura care mi s-a răspândit în trup. Gestul lui Aiden însemna totul pentru mine. Diseară, aveam să arăt așa cum trebuia, să arăt că locul meu e la Legământ.

În locul uniformelor negre pe care le purtau santinelele antrenate, elevii îmbrăcau costume verzi cu aceeași croială – amintind de uniforme militare. Și aveau toate buzunarele și clamele alea faine de care se prindeau arme și care-mi plăceau foarte mult.

Am făcut repede un duș și, îmbrăcând uniformă, am simțit un fior de entuziasm.

Trecuseră ani de zile de când o purtasem ultima dată și uneori mă gândisem că n-o voi mai purta niciodată. Învârtindu-mă în fața oglinzii, a trebuit să recunosc că arătam bine în ținută militară.

Mi-am strâns nerăbdătoare părul în coadă și am plecat să mă întâlnesc cu Caleb. Împreună, am pornit spre campusul principal și un fior ciudat de nostalgie m-a cuprins când am intrat în clădirea cea mai mare a academiei.

De la întoarcere, evitasem zona asta a campusului, în principal pentru că acolo își avea biroul Marcus. Apoi, mi s-ar fi părut nedrept să mă chinui singură cu toate amintirile în cazul în care, într-o lună-două, ar fi hotărât să nu mă lase să rămân.

Firește, Caleb credea că toate merg ca pe roate și că Marcus are să-și dea acordul, dar eu nu eram la fel de sigură. Nici măcar nu-l mai văzusem din ziua în care trecuse pe la sala de sport și mă făcusem de tot râsul. Eram convinsă că episodul îi lăsase o impresie statornică. De fapt, nu era de mirare că Aiden era atât de îngrijorat că-i voi spune ceva nepotrivit lui Lucian.

Clătinând din cap, am privit mulțimea de oameni care umplea foaierul grandios al școlii. Parcă erau prezente toate gărzile și santinelele, înșiruite sub statuile celor nouă muze. Cele nouă olimpiene, ficele lui Zeus și ale Mnemozinei sau

ale alteia cu care s-o fi combinat. Cine putea ști sigur? Zeul ăsta umbla peste tot.

Gărzile păzeau toate colțurile și blocau toate ieșirile, urmărind totul cu chipuri încremenite și fioroase. Santinelele stăteau în centru, parcă pregătite de luptă și violență.

N-am rămas deloc surprinsă că l-am zărit pe Aiden atât de ușor. Stătea între Kain și Leon. După părerea mea, ei trei păreau a fi cei mai periculoși dintre toți.

Atunci Aiden a ridicat ochii și mi-a întâlnit privirea. Mi-a făcut un semn discret cu capul și, chiar dacă nu a spus nimic, ochii săi au vorbit în locul lui. Acea singură privire sugera mândrie și drag. Poate chiar i se părea că uniforma de cadet îmi stă bine. Începea să mi se formeze un zâmbet, însă Caleb m-a condus pe lângă ei, spre stânga santinelelor, unde stăteau elevii. Am reușit să ne înghesuim lângă fata de care Caleb era obsedat în secret – Olivia. Ce întâmplare fericită!

A zâmbit.

— Mă întrebam dacă o să ajungeți la timp.

Caleb a spus ceva incoerent, înroșindu-se. Mi-am ferit privirea din cauza jenei resimțite pentru el și nu m-am încumetat să observ răspunsul Oliviei. Bietul Caleb!

— Arăți bine, Alex, a șoptit Jackson.

Așa se întâmpla mereu. Singurul tip care voiam să nu mă observe mă observa

întotdeauna. Ridicând ochii la el, am zâmbit silit.

— Mersi!

Mi-a părut sincer convins că-i apreciasem complimentul, dar apoi Lea a venit agale și, pot să jur, reușise să-și strângă uniforma pe corp până la limita posibilului. Mi-am coborât ochii la propria-mi uniformă și am observat că picioarele mele nu arătau nici pe departe la fel de bine ca ale ei. Ce javră!

Am văzut-o trecând pe lângă gărzi ca o prădătoare și arcuindu-și buzele la una dintre ele, după care s-a strecurat între Luke și Jackson. A șoptit ceva, dar atenția îmi zburase deja la ceva și mai uimitor decât picioarele ei frumoase.

În spatele gărzilor stăteau servitori semipuri, nemișcați și tăcuți. Rânduri întregi de tunici cenușii insipide și pantaloni albi decolorați îi făceau pe toți să pară identici. De la întoarcerea la Legământ, văzusem câte unul în trecere pe ici, pe colo, dar atât. Era datoria lor să fie invizibili, să poată fi trecuți ușor cu vederea. Sau poate că noi – semipurii liberi – eram învățați să le ignorăm prezența. Pe toți zeii, erau extrem de mulți și arătau exact la fel: priviri împăienjenite, expresii pustiite și frunți marcate cu cercuri tatuate grosolan, întretăiate de câte o linie. Însemnele atât de vizibile garantau că toți le recunoșteau poziția în sistemul de caste. Gândul mi-a venit subit.

Poate chiar o să devin ca ei.

Înghițindu-mi fiorul subit de panică, am privit în față tocmai când unchiul meu a traversat mijlocul sălii cu pași mari, oprindu-se cu mâinile la spate. Toate firele părului său brun stăteau la locul lor pe capul lui și costumul său întunecat nu se potrivea deloc cu peisajul. Până și ținuta instructorilor prezenți, îmbrăcați în uniforme Legământului, părea modestă pe lângă a lui.

Ușile de la intrare, din marmură și sticlă groasă, s-au deschis, primind gărzile consiliului. Nu mi-am putut stăpâni icnetul ușor care mi-a scăpat printre buze. Erau impresionanți, cu uniforme albe și expresii dure. Au urmat membrii Consiliului. De fapt, au intrat numai doi, parcă plutind în urma gărzilor. Habar n-aveam cine e femeia, dar pe bărbat l-am recunoscut instantaneu.

Îmbrăcat cu robă albă, Lucian nu se schimbase câtuși de puțin de când îl văzusem ultima dată. Părul lui negru ca pana corbului încă îi atârna ridicol de lung și chipul îi era inexpresiv, ca al unui daimon. Fără îndoială, era un bărbat chipeș – așa cum erau toți purii –, dar ceva din înfățișarea lui îmi lăsa un gust neplăcut.

Maniera arogantă i se potrivea ca o mănușă. Apropiindu-se de Marcus, buzele i s-au răsfrânt într-un zâmbet ca de plastic. S-au salutat între ei. Marcus a făcut și o mică plecăciune. Slavă zeilor,

de la noi nu se aștepta nimeni să facem asemenea prostii! Altfel, cineva ar fi trebuit să-mi dea un șut ca să mă pun în genunchi.

Lucian era ministru, dar nu era zeu. Nici măcar nu era o figură regală. Era doar un pur cu multă putere. Ah, și cu o părere foarte bună despre sine! Să nu uităm. În veci n-aveam să înțeleg ce văzuse mama la el. Bani, putere și prestigiu?

Am oftat. Nimeni nu era perfect – nici măcar ea.

În urma lui Lucian și a femeii, care am priceput că e celălalt ministru, au venit alte gărzi. Toate erau identice cu cele dintâi, mai puțin una. *El* era diferit, foarte diferit de toți semipurii prezenți.

Aerul a dispărut din sală când a intrat *el*.

Era înalt – poate chiar cât Aiden, dar nu eram foarte sigură. Părul blond îi era strâns la spate într-o coadă mică, descoperindu-i trăsăturile de o perfecțiune imposibilă și tenul auriu. Purta numai negru, la fel ca santinelele. În alte împrejurări – dacă n-aș fi înțeles precis cine e –, aș fi spus că era al naibii de sexy.

— Sfinte...! a șoptit Luke.

Un curent electric discret a cuprins toată încăperea, alunecându-mi pe piele și apoi pătrunzându-mi în trup. M-am cutremurat și am făcut un pas în spate, izbindu-mă de Caleb.

— Apolionul, a rostit cineva din spatele meu.

Poate Lea? Nu știu.

Pe toți sfinții, așa era!

Apolionul mergea în urma lui Lucian și Marcus, păstrând o distanță precaută. Nu-i stingherea, dar ar fi putut reacționa la apariția oricărei amenințări. Toți ne zgâiam la ei, afectați de simpla lui prezență.

Fără să vreau, am făcut încă un pas în spate când micul lor grup s-a apropiat de noi. Nu știu ce mi-a venit, dar deodată îmi venea să plec cât mai departe... și totuși, simțeam că trebuie să stau aici mai mult decât în orice alt loc din lume. Bine... poate nu orice alt loc, dar pe aproape.

Nu voiam să-l privesc, dar nu puteam nici să-mi feresc privirea. Stomacul mi-a tresăltat când ne-am privit unul pe altul. Ochii lui... aveau cea mai stranie culoare pe care o văzusem vreodată și, pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că nu erau doar o închipuire. Erau de culoarea chihlimbarului, aproape iridescenți.

Sub privirea lui neclintită, s-a întâmplat ceva. A început cu o linie discretă care i s-a desfășurat pe brațe, întunecându-se spre vârfurile degetelor, unde era neagră ca cerneala. Apoi, deodată, linia subțire i s-a întins pe toată pielea aurie, tremurând sub forma unei mulțimi de modele spiralate. Tatuajul tresărea și se schimba, întinzându-i-se pe sub tricou și de-a lungul gâtului, până când desenele complicate i-au acoperit latura dreaptă a feței. Însemnau ceva.

N-aveam idee ce anume. Când a trecut pe lângă noi, am început să hârâi sacadat.

— Ești bine?

Caleb s-a încruntat la mine.

— Da.

Mi-am netezit părul cu mâini tremurătoare.

— Era...

— De-a dreptul sexy.

Elena s-a întors spre mine, cu entuziasmul jucându-i în ochi.

— Cine ar fi crezut că apolionul e atât de arătos?

Caleb s-a strâmbat.

— Elena, e apolionul. N-ar trebui să vorbești așa despre el.

M-am încruntat.

— Dar însemnele alea...

Elena s-a strâmbat la Caleb.

— Ce însemne? Și ce dacă spun că-i sexy? Nu cred că s-ar simți jignit.

— Ce vrei să spui?

M-am mișcat, lipindu-mă în trecere de Caleb.

— N-ai văzut... tatuajele alea? Au apărut din senin. I-au acoperit tot trupul și fața!

Elena s-a holbat la mine, strângând din buze.

— N-am văzut nimic. Poate pentru că n-am putut să-mi iau ochii de la buzele lui.

— Și de la fund, a intervenit Lea.

— Și de la brațe, a adăugat Elena.

— Vorbiți serios?

M-am încruntat la ele.

— N-ați văzut niciun tatuaj?

Au clătinat din cap.

Băieții, cu excepția lui Luke, păreau de-a dreptul scârbiți de agitația Elenei și a Leei. La fel și eu. Exasperată, m-am întors valvârtej și am dat chiar peste Aiden.

— Hopa! Scuze!

A ridicat din sprâncene.

— Să nu te duci prea departe!

Atât a spus.

Caleb m-a tras deoparte.

— Care-i treaba?

— Ah, Lucian vrea să vorbească cu mine sau ceva de genul.

A tresărit.

— Penibil!

— Nu glumă!

Am uitat momentan de tatuajele apolionului.

Chiar și să vreau n-aș fi putut să mă depărtez prea mult. Micul nostru grup a ieșit în fața clădirii în lumina apusului. Toți păreau să vorbească despre apolion. Nimeni nu se aștepta să apară și nimeni nu știa de cât timp era garda lui Lucian. De vreme ce Lucian se stabilise pe insula principală, cineva parcă ar fi trebuit să afle mai din timp de vizita apolionului. Întrebarea asta i-a făcut loc uneia mult mai interesante.

— De obicei apolionul umblă prin lume, vânând daimoni.

Luke s-a cocoțat pe balustradă.

— De ce să fie pus gardă pentru Lucian?

— Poate că se întâmplă ceva.

Caleb și-a întors privirea la clădire.

— Ceva de proporții. Poate că Lucian a fost atacat.

— Cine să-l atace?

M-am încruntat, rezemându-mă de o coloană.

— E înconjurat mereu de o grămadă de gărzi. Niciun daimon n-ar avea cum să se apropie de el.

— Cui îi pasă?

Lea și-a supt buza de jos și a oftat.

— Apolionul e aici și e superbun. De ce să ne batem capul cu altceva?

Am făcut o mutră.

— Uau! Într-o bună zi o să devii o santinelă excelentă.

S-a strâmbat la mine.

— Măcar eu chiar *voi deveni* santinelă într-o bună zi.

Mi-am mijit ochii la ea, dar m-am enervat simțind agitația neîncetată a Oliviei.

— Tu ce ai?

Olivia a ridicat privirea, holbând ochii de culoarea ciocolatei.

— Scuze! Doar că... stau ca pe ace.

S-a cutremurat și și-a cuprins brâul cu brațele.

— Nu știu cum puteți spune că e sexy. Nu mă înțelegeți greșit, dar e apolionul. Atâta putere e înspăimântătoare.

— Atâta putere e sexy.

Lea s-a lăsat pe spate, a închis ochii și a oftat.

— Vă imaginați cum ar fi la...?

Ușile din spatele nostru s-au deschis subit și Aiden mi-a făcut semn să mă apropii. Cineva a chiuat de pe treptele de mai jos. Am ignorat sunetul și am lăsat în urmă micul grup de prieteni și dușmani.

— Atât de curând? am întrebat, intrând.

A încuviințat din cap.

— Se pare că vor să termine cât mai repede.

— Ah!

L-am urmat în sus pe scări.

— Apropo. Mersi pentru uniformă!

Amintirea faptului că el mi-o adusese m-a făcut să zâmbesc. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nicio problemă! Îți stă bine în ea.

Sprâncenele mi-au sărit până în tavan și inima mi s-a dat peste cap.

Înroșindu-se, Aiden și-a ferit privirea.

— Adică... mă bucur că te văd în uniformă.

Zâmbetul meu a căpătat proporții epice. L-am ajuns din urmă și am urcat treptele alături de silueta lui înaltă.

— Și... apolionul?

Aiden s-a încordat.

— N-aveam idee că va veni cu Lucian.
Probabil că a fost mutat recent.

— De ce?

M-a înghiontit în braț.

— Despre unele lucruri nu pot să vorbesc,
Alex.

În mod obișnuit, aș fi strâmbat din nas, dar spunând-o pe tonul ăsta, de parcă m-ar fi tachinat, m-a făcut să mă simt ciudat, parcă mai ușoară.

— Nu-i cinstit!

Aiden n-a răspuns, și am urcat câteva etaje în tăcere.

— Ai... simțit ceva când a intrat Seth?

— Seth?

— Pe apolion îl cheamă Seth.

— Ah! Ce nume plictisitor! Ar trebui să aibă un nume mai interesant.

Aiden a râs încet.

— Cum ar trebui să-l cheme?

M-am gândit o clipă.

— Nu știu. Cumva mai grecesc sau măcar să aibă un nume de să bage frica în oameni.

— Tu ce nume i-ai fi dat?

— Nu știu. În orice caz, ceva fain de tot. Poate Apollo. Te-ai prins? Apollo. Apolion.

Aiden a râs.

— Ei, și ai simțit ceva?

— Da... a fost ciudat. Aproape ca un curent electric sau ceva de genul ăsta.

A încuviințat din cap, zâmbind în continuare.

— E din cauza eterului din el. E foarte puternic.

Ne-am apropiat de ultimul etaj și mi-am șters fruntea cu mâna. Scările erau nașpa.

— De ce întrebi?

— Păreai un pic debusolată. Te simți ciudat când te apropii prima dată de el. Te-aș fi prevenit dacă aș fi știut că va veni.

— Nu asta m-a tulburat cel mai mult.

— Hmm?

Am inspirat adânc.

— Tatuajele au fost și mai ciudate.

L-am privit cu atenție. Reacția lui avea să-mi spună dacă eram sau nu nebună.

Aiden s-a oprit subit.

— Poftim?

Vai, eram nebună!

— Ce tatuaje, Alex?

Am înghițit zgomotos sub ochii lui fioroși.

— Mi s-a părut că văd niște desene pe el. Nu s-au văzut inițial, dar au apărut deodată. Cred... cred că am vedenii.

Aiden a expirat încet, privindu-mă fix. S-a întins și mi-a netezit o şuviță de păr care se desprinsese. Mâna i-a zăbovit pe obrazul meu și, în clipa aceea, nimic n-a fost mai important decât atingerea lui. L-am privit îndelung, ca trăsniță.

Mult prea repede, mâna i-a căzut în lături și mi-a întâlnit privirea. Mi-am dat seama că vrea să-mi spună anumite lucruri, dar, din cine știe ce motiv, nu poate.

— Trebuie să mergem. Ne așteaptă Marcus. Alex, încearcă să te porți cât mai frumos, bine?

A pornit din nou în sus pe scări și m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Deci a fost o vedenie?

Aiden le-a adresat o privire grea gărzilor din capătul coridorului.

— Nu știu. Vorbim mai târziu.

Frustrată, l-am urmat în cabinetul lui Marcus. Lucian încă nu sosise și Marcus stătea în spatele biroului său uriaș. Arăta ca în foaier, minus haina de costum.

— Haide! Ia loc!

Mi-a făcut semn să mă apropii. Am traversat încăperea cu pași grei, ușurată că Aiden nu mă lăsa singură. Nu a ocupat scaunul de lângă mine, dar a rămas lângă perete, în același loc în care stătuse prima dată când mă trezisem față în față cu Marcus.

Scena nu prevestea nimic bun, dar n-am avut timp să zăbovesc asupra problemei. Chiar și cu spatele la ușă, am simțit grupul lui Lucian apropiindu-se de birou, dar nu el mi-a zbârlit micile fire de păr de pe brațe. În clipa în care apolionul a intrat în cameră alături de tatăl meu vitreg, tot oxigenul s-a risipit.

Luptându-mă cu pornirea aproape copleșitoare a trupului meu de a se întoarce, m-am prins bine de brațele scaunului. Nu voiam să-i dau atenție lui Lucian și nici să mă uit la apolion.

Aiden și-a dres glasul, făcându-mă să ridic subit capul. Marcus se zgâia la mine cu ochi mijiți. *Ah... rahat!* M-am silit să mă ridic, simțind o ciudată amorțeală în picioare.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Seth ocupând un loc lângă Aiden. L-a salutat pe pur cu o mișcare scurtă a capului, la care Aiden i-a răspuns. Pentru că n-am văzut tatuajele alea, mi-am îngăduit să ridic capul.

Privirile ni s-au întâlnit imediat. Expresia lui nu era deosebit de măgulitoare. Mă cerceta din cap până-n picioare, dar nu așa cum procedau majoritatea bărbaților. Mă studia atent. De la distanța asta mică, mi-am dat seama că e tânăr. Nu mă așteptasem. Cu o asemenea putere și reputație, mă așteptasem să fie mai în vârstă, dar trebuie să fi fost aproape de vârsta mea.

Și chiar era... frumos. Bine, pe cât de frumos puteau fi bărbații. Dar frumusețea lui era rece și dură, de parcă ar fi fost asamblat din bucăți într-un anumit fel, dar zeii ar fi uitat să-i dea și un crâmpei de umanitate – de viață.

Le-am simțit privirile celorlalți și, uitându-mă la Aiden, am văzut că ne urmărea pe mine și pe Seth cu o expresie perplexă. Marcus... ei bine,

părea nerăbdător, ca și când ar fi așteptat să se întâmple ceva.

— Alexandria.

A arătat spre Lucian.

Mi-am stăpânit o mormăială și am ridicat mâna, salutându-l din degete pe ministrul de Consiliu.

— Bună!

Cineva – Aiden ori Seth – parcă și-a înăbușit râsul. Dar apoi s-a întâmplat ceva absurd. Lucian a venit la mine și m-a cuprins în brațe. Am încremenit, cu mâinile întinse stingher în lături, iar mirosul de ierburi și parfum mi-a împresurat simțurile.

— Of, Alexandria, mă bucur atât de mult că te văd! După atâția ani și în ciuda spaimii și a îngrijorării, te regăsesc aici. Zeii ne-au răspuns rugăciunilor.

Lucian a pășit în spate, dar și-a lăsat mâinile pe umerii mei. Ochii lui întunecați cercetau fiecare petic al feței mele.

— Pe toții zeii... semenii atât de bine cu Rachelle!

N-aveam idee ce să fac. Dintre toate reacțiile pe care mi le imaginasem, aceasta nu păruse posibilă. De fiecare dată când mă aflasem în preajma lui Lucian în trecut, mă privise cu un dispreț extrem de rece. Demonstrația asta bizară de afecțiune m-a lăsat fără cuvinte.

— În clipa în care Marcus m-a anunțat că ești în siguranță, m-am bucurat. I-am spus lui Marcus că am un loc pentru tine acasă la mine.

Și-a întors privirea spre mine și ceva din expresia aia caldă mi-a inspirat neîncredere.

— Aș fi venit mai devreme, dar, vezi tu, a trebuit să mă ocup de treburile Consiliului. Însă fosta ta cameră... din vremea când ai stat cu noi, e neatinsă. Vreau să vii acasă, Alexandria. Nu e nevoie să stai aici.

Atunci mi-a picat fața și m-am întrebat dacă nu cumva în ultimii trei ani fusese înlocuit de un pur mai cumsecade.

— Poftim?

— Sunt sigur că Alexandria e copleșită de bucurie, a comentat Marcus pe un ton plat.

Iar s-a auzit râsetul acela înfundat și am început să-l bănuiesc pe Seth. Aiden era prea bine antrenat ca să gafeze de două ori. M-am holbat la Lucian.

— Sunt... sunt doar nedumerită.

— Nedumerită? Îmi închipui. După ce ai trecut prin atâtea!

Lucian mi-a eliberat umerii, dar m-a luat de mână. Am încercat să nu-mi arăt jena.

— Ești mult prea tânără ca să suferi atât cât ai suferit. Marca... nu va dispărea niciodată, nu-i așa, draga mea?

Fără să-mi dau seama, mi-am dus mâna liberă la gât.

— Aşa-i.

A încuviințat din cap compătitor și m-a condus spre scaune. Mi-a eliberat mâna și, potrivindu-și roba, s-a așezat. Eu m-am lăsat în scaunul celălalt.

— Trebuie să vii acasă.

Lucian m-a sfredelit cu privirea.

— Nu e nevoie să te chinui să-i ajungi din urmă pe ceilalți. Nu mai ești nevoită să urmezi viața asta. Am vorbit de multe ori cu Marcus. La toamnă, vei putea participa la cursurile Legământului ca elevă, dar nu pentru antrenamente.

Probabil că nu auzisem bine. Semipurii nu mergeau la Legământ ca elevi. Ori se antrenau, ori deveneau slugi.

Marcus s-a așezat ușurel, fixându-mă cu ochi luminoși.

— Alexandria, Lucian îți oferă șansa să duci o viață foarte diferită.

Nu m-am putut abține. Râsul mi-a pornit din gât și a dat pe afară.

— Nu... nu-i nicio glumă, nu?

Lucian a schimbat o privire cu Marcus.

— Nu. Nu e o glumă, Alexandria. Știu că nu am fost mereu apropiați când erai mai mică, dar, după câte s-au întâmplat, am înțeles că ți-am greșit ca tată.

Am râs din nou, căpătând o strâmbătură dezaprobatore din partea lui Marcus.

— Scuze!

Am inspirat adânc și m-am stăpânit.

— Doar că nu mă așteptam deloc la așa ceva.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, fata mea.

M-am înecat.

— Nu ești tatăl meu.

— Alexandria! m-a avertizat Marcus.

— Ce-i?

M-am uitat la unchiul meu.

— Nu e tatăl meu.

— Nu-i nimic, Marcus, a spus Lucian pe un ton oțelit îmbrăcat în catifea. Când Alexandria era mică, nu am însemnat mai nimic pentru ea. I-am permis amărăciunii mele să domnească peste toate. Dar acum totul mi se pare atât de superficial!

S-a întors spre mine.

— Dacă mi-aș fi îndeplinit mai bine rolul de tată, poate că ai fi cerut ajutor când te-a luat mama ta.

Mi-am dus o mână la față, simțind că pătrunsesem într-o lume diferită – într-o lume în care Lucian nu era un nemernic fără pereche și în care încă aveam, practic, pe cineva din familie, pe cineva care ținea cu adevărat la mine.

— Dar toate au trecut, draga mea. Am venit să te iau acasă.

Lucian mi-a zâmbit subțire.

— Deja am vorbit cu Marcus și am convenit că – în aceste împrejurări – așa ar fi cel mai bine.

M-am dezmeticit din stupoarea mea tâmpă.

— Stai un pic! Recuperez antrenamentul, nu?
M-am răsucit pe scaun.

— Aiden, recuperez, nu? O să fiu pregătită la toamnă.

— Da.

S-a uitat pe lângă mine spre Marcus.

— Mai repede decât credeam a fi posibil, ca să fiu sincer.

Bucuroasă că nu mă lăsase baltă, m-am întors din nou cu fața la unchiul meu.

— Pot s-o fac. Trebuie să devin santinelă. Nu îmi doresc nimic altceva.

Vocea mi-a tremurat de disperare.

— Nu pot să fac nimic altceva.

Pentru întâia oară de când îl cunoșteam pe Marcus, a părut de-a dreptul îndurerat, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva contrar propriilor dorințe.

— Alexandria, nu e vorba de antrenament. Îți cunosc progresele.

— Atunci, care-i problema?

Nu mi-a păsat că am martori la panica mea. Pereții se strângeau în jurul meu și nici măcar nu înțelegeam de ce.

— Voi avea grijă de tine, a continuat Lucian, încercând să mă încurajeze. Alexandria, nu mai poți să devii santinelă. Ar fi un oribil conflict de interese.

— Poftim?

M-am uitat când la unchiul, când la tatăl meu vitreg.

— Nu-i niciun conflict de interese. Am motive întemeiate să devin santinelă mai mult decât oricine altcineva!

Lucian s-a încruntat.

— Mai mult decât oricine altcineva, ai motive să *nu* devii santinelă.

— Domnule ministru...

Aiden a pășit în față, mijindu-și ochii la Lucian.

— Știu că depui eforturi mari pentru ea și îți sunt recunoscător, St. Delphi. Dar nu pot perinute una ca asta.

Lucian a ridicat mâna.

— Ce crezi că se va întâmpla după absolvire? După ce va părăsi insula?

— Ăăă, o să vânez și-o să ucid daimoni?

Lucian s-a răsucit spre mine.

— Să vânezi și să ucizi daimoni?

Întorcându-se spre Marcus, chipul i-a devenit mai palid ca de obicei – ceea ce nu era puțin lucru.

— Nu știe, așa-i?

Marcus a închis ochii o clipă.

— Nu. Ne-am gândit că... așa ar fi cel mai bine.

Neliniștea mi-a alunecat pe șira spinării.

— Ce să știu?

— Iresponsabil! a șuierat Lucian.

Și-a plecat capul, prinzându-se cu degetele de rădăcina nasului.

Am sărit în picioare.

— Ce să știu?

Marcus a ridicat privirea, cu chipul încordat și lipsit de culoare.

— Nu pot să ți-o spun pe ocolite: mama ta nu a murit.

CAPITOLUL 11

NU MAI EXISTA NIMIC ÎN AFARĂ DE
acele cuvinte.

Marcus s-a ridicat și a înconjurat biroul. S-a oprit în fața mea. Expresia îndurerată îi apăruse din nou, dar de data asta era amestecată cu milă.

Ticăitul ceasului de perete și murmurul blând al motoarelor acvariului umpleau încăperea. Nu vorbea nimeni; toți mă priveau fix. N-am idee cât am rămas așa, holbându-mă la el și încercând să descifrez ceea ce auzisem. La început, cuvintele n-au avut nicio noimă. Speranța și neîncrederea mea s-au ciocnit între ele, până în clipa oribilei descoperiri când am înțeles privirea aceea compătimitoare care i-a fulgerat pe chip. Era în viață, dar...

— Nu...

Am sărit de pe scaun, încercând să las cât mai multă distanță între mine și acele cuvinte.

— Minți! Am văzut-o. Daimonul a secat-o, iar eu am atins-o. Era atât de... atât de rece!

— Alexandria, îmi pare rău, dar...

— Nu! E imposibil. A murit!

Aiden a apărut alături, așezându-și mâna pe spatele meu.

— Alex...

M-am smuls de sub atingerea lui. Vocea lui – *pe toți zeii* –, vocea lui spunea totul. Și, uitându-mă la el și văzându-i durerea întipărită pe chip, am înțeles.

— Alex, mai era un daimon. Știi bine.

Vocea lui Marcus a răzbit prin zgomotul sângelui care-mi năvălea în urechi.

— Da, dar...

Mi-am amintit cât de speriată fusesem. Plângând isteric, o scuturasem și o implorasem să se trezească, dar ea nu mișcase.

Și atunci auzisem pe cineva afară.

Intrând în panică, mă baricadasem în cameră și luasem banii. Atunci totul se întâmplase ca prin ceață. Trebuia să fug. Asta mă pregătise mama să fac în caz că s-ar fi întâmplat vreodată așa ceva.

Inima mi s-a cutremurat și s-a oprit o clipă.

— Era... era în viață? Vai... Vai, pe toți zeii! Am abandonat-o.

Îmi venea să vărs pe pantofii lustruiți ai lui Marcus.

— Am abandonat-o! Aș fi putut s-o ajut! Aș fi putut să fac ceva, orice!

— Nu.

Aiden s-a întins spre mine, dar am sărit înapoi.

— Nu puteai face nimic.

— A făcut-o celălalt daimon?

M-am holbat furioasă la Marcus, cerând imperios un răspuns. A încuviințat din cap.

— Așa credem.

Am început să tremur.

— Nu. Mama n-ar deveni... E imposibil. Vă... vă înșelați cu toții.

— Alexandria, știi bine cum s-ar fi putut întâmpla.

Marcus avea dreptate. Energia transmisă de daimoni era otrăvită. Mama ar fi devenit dependentă din prima clipă. Era o metodă crudă de a-i converti pe puri, răpindu-le libertatea voinței.

Îmi venea să țip și să plâng, dar mi-am spus că am tăria să mă stăpânesc. Senzația arzătoare din ochi mi-a dovedit că sunt o mincinoasă. M-am întors din nou spre Marcus.

— E... daimon?

Ceva aducând a durere i-a fulgerat pe chipul stoic.

— Da.

Mă simțeam închisă în camera asta cu persoane aproape străine. Ochii mi-au alunecat pe chipurile lor. Lucian părea plictisit, fapt surprinzător având în vedere revărsările de afecțiune și susținere de mai devreme. Aiden

parcă se chinuia să păstreze o mină lipsită de expresie. Și Seth... ei bine, el mă urmărea cu nerăbdare. Bănuiam că aștepta să am o criză de isterie.

Și poate că aveam să-i fac pe plac. Eram la un pas de o criză de proporții.

Înghițind în ciuda nodului gros care mi se pusese în gât, am încercat să-mi încetinesc zvâcnetele înnebunite ale pieptului.

— De unde știi?

— E sora mea. Aș fi știut dacă murea.

— Poate că te înșeli.

Șoapta mea cuprindea o fărâmbă de speranță. Moartea era mai bună decât alternativa. Nu exista cale de întoarcere când un pur se transforma în daimon. Oricâtă putere ai fi avut și oricât te-ai fi milogit – nici măcar zeii nu puteau îndrepta situația.

Marcus a clătinat din cap.

— A fost zărită în Georgia. Chiar înainte să te găsim.

Se vedea că era o situație dureroasă pentru el – poate la fel de dureroasă cum era și pentru mine. Doar fusese sora lui. Marcus nu era atât de lipsit de emoții cum voia să pară.

Atunci a vorbit apolionul:

— Spuneți că mama ei a fost văzută în Georgia. Pe Alexandria nu ați găsit-o tot acolo?

Vocea lui avea accente ciudate, aproape muzicale.

M-am întors încet spre el.

— Ba da.

Aiden și-a încruntat sprâncenele întunecate. Seth a căzut pe gânduri.

— Nu vi se pare ciudat? Se poate ca mama ei să-și amintească de ea? Poate chiar o urmărea?

Pe chipul lui Marcus a apărut o expresie ciudată.

— Suntem conștienți de posibilitatea asta.

Nu avea sens. Când purii se transformau, nu le mai păsa de viața lor anterioară. În orice caz, așa credeam noi. Dar, de fapt, nimeni nu se obosea să interogheze daimonii. Erau uciși pe loc. Fără întrebări.

— Credeți că mama sa știe despre ea. Poate chiar o caută? a întrebat Seth.

— E posibil, dar nu putem ști sigur. Poate că e doar o coincidență că era în Georgia.

Cuvintele lui Marcus sunau fals.

— O coincidență că era în Georgia pe lângă ceilalți doi daimoni care o urmăreau? a întrebat Aiden. Marcus s-a încruntat și mai tare, dar Aiden a continuat: Îmi cunoașteți opinia. Nu știm în ce măsură daimonii își păstrează amintiri din viețile anterioare. Poate că o caută pe Alex.

Camera s-a înclinat și atunci am închis ochii strâns. Să mă caute? Nu ca mamă, ci ca daimon. Pentru ce? Posibilitățile erau tulburătoare... dezgustătoare.

— Un motiv în plus s-o luăm de la Legământ, St. Delphi. Sub grija mea, Alexandria va fi protejată de gărzile Consiliului și de apolion. Dacă Rachelle o vânează, atunci cel mai sigur loc pentru ea e alături de mine.

Când am deschis ochii, am descoperit că mă aflu în mijlocul încăperii. Fiecare respirație îmi provoca durere. Simțeam nevoia să mă las în voia lacrimilor, dar le-am înăbușit cu forța, îngropându-le adânc. Am ridicat bărbia și l-am privit pe Marcus drept în ochi.

— Știi unde e acum?

Marcus a ridicat din sprâncene și s-a întors spre Lucian, care a răspuns după un moment de ezitare:

— Am trimis după ea o echipă formată din santinelele mele cele mai bune.

Am încuviințat din cap.

— Și voi... voi toți credeți că, știind că mama... e un daimon, îmi va fi imposibil să acționez eficient ca santinelă?

A urmat un moment de tăcere.

— Nu suntem toți de aceeași părere, dar da.

— Nu se poate să fiu prima persoană nevoită să înfrunte o asemenea situație.

— Bineînțeles că nu, a spus Marcus, dar ești tânără, Alexandria, și...

Respirația mi s-a oprit iar în gât.

— Cum sunt?

Ilogică? Îndurerată? Furioasă? Erau câteva dintre emoțiile pe care le simțeam în acel moment.

A clătinat din cap.

— Pentru tine e diferit, Alexandria.

— Nu, nu e, am spus răgușit. Sunt semipură. Datoria mea e să ucid daimoni orice-ar fi. Situația asta n-o să mă afecteze. Mama... în ochii mei, a murit.

Marcus m-a privit îndelung.

— Alexandria...

— O veți sili să părăsească Legământul, domnule ministru? a întrebat Seth.

— Nu o va sili *nimeni* să plece, a intervenit Marcus, privindu-mă.

Lucian s-a întors brusc spre el.

— Am convenit, Marcus.

Vorbea încet și încordat.

— Trebuie transferată sub protecția mea.

Mi-am dat seama că spunea mai multe decât părea la prima vedere. L-am văzut pe Marcus gândindu-se la acel ceva nerostit.

— Poate să rămână la Legământ.

Marcus l-a privit hotărât.

— Nu există niciun pericol dacă rămâne aici. Putem vorbi mai târziu despre asta, nu crezi?

Am căscat ochii văzând că ministrul cedează în fața lui Marcus.

— Da. Vom discuta problema aceasta în detaliu.

Marcus a încuviințat din cap și s-a întors spre mine.

— Rămâne înțelegerea inițială, Alexandria. La toamnă, trebuie să-mi dovedești că ești pregătită.

Am eliberat aerul pe care-l țineam în piept.

— Altceva?

— Nu.

M-am întors, vrând să plec, dar Marcus m-a oprit.

— Alexandria... îmi pare rău pentru cele petrecute! Mama ta... nu merita așa ceva. Și nici tu.

Îmi cerea iertare cu sinceritate, dar pentru mine nu însemna nimic. Eram amorțită pe dinăuntru și nu voiam decât să plec de lângă ei. Am ieșit din birou cu fruntea sus, fără să văd pe nimeni. Am reușit să trec și de gărzi, care probabil auziseră totul.

— Alex, așteaptă!

Chinuindu-mă să stăpânesc vârtejul de emoții care îmi tot creștea în inimă, m-am întors imediat. Aiden ieșise după mine. Cu o mână tremurătoare, i-am făcut semn să mă lase.

— Lasă-mă!

A dat înapoi.

— Alex, dă-mi voie să-ți explic!

Privind peste umărul lui, am văzut că nu suntem singuri. Gărzile stăteau de o parte și de alta a ușilor închise ale biroului lui Marcus –

alături de apolion. Acesta ne urmărea cu o indiferență nonșalantă.

M-am silit să cobor vocea.

— Ai știut încă de la început, nu-i așa? Știai ce a pățit, de fapt, mama.

Mușchiul maxilarului i-a zvâcnit.

— Da. Știam.

Durerea mi-a erupt în piept. O parte din mine spera că nu știuse, că nu mi-o ascunsese. Am făcut un pas în față.

— Am fost zi de zi împreună și nu ți-a trecut niciodată prin gând să-mi spui? Ți sa părut că nu aveam dreptul să aflu adevărul?

— Bineînțeles că știam că ai dreptul ăsta, dar nu era în interesul tău. Nici acum nu e. Cum ai putea să te concentrezi la antrenamente – să te pregătești să omori daimoni – știind că mama ta e unul dintre ei?

Am deschis gura, dar n-a ieșit nimic. Cum aveam să mă pot concentra de aici înainte?

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în circumstanțele astea, dar nu regret că ți-am ascuns adevărul. Am fi putut s-o găsim și să scăpăm de problemă fără știința ta. Ți era planul.

— Ți era planul? S-o omori înainte să aflu că e-n viață?

Am ridicat tonul cu fiecare cuvânt.

— Îmi tot spui să am încredere în tine. Cum *naiba* să mai am încredere în tine acum?

Cuvintele și-au găsit ținta. A făcut un pas în spate, trecându-și mâna prin păr.

— Ce simți, știind ce a devenit mama ta? Ce gândești?

Lacrimi fierbinți îmi ardeau gâtul. Aveam să mă fac bucăți chiar aici, în fața lui. Am început să dau înapoi.

— Te rog! Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace!

De data asta, când m-am întors, nu m-a mai oprit nimeni.

Ca prin ceață, m-am urcat în pat. O senzație scârboasă mi-a cuprins tot trupul. O parte din mine voia să creadă că toți se înșelau și că mama nu era daimon.

Simțeam o frământare în stomac și m-am făcut ghem. Mama umbla undeva, în lume, ucigând oameni. Nevoia de a se hrăni cu eter trebuie s-o fi consumat încă din clipa transformării. Nimic altceva nu mai avea importanță pentru ea. Chiar dacă își mai amintea de mine, nu-și amintea în același fel.

M-am dat jos din pat împleticindu-mă și am izbutit să ajung la baie în ultima clipă. Am căzut în genunchi, m-am prins de marginile veceului și am vărsat până când mi-am simțit corpul cutremurându-se. Când am terminat, n-am mai avut puterea să mă ridic.

Gândurile îmi vuiau într-o debandadă amețitoare. *Mama e daimon.* Santinelele o

vânau. Dar nu puteam să-i înlocuiesc zâmbetul cald cu cel al unui daimon. Era mama.

M-am desprins de veceu și mi-am odihnit capul pe genunchi. La un moment dat, s-a auzit o bătaie în ușă, dar am ignorat-o. Nu voiam să văd pe nimeni, nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu știu cât timp am rămas așa. Or fi fost minute – sau ore. M-am silit să nu gândesc și doar să respir. Să respir a fost ușor, dar să nu gândesc era imposibil. În cele din urmă, m-am ridicat greoi în picioare și m-am uitat la imaginea mea din oglindă.

Chipul mamei mi-a întâlnit privirea – mai puțin ochii, singurii pe care nu-i împărtășeam. Dar acum... acum probabil că avea golurile acelea întunecate și gura îi era plină de dinți ascuțiți.

Și, chiar dacă ne-am mai fi întâlnit vreodată, nu mi-ar fi zâmbit și nu m-ar fi strâns în brațe. Nu mi-ar fi pieptănat părul pe spate, ca în trecut. N-ar fi existat loc pentru lacrimi fericite. Poate că nici nu mi-ar fi știut numele.

Ar fi încercat să mă omoare.

Iar eu aș fi încercat s-o omor pe ea.

CAPITOLUL 12

DUMINICĂ SEARA, DEJA NU MĂ MAI puteam ascunde în cameră. Eram sătulă de gânduri, sătulă de singurătate, sătulă de mine însămi. La un moment dat în ultimele zile îmi revenise pofta de mâncare și eram lihnită.

Am reușit să ajung la sala de mese înainte să-și închidă ușile. Din fericire, era goală și am putut să mănânc în liniște trei felii de pizza rece. Mâncarea mi s-a depus în stomac ca o minge groasă, dar am reușit să dau pe gât și a patra felie.

M-a învăluit tăcerea grea a sălii. Pentru că în jur nu se întâmpla nimic, debandada nesfârșită a gândurilor mele și-a reluat firul. *Mama. Mama. Mama.* De vineri seară, numai la asta mă gândeam.

Aș fi putut să fac ceva diferit? Aș fi putut să-i împiedic transformarea în monstru? Dacă n-aș fi intrat în panică după atac, poate că aș fi reușit

să-l alung și pe celălalt daimon. Aș fi putut s-o feresc pe mama de o soartă atât de cumplită.

Remușcările mă făceau să simt un gust acru în gură. M-am ridicat de la masă și am dat să ies exact când unul dintre servitori a intrat ca să închidă sala peste noapte. Câțiva tineri se plimbau în careu, dar nu-l cunoșteam pe niciunul bine.

Nu știu cum am ajuns în sala principală de antrenament. Era trecut de opt, dar ușile nu erau încuiate niciodată, cu toate că armele erau închise după ore. Am pășit în dreptul unuia dintre manechinele folosite pentru exerciții cu cuțitul și, uneori, pentru box.

Privind figura neînsuflețită, m-a cuprins un fior de neastâmpăr. Urme și creșături mici acopereau gâtul, pieptul și abdomenul. Zonele în care semipurii erau învățați să lovească: plexul solar, inima, gâtul și burta.

Mi-am plimbat degetele peste urmele adâncite. Cuțitele Legământului erau incredibil de ascuțite ca să străpungă repede pielea daimonilor și să facă pagube cât mai mari.

Luând la ochi zonele marcate cu roșu – locurile în care ar fi trebuit să lovesc cu pumnul sau cu piciorul într-o luptă corp la corp cu un daimon –, mi-am adunat părul într-un coc dezordonat. Aiden îmi dăduse voie să exerseze de câteva ori cu manechinele, probabil pentru că se săturase să-l tot lovesc pe el.

Primul pumn a împins manechinul cu cinci, poate zece centimetri. Nu era suficient. A doua și a treia lovitură l-au împins cu câțiva centimetri în plus, dar tot eram nemulțumită. Un vârtej de emoții mi s-a format în inimă, poruncindu-mi să mă las în voia lor. *Renunță! Acceptă oferta lui Lucian! Nu risca s-o înfrunți pe mama ta! Lasă pe altcineva să rezolve problema!*

Am pășit în spate, proptindu-mi mâinile în sold.

Mama era daimon. Ca semipură, aveam datoria s-o ucid. Ca fiică, aveam datoria să... ce? Nu găsisem răspunsul tot weekendul. Ce trebuia să fac?

S-o ucid. Să fug de ea. S-o salvez cumva.

Mi-a scăpat un urlet de frustrare și am răsucit piciorul, nimerind mijlocul manechinului. S-a clătinat vreo jumătate de metru și, când a năvălit înapoi spre mine, am atacat – croșeuri, lovituri directe și picioare. Furia și incredulitatea îmi creșteau cu fiecare explozie.

Nu era cinstit. Nimic din toate astea nu era cinstit.

Sudoarea curgea șiroi de pe mine, umezindu-mi tricoul până când mi s-a agățat de piele și firele răzlețe de păr mi s-au lipit de ceafă. Nu mai puteam să mă opresc. Violența s-a revărsat din mine, căpătând dimensiuni fizice. Simțeam gustul mâniei în fundul gâtului – groasă ca fierea

și grea. M-am concentrat asupra ei. M-am unit cu ea.

Furia mi-a curs în trup și în mișcări până când picioarele și pumnii mi-au devenit atât de preciși, încât, dacă manechinul ar fi fost o persoană adevărată, ar fi murit. Abia atunci am fost mulțumită. Am pășit înapoi clătinându-mă, ștergându-mi fruntea și întorcându-mă.

Aiden stătea în prag.

S-a apropiat și s-a oprit în mijlocul încăperii, în aceeași poziție pe care o ocupa în timpul orelor noastre de antrenament. Purta blugi, o ținută în care îl vedeam doar rareori.

Aiden m-a privit fără să spună nimic. Nu știam ce gândește și ce căuta aici. Nu-mi păsa. Furia încă îmi clocotea în vene. Cumva, mi-am închipuit că așa trebuiau să se simtă și daimonii, ca și când un soi de forță nevăzută le-ar fi controlat orice mișcare.

Scăpată de sub control – îmi pierdusem puterea de control. Fără niciun cuvânt, am scurtat distanța dintre noi. O expresie temătoare i-a fulgerat în privire.

Nu mă îmboldea niciun gând, doar mânia copleșitoare și durerea vie. Mi-am tras brațul în spate și l-am pocnit drept în falcă. O durere cumplită mi-a explodat în nodurile degetelor.

— Fir-ar!

M-am aplecat, strângându-mi mâna la piept. Nu credeam că o să mă doară atât de mult. Mai

grav era că lovitura nu avusese aproape niciun efect asupra lui.

S-a întors spre mine de parcă nu l-aș fi pocnit în față și s-a încruntat.

— Acum te simți mai bine? Ai reușit să schimbi ceva?

M-am îndreptat de spate.

— Nu! Vreau să mai încerc o dată.

— Vrei să ne batem?

A pășit într-o parte, aplecându-și capul spre mine.

— Atunci, să ne batem!

Nu era nevoie s-o spună de două ori. M-am repezit la el. Mi-a parat prima lovitură de pumn, dar furia îmi dădea o viteză mai mare decât mă așteptasem. Latul brațului meu i-a trecut de parare, plesnindu-l în piept. Nu s-a clintit – niciun milimetru. Dar am simțit un fior de plăcere, care mi-a dat ghes. Arzând de furie, dar și din cauza unei alte emoții aproape animalice, m-am luptat mai bine și mai aprig ca oricând în timpul antrenamentului.

Ne-am învârtit în cerc, făcând schimb de lovituri. Aiden nu-și folosea toată puterea, fapt ce m-a enervat și mai tare. Am atacat cu și mai multă râvnă, împingându-l înapoi pe saltele. Ochii i-au fulgerat argintii și amenințători când mi-a prins pumnul la numai câțiva centimetri de nasul său. Urât din partea mea să atac deasupra pieptului, dar la naiba cu toate!

— Ajunge!

Aiden m-a îmbrâncit înapoi.

Dar nu era de ajuns. Niciodată nu avea să fie *de ajuns*. Am încercat o manevră ofensivă pe care mă învățase cu câteva zile în urmă. Aiden a sărit și m-a prins în plin avânt, doborându-mă pe saltea. Țintuindu-mă de podea, s-a ridicat iarăși pe călcâie.

— Îmi dau seama că ești furioasă.

Nici măcar nu gâfâia. Eu, în schimb, mă sufocam.

— Îmi dau seama că ești derutată și îndurerată. E cu neputință să-mi închipui ce simți.

Pieptul îmi sălta și cobora cu iuțeală. Am dat să mă ridic, dar m-a împins pe saltea cu o mână.

— Da, sunt furioasă!

— Ai tot dreptul.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

Ochii au început să mă ardă și mai tare.

— Ar fi trebuit să-mi spună cineva! Dacă nu Marcus, atunci tu.

Și-a ferit privirea.

— Ai dreptate.

Cuvintele sale blânde nu m-au liniștit. Și acum mi-l aminteam spunându-mi că nu regreta că-mi ascunsese adevărul, că așa era mai bine. După câteva clipe, și-a coborât mâinile în dreptul coapselor.

Mișcare greșită.

Am țâșnit de pe saltea, repezindu-mă la părul lui mătășos. O mișcare tipică de fată, dar, la un moment dat, pe parcurs, mă pierdusem în mânia mea.

— Încetează!

Mi-a prins încheieturile cu ușurință. De fapt, a fost de-a dreptul penibil cât de repede m-a imobilizat. De data asta, m-a lipit de saltea cu trupul său.

— Încetează, Alex! a repetat el mult mai încet.

Mi-am dat capul pe spate, pregătită să-i înfig piciorul undeva, dar atunci ni s-au întâlnit privirile. Și m-am oprit de-a binelea, descoperind că-și apropiase fața la numai câțiva centimetri de a mea. Atmosfera s-a schimbat când una dintre emoțiile sălbatice care-mi vuiau în trup a izbutit să se elibereze și să-și scoată chipul la iveală.

Bustul și picioarele lui zvelte mă apăsau în așa fel încât mă duceau cu gândul la alte chestii – nu luptă și omor, dar tot ceva care implica transpirație, multă transpirație. Ne-am holbat unul la celălalt și mi s-a îngreunat respirația. Cârliionții întunecați îi căzuseră peste ochi. Nu se clintea și eu nu m-aș fi putut mișca nici dacă aș fi vrut. Dar nu voiam. Pe toți zeii, nu voiam să mă mișc de aici *niciodată*! Am sesizat clipa în care a observat schimbarea din mine. Ceva i-a pâlpâit în ochi și și-a depărtat buzele.

Era doar o pasiune trecătoare, nevinovată și stupidă. Așa mi-am spus în timp ce ridicam capul, apropiindu-mi buzele la numai câțiva centimetri de ale lui. Nu tânjeam după el. Nu atât de rău – nu mai rău decât îmi dorisem orice altceva în viață.

L-am sărutat.

La început, n-a fost cine știe ce sărut. Doar i-am atins buzele o clipă, dar, văzând că nu se ferește, l-am sărutat cu mai multă putere. Preț de câteva secunde, Aiden parcă a fost prea uluit ca să poată reacționa. Dar apoi mi-a eliberat încheieturile și mâinile sale mi-au alunecat în sus pe brațe.

Sărutul s-a prelungit, plin de pasiune și de furie. Era și frustrare, enorm de multă frustrare. Atunci Aiden s-a aplecat, și nu-l mai sărutam eu pe el. Buzele sale le-au mângâiat pe ale mele și mi-a înfipt degetele în piele. După numai câteva clipe, a întrerupt sărutul și a sărit de pe mine.

S-a lăsat pe călcâie la o distanță de câțiva pași. Răsuflările lui greoaie umpleau spațiul dintre noi. Ochii holbați i se dilataseră, devenind aproape negri.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am târât înapoi. Fapta mea a răzbit prîn ceața groasă care-mi umbrea gândurile. Nu doar că pocnisem în față un pur, îl mai și sărutasem. Vai... *vai!* Mi s-au aprins obrazii; mi s-a aprins tot trupul.

Aiden s-a ridicat încet.

— E în regulă, a zis el răgușit. Se mai întâmplă... când ești foarte stresat.

Se mai întâmplă? Nu prea cred.

— Nu... nu pot să cred ce am făcut.

— E doar din cauza stresului.

A rămas la o distanță precaută.

— Nu-i nimic, Alex.

Am sărit în picioare.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

A pornit spre mine, dar s-a oprit imediat, fiindu-i teamă să se apropie prea mult.

— Alex... nu-i nimic.

— Da, al naibii stres, nu? Uau! Bine. Toate sunt în regulă, nicio problemă.

Am dat înapoi, privind oriunde, numai la el nu.

— Chiar simțeam nevoia de așa ceva... Nu de ultima chestie! Și nici de pumnul pe care ți l-am dat! Dar să-mi... știi tu, să-mi vărs furia... și așa mai departe. Bine... ne vedem mâine.

Am fugit din sală... din clădire.

Afară, în aerul umed și gros al nopții, m-am plesnit peste frunte și am mormăit:

— Pe toți zeii...

O ușă s-a deschis undeva, în spatele meu, așa că am pornit mai departe pe potecă.

Nu mai eram atentă pe unde merg. Ar fi fost prea puțin spus că eram șocată și jenată. „Chinuită de rușine” ar fi fost o descriere prea blândă. Poate chiar aș fi *putut* să dau vina pe

stres. Îmi venea să râd, numai că-mi venea și să plâng.

Oare aveam să pot trece și peste asta? Pe toți zeii, nu-mi venea să cred că-l sărutasem! Și nici că, la un moment dat, mă sărutase și el, că se lipise de mine în așa fel încât să cred că și el mă dorea cu aceeași pasiune. Trebuia să fi fost o închipuire.

Îmi trebuia un antrenor nou. Îmi trebuia un antrenor nou cât de curând. Mi-ar fi fost peste putință să mai dau ochii cu el fără să mă chircesc și să mor. Mi-ar fi fost absolut imposibil și...

Cineva mi-a apărut în față. M-am dat la o parte ca să-l evit, dar mi-a tăiat calea. Iritată că nu puteam să-mi plâng de milă în liniște, am izbucnit fără să ridic privirea:

— Pe toți zeii! Dă-te naibii din calea...

Cuvintele mi s-au stins pe buze.

Era apolionul.

— Ei, bună seara și ție!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet relaxat.

— Ăăă... scuze, nu te-am văzut!

Și nici nu te-am *simțit*, ceea ce era ciudat, având în vedere că în ultimele două rânduri îl simțisem înainte să-l văd.

— Evident. Te zgâiai la pământ de parcă ți-ar fi făcut ceva groaznic.

— Mda, trec printr-un weekend cam dificil... care nu vrea să se mai termine.

L-am ocolit, dar mi-a sărit din nou în cale.

— Scuză-mă!

Se prea poate să-i fi vorbit pe un ton mai dulce ca *niciodată*. Doar era apolionul.

— Te-aș putea reține doar câteva minute?

Am privit în jur, la curtea pustie, știind că nu puteam să-l refuz.

— Sigur, dar în curând trebuie să mă întorc la cămin.

— Atunci, te conduc până acolo, ca să putem vorbi.

Am încuviințat din cap, neavând idee ce ar fi avut de vorbit cu mine. L-am poftit istovită s-o luăm din loc.

— Te-am tot căutat.

Și-a potrivit pasul cu al meu.

— Aparent, te încuiaseși în cămin și prietenii tăi m-au informat că masculii nu au voie să intre. Nici eu nu fac excepție, ceea ce mi se pare ciudat și foarte enervant. Regulile astea puerile ale Legământului n-ar trebui să fie valabile și în cazul meu.

M-am încruntat, neștiind ce mă tulbura mai mult: că-mi cunoștea prietenii sau că mă căuta? Ambele variante mi se păreau la fel de sinistre. Ar fi putut să-mi rupă gâtul ca pe o nuia. Era apolionul – *nimeni* nu voia să fie căutat de el.

— Așa că am așteptat să-ți faci iar apariția.

Asta chiar *era* sinistru. Îi simțeam privirea, dar mi-am menținut ochii drept înainte.

— De ce?

Seth ținea fără probleme pasul cu mine.

— Vreau să știu ce ești.

Am încremenit, trezindu-mă că sunt nevoită să mă uit la el. Stătea cam aproape, fără să mă atingă. De fapt, parcă se ferea să mă atingă. Mă privea cu o prudență întipărită pe trăsăturile sale fermecătoare.

— Sunt o semipură.

A ridicat dintr-o sprânceană blondă.

— Uau! Habar nu aveam că ești semipură, Alexandria. Sunt de-a dreptul șocat!

Mi-am mijit ochii la el.

— Spune-mi Alex. De ce întreb?

— Da, știu. Toată lumea te strigă după numele unui băiat.

Buza superioară i s-a încordat și frustrarea i-a răsunat în voce.

— În orice caz, știi că nu asta te întreb. Vreau să știu ce ești.

Probabil că n-ar fi fost din cale afară de isteț să-l supăr pe apolion, dar dispoziția mea oscila undeva între „proastă” și „de rahat”. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Sunt fată. Tu ești băiat. Te-am lămurit?

Un colț al gurii i-a zvâcnit ușor.

— Îți mulțumesc pentru lecția despre sexe! Mereu m-a derutat discuția despre părțile femeiești și bărbătești, dar, repet, nu asta te întreb.

S-a apropiat, înclinându-și capul într-o parte.

— Prin luna mai, Lucian mi-a cerut să mă prezint la Consiliu. Cam în aceeași perioadă, te-au găsit pe tine. Mi se pare ciudat.

Instinctele îmi urlau să fac un pas în spate, dar am refuzat.

— Bine?

— Nu cred în coincidențe. Ordinul lui Lucian are legătură cu tine. Așa că trebuie pusă o întrebare foarte importantă.

— Și anume?

— Ce e atât de important la o fetiță a cărei mamă e daimon?

A început să se plimbe în cerc în jurul meu. M-am răsucit, urmărindu-i mișcările.

— De ce a vrut Lucian să vin acum, și nu mai devreme? Ai avut dreptate în biroul decanului. Nu ai fi prima semipură, nici măcar prima pură, nevoită să înfrunte în luptă o persoană iubită sau un prieten. Ce e atât de special la tine?

Iritarea îmi zvâcnea prin trup.

— N-am idee. De ce nu-l întrebi pe el?

Câteva șuvițe scurte i-au scăpat din panglica de piele și i-au căzut pe lângă chip.

— Mă îndoiesc că Lucian spune adevărul.

— Nu e nevoie să spună adevărul.

— Știi mai bine decât mine. E tatăl tău vitreg.

— Lucian nu înseamnă nimic pentru mine. Scena pe care ai văzut-o în birou a fost de-a dreptul bizară. Trebuie să se fi amețit de la putere sau metamfetamină.

— Atunci nu te-ai supăra dacă aş spune că e un ticălos înfumurat?

Mi-am stăvilat râsul.

— Nu.

Buzele i s-au arcuit într-o jumătate de zâmbet.

— Am de gând să aflu de ce am fost luat de la vânătoare ca să păzesc o fată...

Am ridicat din sprâncene.

— Nu mă păzeşti. Îl păzeşti pe Lucian.

— Chiar aşa? Ce nevoie ar avea Lucian să-i fiu gardă? Rareori părăseşte Consiliul şi mereu e înconjurat de mai multe rânduri de protecţie. L-ar putea ajuta şi o gardă novice. Pentru mine e o pierdere de timp.

Avea dreptate, dar nu ştiam ce să-i răspund. Am ridicat din umeri şi am luat-o iar la pas, sperând că n-o să mă urmeze, dar degeaba.

— Aşa că te întreb din nou. Ce eşti?

Punându-mi întrebarea asta de două ori, mă agasase şi cam atât, dar a treia oară mi-a pătruns în creier şi mi-a declanşat o amintire. M-am gândit la noaptea din fabrică. Ce spusese daimonul ăla când mă marcase? M-am oprit, încruntându-mă când cuvintele s-au ridicat la suprafaţă. „Ce eşti?” Mâna mi-a zburat la gât, atingând pielea extrem de netedă a cicatricii.

Seth şi-a mijit ochii la mine.

— Ce e?

Am ridicat privirea.

— Știi, nu ești primul care mă întreabă. M-a întrebat și un daimon... după ce m-a marcat.

Interesul i s-a ivit pe chip.

— Poate că trebuie doar să te mușc ca să aflu și eu.

Mi-am coborât mâna în lături și i-am aruncat o privire aspră. Era o glumă, dar tot mă neliniștea.

— Îți doresc succes.

De data asta a zâmbit cu adevărat, descoperind un șir de dinți albi și perfecți. Zâmbetul nu-i semăna deloc cu al lui Aiden, dar era frumos.

— Am senzația că nu te temi de mine.

Am inspirat adânc.

— De ce să mă tem?

Seth a ridicat din umeri.

— Toți se tem de mine. Până și Lucian – până și daimonii se tem de mine. Vezi tu, îmi simt prezența și, chiar și știind că sunt Moarte pentru ei, aleargă la mine într-o clipă. Sunt un fel de delicatesă pentru ei. Nu mă pot refuza.

— Da... Iar eu sunt un fel de fast-food, am șoptit eu, amintindu-mi ce spusese daimonul din Georgia.

— Poate că da... poate că nu. Vrei să auzi ceva ciudat?

Am privit în jur, căutând o cale de scăpare. Stomacul mi s-a strâns din nou.

— Nu prea.

Și-a potrivit șuvițele răzlețe după ureche.

— Știam că ești aici. Nu e vorba, propriu-zis, de tine. Dar știam de cineva – cineva diferit. Te-am simțit de afară, înainte să intru în vestibul. A fost ca o atracție magnetică. Te-am găsit într-o clipă.

Mă simțeam tot mai ciudat pe măsură ce continuam discuția.

— Da?

— Nu mi s-a mai întâmplat una ca asta.

Și-a desprins brațele de la piept și le-a întins spre mine. Am sărit îndărăt. Iritarea i-a tras în jos colțurile buzelor.

Aveam o groază de motive să mă feresc de atingerea lui. Speriată că voia într-adevăr să mă atingă, am bolborosit primele cuvinte care mi-au venit în minte:

— Ți-am văzut tatuajele.

Seth a incremenit, cu brațul întins spre mine. Surpriza i-a luminat chipul, după care brațul i-a căzut și expresia i-a devenit prudentă. Drace, parcă nici nu mai voia să mă atingă – parcă ar fi vrut să fie altundeva, departe. De data asta, a dat înapoi.

Ar fi trebuit să mă bucur, dar fiorii din stomac n-au făcut decât să mi se încălcească și mai strâns.

— Trebuie... să plec. E târziu.

Rafala subită de vânt m-a făcut să ridic capul. Seth era rapid, poate mai rapid până și decât

Aiden, și pășise din nou în spațiul meu intim.

— Ce ai spus în biroul decanului e adevărat? Că, în ochii tăi, mama ta a murit? Chiar crezi asta?

Luată pe nepregătite, n-am răspuns.

S-a apropiat, vorbindu-mi încet, dar pe același ton melodios:

— Altfel, să te rogi să n-o înfrunți niciodată, pentru că o să te omoare.

CAPITOLUL 13

ANTRENAMENTUL DE A DOUA ZI A FOST deosebit de penibil. Aiden s-a prefăcut că nu-l agresasem fizic și sexual, fapt ce mi-a stârnit un amalgam de sentimente contradictorii. În parte, m-am bucurat că n-a adus vorba. Pe de altă parte... ei bine, cealaltă parte mă durea. Deși nu avea nicio noimă, voiam să recunoască ce se petrecuse între noi.

Totuși, m-am prezentat cu aceeași furie. Am luptat cu mai multă pricepere și am parat mai multe lovituri ca niciodată. Aiden mi-a lăudat tehnica într-o manieră cu adevărat profesională, ceea ce m-a enervat. Când am început să strângem saltele la sfârșitul antrenamentului, eram pusă pe ceartă.

— M-am întâlnit cu Seth... aseară.

Cuvântul „aseară” cântărea probabil mai mult decât orice altceva aș fi spus. Aiden a încremenit, dar n-a răspuns.

— Vrea să știe de ce Lucian i-a ordonat să se prezinte la consiliu.

Aiden s-a îndreptat de spate, frecându-și mâinile de coapse.

— N-ar trebui să ceară justificare pentru ordinele primite.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Crede că are legătură cu mine.

Atunci s-a uitat la mine cu o expresie impresionant de pustiită.

— Are?

Niciun răspuns.

— Are legătură cu ceea ce a pățit mama?

Văzând că tace în continuare, mi-am strâns pumnii.

— Aseară, ai spus că am tot dreptul să știu ce a pățit mama. Deci cred că am tot dreptul să știu ce naiba se petrece. Sau ai de gând să mă minți din nou?

Atunci am obținut un răspuns.

— Nu te-am mințit, Alex. Am omis adevărul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mda, și asta nu-i minciună.

Pe chip i-a fulgerat iritarea.

— Crezi că fost o bucurie să știu ce a pățit mama ta? Că m-am bucurat când ți-am văzut suferința când ai aflat?

— Asta n-are importanță.

— Important e că sunt aici ca să te antrenez. Să te pregătesc să participi la ore în toamnă.

— Și nimic altceva, nu?

Durerea ivită brusc mi-a stârnit furia.

— Nu binevoiești nici să-mi spui ce se petrece, de vreme ce e clar că știi ce se petrece?

Ezitatea i-a întunecat expresia. A clătinat din cap și și-a trecut o mână prin păr. Cărlionții negri i-au căzut înapoi pe față, ca de obicei.

— Nu știu de ce Marcus i-a ordonat lui Seth să se alăture Consiliului. Sunt doar o santinelă, Alex. Nu cunosc afacerile intime ale Consiliului, dar...

A inspirat adânc.

— Nu am încredere deplină în tatăl tău vitreg. Spectacolul din biroul lui Marcus a fost... anormal.

Mă așteptasem să spună multe lucruri, dar mărturisirea asta chiar m-a șocat. Mi-a risipit o parte – nu totul – din mânie.

— Ce crezi că pune la cale?

— Atâta știu, Alex. În locul tău... aș fi mai atentă cu Seth. Uneori apolionii sunt instabili, periculoși. Tind să-și mai piardă cumpătul și, dacă-l supără mutarea asta...

Am dat din cap, dar, de fapt, nu asta mă interesa în mod deosebit. Aiden a plecat fără să mai spună mare lucru. Dezamăgită, am părăsit sala de antrenament și am dat de Caleb.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Deci... bănuiesc că ai aflat?

Am încercat să par nonșalantă.

Caleb a încuviințat, cu durere în ochii săi albaștri ca cerul.

— Alex, îmi pare rău! Nu-i corect... nu-i cinstit.

— Nu e, am șoptit.

Știind cum reacționez în asemenea situații, a abandonat subiectul. N-am mai adus vorba și seara a trecut ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mama nu era daimon și nu umbla în lume, secând puri. Era mai ușor să merg mai departe prefăcându-mă că totul era normal. Mi-a mers o vreme.

După câteva zile, mi s-a împlinit dorința de a căpăta un antrenor nou. Ei... pe aproape. Când am deschis ușile duble spre sala principală de antrenament, Aiden nu era singur. Kain îi stătea alături și, judecând după expresia lui, părea clar că-și amintește ultimul nostru antrenament.

Am încetinit pașii, privind când la unul, când la celălalt.

— Bună...?

Privirea lui Aiden era indescifrabilă – o expresie obișnuită de când îl sărutasem.

— Kain ne va ajuta cu antrenamentele trei zile pe săptămână.

— Ah!

Mă simțeam împărțită între nerăbdarea de a învăța ce avea Kain de împărtășit și dezamăgirea faptului că cineva se amesteca în timpul *meu* cu Aiden.

Chiar aveam multe de învățat de la Kain. Nu era la fel de rapid ca Aiden, dar ajunsesem să

anticipez mișcările lui. Împotriva lui Kain, totul era nou. La sfârșit de antrenament, eram mai încântată de modificarea programului, dar mi-a rămas teama supărătoare că reapariția lui Kain avea legătură cu sărutul.

Și nu numai Kain a început să tot apară. Toată săptămâna următoare, Seth a umblat prin campus, ivindu-se din senin în sala de recreere, în cea de mese și în cea de antrenament. Planul meu inițial – anume, să-l evit – a devenit imposibil. Și așa îmi era greu să-i țin piept lui Kain de față cu Aiden, acum amestecul apolionului era de-a dreptul insuportabil.

Din fericire, astăzi Kain avea liber. Plecase pentru a însoți niște puri într-o călătorie de weekend. Îmi părea rău pentru el. Cu o zi în urmă, se plânsese pe toată durata antrenamentului. Era vânător din naștere, nu dădăcă. Și eu m-aș fi enervat dacă mi-ar fi căzut pe cap asemenea sarcini.

Cât despre exerciții, reușiserăm în sfârșit să depășim tehnicile de parare și trecuserăm la diverse tipuri de doborâri. Deși în ziua aceea îl trântisem de mai multe ori pe Aiden cu fața de podea, a avut multă răbdare cu mine. Trecând cu vederea faptul că mă mințise în privința mamei, tipul trebuie să fi fost un fel de sfânt.

— Săptămâna asta te-ai descurcat foarte bine.

Mi-a zâmbit șovăitor când am ieșit.

Am clătinat din cap.

— Kain m-a rupt în bătaie ieri.

Aiden a împins ușa și a ținut-o deschisă pentru mine. De obicei le lăsa larg deschise, dar în ultimul timp începuse să le închidă.

— Kain are experiență de teren, care ție îți lipsește, și totuși i-ai ținut piept.

Am arcuit buzele în sus. Oricât de trist ar fi fost, trăiam pentru clipele astea în care îmi lăuda progresele.

— Mersi!

A încuviințat din cap.

— Crezi că te ajută antrenamentul cu Kain?

Ne-am oprit în dreptul ușilor spre exterior. Eram șocată că-mi cere părerea.

— Da... Are tactici diferite de ale tale. Cred că e util faptul că poți să vezi unde greșesc și să mă corectezi.

— Bun! Asta speram și eu.

— Chiar? am bolborosit. Credeam că a venit din cauza... N-are importanță.

Aiden și-a mijit ochii.

— Așa. Ce alt motiv aș avea să-l rog pe Kain să ne ajute?

Îngrozită și rușinată că, fără să-mi dau seama, bătusese *într-acolo*, mi-am ferit privirea.

— Ăăă... uită ce-am spus!

— Alex.

Mi-a rostit numele pe tonul acela blând și infinit de răbdător. M-am întors spre el fără tragere de inimă.

— Apariția lui Kain nu are nicio legătură cu cele petrecute în seara aceea.

Îmi venea să fug și să mă ascund. Îmi venea și să fac rost de-o botniță pentru mine.

— Nu are?

— Nu.

— Apropo de noaptea aceea...

Am inspirat adânc.

— Îmi pare rău că te-am lovit și... că am făcut cealaltă chestie.

Expresia i s-au adâncit, ochii devenindu-i mai mult argintii decât suri.

— Îți accept scuzele pentru faptul că m-ai lovit.

Abia atunci am observat că stăteam atât de aproape, încât ni se atingeau tenișii. Nu știu dacă se deplasase el sau mă mișcasem eu.

— Și pentru cealaltă chestie?

Atunci Aiden a zâmbit, arătându-și gropițele adânci. M-a atins cu brațul, întinzându-se ca să deschidă ușa.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze pentru cealaltă chestie.

Am ieșit împiedicându-mă în lumina sclipitoare.

— Nu?

A clătinat din cap, zâmbind în continuare, după care a plecat, pur și simplu. Derutată și un pic obsedată, întrebându-mă ce o fi însemnat *asta*, m-am alăturat prietenilor la cină,

descoperind că noul nostru tovarăș apăruse iarăși printre noi. Zâmbetul mi-a pierit când am văzut uluirea fâțișă de pe chipul lui Caleb – avea aceeași expresie de fiecare dată când vorbea cu Seth.

Nici nu s-au uitat la mine când m-am așezat la masă lângă ei. Toți ascultau cu atenție ce le spunea Seth. Parcă eram singura pe care nu reușea s-o impresioneze.

— Câți ai omorât? a întrebat Caleb, aplecându-se în față.

Nu mai vorbiseră o dată despre asta? *Ah, da! Ieri.* Mi-am stăpânit oftatul agasat.

Seth stătea lăsat pe spate în scaunul de plastic, cu un picior pe marginea mesei.

— Mai bine de douăzeci.

— Uau!

Elena a oftat, cu ochii înceteșoși de pură admirație. Mi-am dat ochii peste cap și am mușcat din friptura uscată.

— Nu știi numărul precis?

Caleb a ridicat din sprâncene.

— Eu aș ține o listă cu date și ore.

Mi s-a părut sinistru, dar Seth a rânjit.

— Douăzeci și cinci. Ar fi fost douăzeci și șase, dar ultimul ticălos mi-a scăpat.

— A scăpat de apolion?

Am luat o gură de apă.

— Stânjenitor!

Caleb a făcut ochii mari cât farfurioarele și, sinceră să fiu, nu știu ce m-a îndemnat s-o spun – probabil sfatul acela discret pe care mi-l dăduse în timpul ultimei noastre discuții intime. Seth nu a părut deloc deranjat. Și-a înclinat sticla de apă spre mine.

— Tu câți ai omorât?

— Doi.

Am băgat în gură furculița plină de carne.

— Nu-i rău pentru o fată neantrenată.

Am zâmbit luminos.

— Nu.

Caleb mi-a aruncat o privire amenințătoare, după care s-a întors din nou spre Seth.

— Și... cum e să manipulezi elementele?

— Incredibil.

Seth nu și-a luat ochii de la mine.

— N-am fost marcat niciodată.

Am încremenit, cu mâna în drum spre gură. Au!

— Asta cum e, Alex?

M-am silit să mestec mâncarea încet.

— Ah... a fost minunat!

S-a mișcat, aplecându-se spre mine atât de mult, încât i-am simțit respirația pe gât. Tot trupul mi s-a încordat.

— Urâtă cicatrice ai acolo.

Furculița mi-a căzut dintre degete, împrôșcând piure de cartofi pe toată masa. Mi-

am așternut pe chip cea mai iscusită expresie de „prințesă a gheții” și i-am întâlnit privirea.

— Ești în spațiul meu intim, prietene.

Pe buze i-a apărut un zâmbet jucăuș.

— Și? Ce-o să faci? Arunci cu piure în mine? Nu mai pot de groază!

Îți dau un pumn în față. Asta îmi venea să spun și să fac, dar nici măcar eu nu eram atât de proastă. Însă i-am răspuns la zâmbet.

— De ce ești aici? Nu trebuia să te ocupi de ceva mai important – să-l *păzești* pe Lucian?

Caleb și ceilalți nu mi-au înțeles înțepătura, dar el a înțeles. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip și s-a ridicat. S-a întors spre ei și a dat din cap.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi!

În drum spre ieșire, a trecut pe lângă Olivia. Sărmana fată parcă mai avea puțin și intra în convulsii.

— Pe toți zeii, Alex! E apolionul! a șuiert Elena.

Am început să strâng mizeria făcută de piure.

— Așa, și?

Elena a întins un șervet peste cea mai mare parte a cartofilor.

— Ăăă... ai putea și tu să-i arăți mai mult respect.

— Dar am fost respectuoasă, i-am zis eu. Doar că nu i-am pupat în fund.

M-am uitat la ea, ridicând din sprâncene.

— Nici noi nu-l pupam în fund.

S-a încruntat, adunând mizeria. Am strâns din buze.

— Eu am văzut altceva.

— Mă rog!

Caleb a scos un fluierat.

— Adică uau! A ucis douăzeci și cinci de daimoni. Mânuieste toate cele patru elemente, dar și pe al cincilea – pe al *cincilea*, Alex! N-am nimic împotriva să-l pup în fund cât e ziua de lungă.

Mi-am stăpânit mormăitul.

— N-aveți decât să organizați un fan-club. Elena poate să fie vice-președintele.

Caleb a rânjit.

— Poate că așa o să fac.

Din fericire, după ce Olivia s-a așezat la masă, am depășit subiectul Seth. Caleb s-a bucurat mult s-o vadă și ochii mi-au fugit de la unul la celălalt.

— Ați auzit?

Olivia și-a căscat ochii de culoarea cafelei. Aproape că-mi era teamă să întreb.

— Ce?

Mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Azi-noapte, daimonii au atacat Lake Lure. Consiliul abia acum a aflat. N-au putut să ia legătura cu grupul de puri și cu gărzile lor.

Vestea mi-a șters toate celelalte gânduri. Nu mă mai gândeam la atitudinea mea necuviincioasă față de Seth și nici la semnificația

cuvintelor lui Aiden de mai devreme. Nici la mama nu mă mai gândeam.

— Poftim? a exclamat Elena. Sunt numai patru ore de mers până la Lake Lure.

Lake Lure era o comunitate mică, pe care câțiva puri o frecventau pentru odihnă. Ca și locul din Gatlinburg unde mă dusesese mama uneori, ar fi trebuit să fie bine apărat. Un loc sigur. În orice caz, nouă asta ni se spusese.

— Cum se poate?

Nu mi-a plăcut cum mi-a chițcăit vocea.

Olivia a clătinat din cap.

— Nu știu, dar grupul era însoțit și de câteva gărzi ale Consiliului. Aveau cel puțin două santinele antrenate.

Mi s-a uscat gura. Nu. Nu se putea să fi fost același grup – cel pe care Kain se smiorcăise că va trebui să-l păzească.

— Vreun cunoscut de-al nostru? a întrebat Caleb, apropiindu-se.

Olivia a privit în jur, coborându-și vocea:

— Mama n-a putut să-mi spună mai multe. Se pregătea să plece ca să cerceteze... locul crimei, dar a spus că cele două santinele erau Kain și Herc. N-am aflat ce li s-a întâmplat, dar...

Daimonii nu-i lăsau în viață pe semipuri.

Cu toții am căzut pe gânduri și în jurul mesei s-a așternut tăcerea. Am înghițit nodul care mi se pusese deodată în gât. Nu mai departe de ieri, Kain mă tăvălise pe jos și glumise cu mine. Era

priceput și rapid, dar, dacă lipsea, însemna că fusese luat ca o gustare pentru mai târziu. Kain era semipur, așa că nu putea fi transformat în daimon.

Nu. Am clătinat din cap. A scăpat. Doar că încă nu l-au găsit.

Caleb și-a împins farfuria la o parte. M-am gândit că n-ar fi trebuit să mănânc atât de mult. Vestea îmi strica gustul mâncării din stomac, dar toți ne prefăceam că nu suntem chiar *atât* de afectați. Eram în curs de antrenare. Peste vreun an, aveam să înfruntăm și noi aceleași pericole.

— Și purii? Cine erau?

Elenei i-a tremurat vocea. Expresia care i-a apărut pe chip m-a neliniștit cumplit. Deodată, am înțeles că nu-l pierdusem doar pe Kain.

— Erau două familii.

Olivia a înghițit în sec.

— Liza și Zeke Dikti, cu fiica lor, Letha. Cealaltă familie era... tatăl și mama vitregă a Leei.

Tăcere.

Nimeni n-a făcut nicio mișcare. Nici nu cred că mai respiram. Pe toții zeii, o detestam pe Lea! Chiar o detestam, dar știam cum e. Sau, în orice caz, știusem. În cele din urmă, Caleb și-a recăpătat vocea:

— Lea și sora ei vitregă erau cu ei?

Olivia a clătinat din cap.

— Dawn a rămas acasă și Lea e aici – *a fost* aici. Am văzut-o pe Dawn când am venit încoace. A venit s-o ia.

— E îngrozitor.

Elena s-a albit la față.

— Câți ani are Dawn?

— Vreo douăzeci și doi.

Caleb și-a mușcat buza.

— E suficient de mare ca să preia locul părinților, dar cine...

Olivia a tăcut.

Cu toții am înțeles ce gândea. Cine și-ar fi dorit să ocupe un loc în Consiliu într-un asemenea mod?

Când m-am întors la cămin, am găsit două scrisori înfipite în ușă. Una era o coală de hârtie împăturită și cealaltă era un plic. Biletul cuprindea un mesaj prin care Aiden mă anunța că amână antrenamentul de mâine din cauza unor evenimente neprevăzute. Evident, fusese chemat să cerceteze atacul.

Am împăturit biletul și l-am pus pe masă. Plicul era cu totul altceva; venea de la tatăl meu vitreg bipolar. N-am citit biletul dinăuntru. Dar am găsit împăturate și câteva bancnote de câte o sută de dolari. Pe astea le-am păstrat. Biletul l-am aruncat la coș.

După ce tot restul zilei m-am gândit la cele petrecute la Lake Lure, mi-a fost greu să dorm și

m-am trezit mult prea devreme, chinuită de neastâmpăr.

La prânz, am aflat că Seth făcuse și el drumul de patru ore împreună cu Aiden. Mai târziu, la Legământ au început să sosească tot mai multe informații. Olivia avusese dreptate. Toți purii de la Lake Lure fuseseră masacrați. La fel, și servitorii semipuri. Cercetaseră lacul și împrejurimile, dar fuseseră găsiți numai patru membri ai echipei de protecție. Toți fuseseră secați de eter. Ceilalți doi, printre care se număra și Kain, încă nu fuseseră descoperiți.

Olivia, care devenise sursa noastră principală de informații, ne-a spus tot ce aflase.

— Unele victime au fost marcate de mai multe ori. Dar semipurii pe care i-au găsit... erau plini de mărci ale daimonilor.

Pe chipurile palide dimprejurul mesei am citit aceeași întrebare amețitoare: „De ce?” Din naștere, semipurii aveau mai puțin eter în trup. Ce motive ar fi avut daimonii să sece niște semipuri de mai multe ori, când purii erau plini de eter?

Am înghițit zgomotos.

— Știi cum au reușit să treacă de gărzi?

A clătinat din cap.

— Încă nu, dar printre cabane erau camere de supraveghere și lumea speră să afle ceva din filmări.

Câțiva semipuri au încercat să-și petreacă restul zilei într-un fel de normalitate și nimeni nu a vrut să rămână singur. Dar râsetele obișnuite lipseau în jurul mesei de biliard și consolele de jocuri video zăceau neatinse în fața televizoarelor.

Atmosfera posomorâtă a început să mă apese. După cină, m-am întors în camera de cămin. După câteva ore, s-a auzit o bătaie slabă în ușă. M-am ridicat, așteptându-mă să-l văd pe Caleb sau pe Olivia.

L-am găsit pe Aiden și inima mea făcut o tumbă ciudată, fenomen pe care începeam să-l urăsc.

Am pus cea mai stupidă întrebare:

— Ești bine?

Bineînțeles că nu era. Mi-am dat un șut mental și Aiden a intrat, închizând după el.

— Ai aflat?

N-avea rost să mint.

— Da, am auzit aseară.

M-am așezat pe marginea canapelei.

— Abia m-am întors. Veștile circulă repede.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de epuizat și de amărât. Părul îi arăta de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el de multe ori și acum îi stătea în toate direcțiile. Aproape că m-a copleșit pornirea de a-l consola, dar nu puteam face nimic. A arătat spre canapea.

— Îmi dai voie?

Am încuviințat din cap.

— A fost... urât de tot, așa-i?

S-a așezat, lăsându-și mâinile pe genunchi.

— A fost destul de urât.

— Cum au reușit să ajungă la ei?

Aiden a ridicat privirea.

— L-au prins pe unul dintre puri afară. După ce daimonii au intrat – atacul le-a surprins pe gărzi. Erau trei daimoni... și santinelele... au luptat din răputeri.

Am înghițit în sec. Trei daimoni. În noaptea din Georgia, mă uimise câți se adunaseră laolaltă. Și Aiden se gândea la același lucru.

— Daimonii chiar încep să colaboreze. Dovedesc o anumită reținere în atacuri, un nivel de organizare pe care nu l-au mai avut. Doi dintre semipuri lipsesc.

— Ce crezi că înseamnă?

A clătinat din cap.

— Nu știm sigur, dar vom afla.

Nu mă îndoiam că avea să reușească.

— Îmi... pare rău că trebuie să suferi toate astea.

Un fel de asprime i-a cuprins tot trupul. Nu s-a clintit.

— Alex... trebuie să-ți spun ceva.

— Bine.

Voiam să cred că gravitatea tonului lui se datora situației dificile pe care trebuise s-o înfrunte pe parcursul zilei.

— Erau camere de supraveghere. Ne-au dat o idee destul de clară cu privire la cele petrecute afară, dar nu și înăuntrul casei.

A tras aer în piept și a ridicat capul. Ni s-au întâlnit privirile.

— Am venit întâi la tine.

Mi s-a încleștat pieptul.

— E... e de rău, așa-i?

Aiden nu s-a încurcat în cuvinte.

— Da.

Aerul mi-a rămas blocat în plămâni.

— Ce... ce e?

Și-a întors trupul lung spre mine.

— Am vrut să mă asigur că afli înaintea... celorlalți. Nu putem ascunde asta. Erau mulți oameni acolo.

— Bine?

— Alex, nu știu cum să ți-o spun mai ușor. Camerele de supraveghere au surprins-o pe mama ta. Era unul dintre daimonii implicați în atac.

M-am ridicat și imediat m-am așezat la loc. Creierul meu refuza să proceseze informația. Am clătinat din cap și gândurile au început să mi se repete încontinuu. *Nu. Nu. Nu! Nu ea – oricine, numai nu ea!*

— Alex?

Parcă nu puteam să respir. Era mai rău decât atunci când mama zăcuse pe podea și-i văzusem pustiul din privire, mai rău decât atunci când

aflasem că fusese transformată. Era... era mult mai rău.

— Alex, îmi pare atât de rău!

Am înghițit zgomotos.

— A... a omorât pe cineva?

— Nu putem afla decât dacă-l găsim în viață pe vreunul dintre cei doi semipuri, dar așa bănuiesc. Asta fac daimonii.

Am clipit, înăbușindu-mi lacrimi fierbinți. *Nu plânge! Nu.*

— Ai... văzut-o pe Lea? E bine?

Uluirea i-a fulgerat pe chip. Mi-a scăpat un râset tremurător și frânt.

— Eu și Lea nu suntem prietene, dar n-aș...

— N-ai fi vrut să treacă prin așa ceva. Știu.

S-a întins spre mine și m-a luat de mână. Degetele îi erau uimitor de calde, puternice și liniștitoare.

— Alex, mai e ceva.

Mi-a venit iar să râd.

— Ce să mai fie?

Mi-a strâns mâna.

— Nu poate fi o coincidență faptul că se află atât de aproape de Legământ. Nu mai e niciun dubiu că își amintește de tine.

— Ah!

Aici m-am oprit, pentru că nu mai puteam să continui. Mi-am desprins privirea de la Aiden și m-am uitat la mâinile noastre. Tăcerea s-a prelungit între noi, după care el s-a aplecat spre

mine și m-a cuprins de umeri cu celălalt braț. Toți mușchii mi s-au blocat. Chiar și în asemenea clipe, simțeam cât de greșită e scena asta. Aiden n-ar fi trebuit să-mi ofere niciun fel de sprijin. Probabil că nici n-ar fi trebuit să vină și să-mi spună lucrurile astea. Semipurii și purii nu se consolau între ei.

Dar alături de Aiden nu mă simțisem niciodată ca o semipură și nu-l privisem niciodată ca pe un pur.

Aiden a șoptit ceva nedeslușit. Părea a fi greaca veche, limba zeilor. Nu știu de ce, dar vocea lui a străpuns barierele pe care mă chinuiam fără succes să le ridic. M-am aplecat în față, sprijinindu-mi capul pe umărul lui. Am închis ochii strâns, luptându-mă cu înțepăturile din ei. Am început să respir scurt și sacadat. Nu știu cât am rămas așa, cu obrazul lui lipit de creștetul meu și cu degetele împreunate.

— Dai dovadă de o tărie uimitoare, a șoptit el, răsfirându-mi părul din jurul urechii.

M-am silit să deschid ochii.

— Ah... le adun pe toate pentru anii de terapie psihologică ce vor urma.

— Ești prea severă cu tine însăși. După ce ai trecut prîn atâtea... Ești foarte puternică.

S-a dat înapoi, mângâindu-mi obrazul cu o mișcare atât de rapidă, încât am crezut că mi-o închipuisem.

— Alex, trebuie să mă prezint la Marcus. Mă așteaptă.

Am încuviințat din cap, și el s-a ridicat, eliberându-mi mâna.

— E... e vreo șansă să nu-i fi omorât ea?

Aiden s-a oprit la ușă.

— Alex, nu știu. E foarte improbabil.

— Mă... mă anunți dacă îl găsesc în viață pe vreunul dintre semipuri?

Știam că nu are niciun rost. A dat din cap.

— Da. Alex... dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

A închis ușa după el cu un clic.

Rămasă singură, m-am lăsat să alunec pe podea și mi-am lipit fruntea de genunchi. Poate că mama nu omorâse pe nimeni. Poate că umbla cu ceilalți daimoni pentru că nu știa ce altceva să facă. Poate că era derutată. Poate că venea după mine.

M-am cutremurat, aplecându-mi capul și mai mult. Mă durea inima. Parcă mi se frângea din nou – pentru a nu știu câta oară. Exista o șansă mică, mică de tot, să nu fi ucis pe nimeni. Până și eu îmi dădeam seama cât de stupid era să țin cu dinții de o asemenea posibilitate, dar așa am făcut. Altfel, ce mi-ar fi rămas? Cuvintele Bunei Piperi mi-au devenit mai limpezi – nu numai ce spusese, dar și ce nu spusese.

Dintr-un motiv necunoscut, mama părăsise protecția comunității și mă luase de la

Legământ, punând toate astea – tot dezastrul ăsta – în mișcare. În acei trei ani, niciodată nu cerusem ajutor și nu oprisem nebunia traiului neprotejat în rândul muritorilor.

Nenumăratele ocazii în care nu făcusem nimic mi-a străfulgerat prin minte. Într-un anumit sens, eram vinovată pentru ceea ce pățise. Mai rău, dacă îi ucisese pe oamenii aceia nevinovați, atunci eram vinovată și pentru morțile lor.

Picioarele nu mi-au tremurat când m-am ridicat. O certitudine mi-a pus stăpânire pe gânduri – poate că luasem hotărârea încă din seara în care aflasem ce i se întâmplase cu adevărat. Rămânea totuși o mică șansă ca ea să nu fi înfăptuit nicio crimă îngrozitoare, dar, dacă... dacă daimonul care cândva îmi fusese mamă chiar omorâse pe cineva, atunci, într-un fel sau altul, aveam s-o ucid. De acum, eu eram răspunzătoare pentru ea – era problema mea.

CAPITOLUL 14

A DOUA ZI, ÎN TIMPUL antrenamentului, m-am prefăcut că nu am nimic. Mi-a reușit până când am făcut o pauză și Aiden m-a întrebat cum îmi merge.

Am păstrat un ton neutru.

— Sunt bine.

Apoi am rupt manechinul în bătaie.

Spre sfârșitul exercițiilor, un fior de energie mi-a alunecat tremurător pe șira spinării, chiar înainte ca Seth să-și facă apariția. A rămas lângă ușă, urmărind în tăcere. Aveam o bănuială tot mai mare că venise pentru mine. Mormăind, am strâns saltelele încet.

Aiden a făcut semn din cap spre el.

— Toate bune?

— Cîne știe? am răspuns, strâmbându-mă.

Aiden s-a îndreptat de spate, ajungând la înălțimea sa deplină.

— Te-a mai deranjat?

O mare parte din mine ar fi vrut să spună da, dar, de fapt, Seth nu mă deranjase propriu-zis. Și chiar dacă m-ar fi deranjat, ce-ar fi putut să facă Aiden? El era o santinelă războinică dată naibii, dar Seth era apolionul. În vreme ce Aiden manipula focul – *foarte fain* – și știa să se bată, Seth stăpânea toate cele patru elemente – *foarte înspăimântător* – și ar fi putut să măture podelele cu fața lui.

Aiden se uita la Seth într-o manieră ce sugera că n-ar fi ezitat să-l înfrunte de dragul meu. Oricât de stupid ar fi părut, am simțit un zâmbet întinzându-mi buzele.

Cât de greșit!

Stăpânindu-mi zâmbetul forțat, am pornit pe lângă Aiden.

— Ne vedem mai târziu, bine?

A încuviințat din cap, fără să-și ia ochii de la Seth. *Bine, atunci!* Înșfăcându-mi sticla de apă de pe jos, am traversat încăperea. L-am salutat pe Seth cu o mișcare a capului, pe jumătate sperând că venise pentru înfruntarea asta colosală a privirilor cu Aiden și atât, dar s-a întors imediat și m-a urmat.

Zâmbetul îi sugera satisfacția de sine.

— Instructorul tău nu mă place.

— Nu e instructorul *meu*. E santinelă.

Nu m-am oprit din mers.

— Și mă îndoiesc că-și bate capul cu tine.

Seth a chicotit.

— Instructorul tău, care e și santinelă, abia mi-a vorbit când am fost la Lake Lure. Iar când mi-a vorbit, aş spune că a fost foarte rece. Mi-a rănit sentimentele.

Nu-mi venea s-o cred.

— Probabil că nu-i ardea de prietenii noi, având în vedere ce s-a întâmplat.

— Având în vedere că mama ta se aflase printre atacatori?

A ridicat liniştit dintr-o sprânceană.

— Părea neobişnuit de afectat când am vizionat înregistrările şi am dat cu ochii de ea.

Pentru mine, cuvintele au fost ca o palmă bine ţintită. M-am oprit, întorcându-mă spre el.

— Seth, ce vrei?

Şi-a lăsat capul pe spate. Un nor negru s-a abătut deasupra noastră, umbrind careul. Se apropia o furtună.

— Voiam să văd ce faci. E chiar aşa greşit?

M-am gândit un pic.

— Da. Nu mă cunoşti. Ce-ţi pasă?

Şi-a coborât ochii, întâlnindu-mi privirea.

— Bine. De fapt, nu-mi pasă. Dar din cauza ta am ajuns în văgăuna asta de ţărănoi, dădăcind un nemernic înfumurat.

Am făcut ochii mari. Accentul melodios al vocii lui le înspirase cuvintelor o anumită eleganţă. Aproape că era haios.

— Ştii, în clipa de faţă, chiar nu mă interesează.

M-am oprit când niște semipuri au trecut pe lângă noi. S-au uitat la noi – la *mine*, de fapt. M-am străduit din răspuțeri să le ignor privirile lungi.

— Bineînțeles că nu te interesează. Mama ta a omorât familia unei colege. Și eu aș fi cu mintea în altă parte.

— Pe toți zeii! am exclamat. Serios, ești minunat!

Am luat-o înaintea. Seth m-a urmat.

— Nu a fost... foarte frumos din partea mea. Mi s-a spus că sunt cam grosolan. Poate că ar fi bine să mă mai cizelez.

— Da, poate că ar fi bine să te duci și s-o faci chiar acum.

I-am aruncat vorba peste umăr. Netulburat, Seth m-a ajuns din urmă.

— Să știi că l-am întrebat pe Lucian. Ce caut aici, adică.

Am strâns din dinți și mi-am văzut de drum. Norii întunecați continuau să se adune. Cerul părea gata să se despice în orice clipă.

— Știi ce a răspuns? M-a întrebat ce cred despre tine.

Am fost doar pe jumătate curioasă să-i aflu replica.

— Era nerăbdător să-mi afle părerea.

Un fulger a spintecat cerul, lovind dincolo de țărm. După o fracțiune de secundă, tunetul ne-a

amuțit conversația. Am dat cu ochii de căminul fetelor și am grăbit pasul.

— Nu vrei să știi?

— Nu.

Încă un fulger a aprins cerul. De data asta, a lovit undeva pe insulă, dincolo de mlaștini. Era aproape, prea aproape.

— Minți.

M-am răsucit în loc. Replica obraznică mi s-a stins înaintea să capete formă. Însemne negre precum cerneala îi apăruseră pe fiecare petec expus al tenului auriu. Se imbinau tremurător alcătuind desene, se opreau câteva secunde, după care iarăși se transformau în imagini noi. *Ce erau?*

Mi-am smuls privirea de la brațele lui, dar tatuajele i se întindeau și pe obrazii superbi, apropiindu-i-se de coada ochilor. Deodată, m-a cuprins dorința să le ating.

— Iar le vezi, nu-i așa?

N-avea rost să mint.

— Da.

În ochi i s-au aprins furia și confuzia. Fulgerele șerpuiau pe cer.

— E imposibil.

Tunetul a bubuit atât de puternic, încât m-a făcut să tresar. Într-o clipă, am priceput.

— Furtuna... tu o stârnești.

— Se întâmplă când sunt în toane proaste. În clipa de față, sunt cam iritat.

A făcut un pas în față, dominându-mă cu statura sa.

— N-aș fi atât de irascibil dacă aș ști ce se petrece. Trebuie să aflu cum de vezi însemnele apolionului.

M-am forțat să-i întâlnesc privirea. A fost o greșeală – o greșeală mare și stupidă.

A răbufnit o explozie de putere intensă și pură. Am simțit-o șerpuindu-mi pe piele și alunecându-mi în jos pe șira spinării.

Și, imediat, mintea mi s-a golit de orice gând, mai puțin dorința de a afla sursa acestei puteri nebunești. *Trebuie să fug cât mai repede.* În loc de asta, am făcut un pas în față, ca și cum eram amețită. Trebuia să fie din cauza lui. Energia care-i curgea prin vene avea un efect de atracție, care-i cuprindea și pe puri, și pe semipuri... ba chiar și pe daimoni.

Aceste efecte le simțeam și eu acum. Nebunia care-mi dormita în trup și-a ițit capul și m-a îndemnat să trec la fapte. M-a îndemnat să-l ating, fiind aproape sigură că misterul acestor fenomene avea să fie descifrat în clipa în care i-aș fi atins pielea.

Seth nu s-a clintit sub privirea mea. Parcă se străduia să assembleze un puzzle, și eu eram una dintre piese. I-a dispărut zâmbetul nonșalant și și-a desfăcut buzele. A inspirat scurt și a întins o mână.

A fost nevoie de un mare efort de voință, dar am reușit să mă desprind de el. Nu a venit după mine. Îndată ce am intrat în cămin, cerul s-a despicaț și încă un fulger orbitor i-a brăzdat întunericul. A lovit iarăși undeva nu foarte departe.

Mai târziu, spre seară, stând în fundul sălii de recreere înghesuite, i-am destăinuit lui Caleb cele întâmplare. Ploaia îi adusese pe toți înăuntru și ne mai rămâneau doar câteva momente de intimitate.

— Îți amintești ce a spus Buna Piperi?

A ridicat din sprâncene.

— Nu prea. A spus multe trăsnaî. De ce?

Mă jucam cu părul, răsucindu-l în jurul degetului.

— Uneori mi se pare că nu-i chiar așa de nebună.

— Stai! Ce? Doar tu ai spus că-i nebună.

— Păi, asta a fost înainte ca mama să treacă de partea întunecată și să se apuce să omoare oameni.

Caleb a privit în jur.

— Alex.

Nu ne asculta nimeni, dar lumea se uita din când în când la noi, șușotind.

— E adevărat. Ce a spus Piperi? „Îi vei ucide pe cei pe care-i iubești”? Mi s-a părut o nebunie, dar asta înainte să aflu că mama e daimon. Noi ne antrenăm să ucidem daimoni. Mi se pare evident, nu crezi?

— Uite ce-i, Alex. N-ai cum să ajungi într-o asemenea situație.

— E la vreo patru ore de mers cu mașina de aici. De ce crezi că a venit în Carolina de Nord?

— Nu știu, dar santinelele o s-o prindă înainte ca...

A tăcut, observându-mi expresia.

— N-o să trebuiască să rezolvi tu problema. Mai ai un an la Legământ, Alex.

Cu alte cuvinte, o santinelă avea s-o omoare înainte să absolv, eliminând șansa să ni se intersecteze drumurile. Chiar nu știam ce să cred în privința asta.

— Alex, ești bine?

Și-a plecat capul, privindu-mă atent.

— Vreau să spun... cu adevărat bine?

Am ridicat din umeri, ignorându-i îngrijorarea.

— Aiden a spus că n-au putut afla sigur dacă mama a fost implicată efectiv în atac. Au surprins-o camerele, dar...

— Alex.

Pe chip i-a apărut o notă de înțelegere și de tristețe.

— E daimon, Alex. Înțeleg că ai vrea să nu fie.
Te înțeleg, dar nu uita ce a devenit.

— N-am uitat!

Câțiva tineri din jurul mesei de biliard au ridicat privirile. Am coborât vocea.

— Ascultă! Atâta spun: poate că există o șansă, o șansă cât de mică, că...

— Că ce? Că nu-i daimon?

M-a prins de braț, trăgându-mă în spatele unuia dintre aparatele de joc video.

— Alex, umbla cu cei care i-au omorât familia Leei.

Mi-am eliberat brațul.

— Caleb, a venit în Carolina de Nord. De ce ar fi venit, dacă nu pentru că-și amintește de mine, pentru că vrea să mă vadă?

— Poate că vrea să te omoare, Alex. Asta e una. Deja a omorât oameni.

— Nu știi sigur! Nimeni nu știe.

Și-a ridicat bărbia.

— Și dacă i-a omorât?

Furia mi s-a domolit și locul i-a fost luat de hotărâre.

— Atunci, o s-o găsesc și o s-o omor cu mâna mea. Dar îmi cunosc mama. Nu se poate să nu se împotrivească situației ăsteia în care a ajuns.

Caleb și-a trecut mâna prin păr și s-a prins de ceafă.

— Alex, cred că... *Ah!*

M-am încruntat.

— Ce crezi?

Pe chip i-a apărut aceeași uluire care punea stăpânire pe el de fiecare dată când îl vedea pe Seth.

Întorcându-mă brusc, mi-am confirmat singură presupunerea. Seth a intrat pe ușă călcând apăsător, înconjurat îndată de toți admiratorii.

— Știi, dacă te zgâiești așa de fiecare dată când trece pe aici, lumea o să cadă la bănuială.

— Ce să zic...

Am schimbat subiectul:

— Apropo, ce-i între tine și Olivia? I-ai vorbit despre cele întâmplate la Myrtle?

— Nu, nu i-am vorbit. Nu-i nimic între noi.

Caleb s-a întors spre mine, privindu-mă acum cu o expresie curioasă.

— Ce-i între tine și Seth? Stai, dă-mi voie să reformulez: ce-i cu tine când vine vorba de Seth?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pur și simplu... mi-e antipatic. Și nu schimb subiectul!

S-a strâmbat.

— Cum să-ți fie antipatic? E apolionul. Noi, semipurii, suntem obligați să-l simpatizăm. Numai el poate manipula elementele.

— Mă rog!

— Alex. Uite-te și tu la el!

A încercat să mă răsucescă, dar m-am ținut bine pe poziție.

— Stai! Se uită la noi.

L-am împins și mai departe în colț.

— Nu vine aici, nu?

A rânjit.

— Ba da – *nu*. Stai! Elena i-a tăiat calea.

— Vai, slavă zeilor!

Caleb s-a încruntat.

— Ce tot ai?

— E ciudat și...

S-a apropiat de mine.

— Și ce? Haide! Spune-mi! Trebuie să-mi spui.

Sunt prietenul tău cel mai bun. Spune-mi de ce-l urăști!

Și-a mijit ochii.

— Să fie pentru că ești în mod clar atrasă de el?

Am chicotit.

— Pe toți zeii! Nu. Motivul adevărat o să ți se pară și mai aiurea.

— Hai să vedem!

Așa că i-am povestit despre bănuielile lui Seth cu privire la ordinele primite și i-am spus că tatuajele sunt adevărate, dar am omis faptul că voisem să-l ating. Ar fi fost prea rușinos să rostesc asta cu voce tare, chiar și pentru mine. Caleb părea de-a dreptul debusolat... și entuziasmat.

Mai că țopăia de veselie.

— Tatuajele sunt adevărate? Numai tu le vezi?

— Așa se pare.

Am oftat, privind peste umăr. Elena stătea teribil de aproape de el.

— N-am idee ce înseamnă toate astea, dar Seth nu prea e încântat. Furtuna de adineauri? Ploaia? El le-a provocat.

— Poftim? Am auzit că unii puri ar putea să manipuleze vremea, dar n-am văzut-o niciodată.

I-a aruncat o privire discretă.

— Uau! E incredibil.

— Vrei să termini cu fața asta tâmpă măcar două secunde? Îmi dă fiori.

M-a lovit ușor în braț.

— Bine. Trebuie să mă concentrez.

A făcut un efort vizibil să nu se uite la Seth. Nu pentru că i s-ar fi părut atrăgător. De fapt, Seth era plin până-n gât de eter. Niciunul dintre noi nu se putea abține.

— Ce legătură să aibă ordinele lui Lucian cu tine?

— Bună întrebare!

Atunci mi-a picat fisa.

— Poate că Lucian mă consideră un pericol. Înțelegi, din cauza mamei? Poate că l-a adus pe Seth în caz că aş fi făcut ceva.

— Ce să faci? S-o primești aici? Să dai o petrecere de bun-venit pentru mama ta?

Neîncrederea îi răsuna în voce.

— N-ai face așa ceva, și nici chiar Lucian nu cred că te bănuiește.

Am încuviințat din cap, dar ideea mea nouă avea greutate. Ar fi explicat de ce Lucian nu voia să mă întorc la Legământ. La el acasă, aş fi fost supravegheată constant, însă aici eram liberă să hoinăresc aproape după bunul plac. Singurul defect al acestei idei: oare Lucian chiar se aștepta să fac ceva atât de groaznic?

— Probabil că-ți faci griji degeaba.

Caleb și-a mușcat buza de jos.

— Adică ce să fie? Nu poate să însemne nimic.

— Trebuie să însemne ceva. Trebuie să-i dau de capăt.

Caleb s-a holbat la mine.

— Crezi... că te tot gândești la asta din cauza... tuturor celor întâmplate?

Bineînțeles că asta era cauza, dar ideea era alta.

— Nu.

— Poate că ai ajuns să cauți explicații exagerate din cauza stresului.

— Nu caut nimic! am izbucnit.

Nu părea să fie de acord. Exasperată de el și de discuție, mi-am plimbat privirea prin sala de recreere. Elena încă îl încolțea pe Seth, dar nu asta mi-a atras atenția. Era și Jackson de față.

Stătea rezemat de una dintre mesele de biliard, alături de Cody și de încă un semipur. Tenul lui brun părea neobișnuit de palid și parcă nu mai dormise de-o bună bucată de vreme. Era de înțeles. Chiar dacă nu cunoșteam situația actuală

a relației lui cu Lea, probabil că-și făcea griji pentru ea, că era supărat din cauza celor întâmplute părinților ei.

Ochii mi-au fugit la Cody. Preț de o clipă, privirile ni s-au întâlnit de la distanță. Nu mă așteptam la un zâmbet sau altceva de genul ăsta, dar, chiar și așa, privirea lui scârbită și rece ca gheața m-a lovit drept în inimă. Derutată, am văzut că se apleacă și-i spune ceva lui Jackson.

Am inspirat tremurător.

— Cred că vorbesc despre mine.

— Cine?

Caleb s-a întors.

— Ah! Jackson și Cody? Ești paranoică, atât tot.

— Crezi că... au aflat?

— Despre mama ta?

A clătinat din cap.

— Știu că e daimon, dar nu cred că au aflat că a fost la Lake Lure.

— Aiden a spus că lumea va afla.

Mi s-a încordat vocea.

Caleb parcă s-a făcut mai înalt, observându-mi teama.

— Nimeni n-o să te învinuiască. Nimeni n-o să ți-o ia în nume de rău. Nu au cum, pentru că n-are nicio legătură cu tine.

Am dat din cap, vrând să-l cred.

— Sigur. Cred că ai dreptate.

Șoaptele s-au răspândit pe parcursul săptămânii următoare. Lumea se zgâia la mine. Vorbea. La început, n-a avut nimeni curajul să-mi spună ceva în față, dar purii... ei bine, purii știau că nu m-aș fi putut atinge de ei.

Întorcându-mă la sălile de antrenament după masa de prânz, am trecut pe lângă Cody în curte. Mi-am plecat capul și l-am ocolit iute, dar tot i-am auzit cuvintele.

— N-ar trebui să fii aici.

Am smucit capul în sus, dar el deja ajunsese la jumătatea potecii. Am revenit la antrenament, derulându-i iar și iar cuvintele în gând. Nu se putea să le fi auzit greșit.

Aiden m-a privit nedumerit când am intrat în sală. Spre finalul antrenamentului, i-am vorbit în sfârșit:

— Crezi că există vreo șansă... ca mama să nu-i fi atacat pe oamenii ăia?

A lăsat salteaua și s-a întors spre mine.

— Dacă nu i-ar fi atacat, s-ar schimba tot ce știm despre daimoni, nu-i așa?

Am încuviințat cu solemnitate din cap. Daimonii trebuiau să consume eter ca să supraviețuiască. Probabil că nici mama nu făcea excepție.

— Dar ar putea să... consume fără să ucidă, nu?

— Ar putea, dar de regulă daimonii nu văd niciun motiv să nu ucidă. Până și transformarea

purilor necesită un nivel de stăpânire de sine pe care majoritatea n-o au.

Niciunul dintre purii de la Lake Lure nu fuseseră transformați. Daimonii nu avuseseră nicio reținere.

— Alex?

Am ridicat ochii și, deloc de mirare, l-am găsit în fața mea. Chipul îi era brăzdat de îngrijorare. M-am silit să zâmbesc.

— O parte din mine încă speră că a rămas acolo, undeva, în străfundul minții. Că nu e rea întru totul, că a rămas totuși mama mea.

— Știu, a spus el cu blândețe.

— Partea asta a mea, e atât de penibil, pentru că știu – chiar *știu* că e rea și că trebuie oprită.

Aiden s-a apropiat, cu o privire plină de lumină și căldură. Îmi venea să uit de toate și să mă pierd în ochii lui. Cu mare grijă, a întins mâna și cu degetele acelea ale lui mi-a potrivit la spate șuvița de păr care-mi tot cădea pe față. Fără să vreau, m-am cutremurat.

— Nu-i nimic rău în a spera, Alex.

— Dar?

— Dar trebuie să știi când să renunți la speranță.

Mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor. Mâna i-a coborât și a pășit înapoi, rupând legătura.

— Îți amintești când mi-ai spus că simți nevoia să rămâi la Legământ?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Da... Simțeam că trebuie să lupt cu daimonii. Trebuie s-o fac.

Aiden a încuviințat din cap.

— Și gândești la fel și acum? Chiar dacă știi că mama ta e una de-a lor?

M-am gândit câteva momente.

— Da. Încă umblă liberi, ucigând. Trebuie... trebuie opriți. Gândesc la fel și acum, deși mama e una de-a lor.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

— Atunci avem motive de speranță.

— Pentru ce?

A trecut pe lângă mine, oprindu-se doar atât cât să-mi adreseze o privire plină de înțeles.

— Pentru tine.

L-am urmărit până a plecat, derutată de cuvintele lui. Speranță pentru mine? Speranță că ceilalți vor uita că mama e un daimon care se prea poate să fi măcelărit familia unei colege?

Spre seară, le-am simțit privirile în sala comună. În cele din urmă, zvonul a ajuns și la mine. Unii dintre ei – purii și semipurii – simțeau că nu sunt de încredere. Nu acum, când mama era atât de aproape și de periculoasă. Era o prostie.

Dar situația s-a înrăutățit și mai mult. Acum oamenii se întrebau de ce plecaserăm cu trei ani în urmă, de ce în tot acel timp nu mă întorsesem la Legământ. Circulau zvonuri. Preferatul meu?

Mama devenise daimon cu mult timp înaintea acelei nopți cumplite din Miami. Și unii o credeau.

Au trecut zilele și numai câțiva semipuri îmi mai vorbeau. Nu-mi mai vorbea niciun pur. Seth nu-mi înlesnea cu nimic situația și, pe toți zeii, îmi era de-a dreptul imposibil să-l evit! Îl vedeam peste tot: în curte, după antrenament, la cină, când luam masa cu Caleb și Luke. Apărea ca din senin și în timpul antrenamentelor, privindu-mă mereu în tăcere. Era enervant și sinistru.

Când Seth trecea pe la noi, pe fața lui Aiden apărea o anumită *expresie*. Îmi plăcea să cred că e un amestec de antipatie și pornire protectoare. Dar astăzi am terminat exercițiile fără să apară Seth, așa că n-am mai apucat să studiez acea expresie. Ce păcat! Am văzut că ia unul dintre manechinele cu care ne antrenaserăm și-l târăște spre perete. Chestia aia avea o tonă, dar el o deplasa de parcă n-ar fi cântărit nimic.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu oricum.

A clătinat din cap și l-a sprijinit de zid.

— Hai incoace!

— Ce-i?

— Vezi asta?

A arătat pieptul manechinului. În materialul asemănător cârnii se vedeau câteva adâncituri.

Când am încuviințat din cap, și-a plimbat degetele peste ele.

— Astea sunt de azi, de la loviturile tale de pumn.

Vocea îi era plină de mândrie și m-a bucurat mai mult decât orice privire pe care ar fi putut să i-o arunce lui Seth.

— Atât de puternice ți-au devenit loviturile. Uluitor!

M-am luminat toată.

— Uau! Am degetele morții.

A chicotit încet.

— Și astea sunt de la loviturile de picior.

Și-a trecut mâinile peste șoldul manechinului. O parte din material se afundase. Și o parte din mine a invidiat manechinul. Aș fi vrut ca degetele lui Aiden să mă atingă și pe mine în felul ăla.

— Unii elevi de vârsta ta se antrenează de ani de zile și tot nu pot face asemenea pagube.

— Sunt maestră kung fu. Deci, ce zici? Sunt pregătită pentru jucăriile adulților?

Aiden a privit spre acel perete pe care voiam atât de tare să-l ating.

— Poate.

Ideea antrenării cu cuțitele m-a făcut să dansez de fericire, dar totodată mi-a amintit de menirea lor.

— Pot să-ți pun o întrebare intimă?

A părut doar ușor îngrijorat.

— Da.

— Dacă... dacă părinții tăi s-ar fi transformat, tu ce ai fi făcut?

Aiden a ezitat o clipă, după care a răspuns:

— I-aș fi vânat. Alex, nu și-ar fi dorit să aibă o asemenea viață, să-și piardă toate principiile și idealurile – să ucidă. Nu și-ar fi dorit una ca asta.

Am înghițit în sec, cu ochii încă pironiți la perete.

— Dar erau... părinții tăi.

— *Erau* părinții mei, dar n-ar mai fi fost dacă s-ar fi transformat.

Aiden mi-a venit alături, iar eu i-am simțit privirea.

— La un moment dat, trebuie să renunțăm la atașament. Dacă nu e... mama ta, atunci ar putea fi altă persoană pe care o cunoști sau o iubești. Dacă va veni și ziua aceea, va trebui să accepți că nu mai e vorba de aceeași persoană din trecut.

Am încuviințat din cap, dusă pe gânduri. În principiu, Aiden avea dreptate, dar, în definitiv, părinții lui nu fuseseră transformați. Fuseseră uciși, așa că el nu înfruntase niciodată o asemenea situație.

Atunci m-a condus de lângă perete.

— Ești mai puternică decât îți dai seama, Alex. Pentru tine, profesia de santinelă reprezintă un

stil de viață, nu doar o opțiune mai bună, ca în cazul altora.

Cuvintele lui mi-au inspirat din nou căldura aceea prețioasă.

— De unde știi că sunt atât de puternică? Poate că în camera mea mă legăn întruna înainte și-napoi fără știința ta.

S-a uitat ciudat la mine, dar a clătinat din cap.

— Nu. Mereu ești... atât de vie, chiar și atunci când treci prin niște situații care celor mai mulți le-ar întuneca sufletul!

Aici s-a oprit, pricepând deodată ce spusese. Gropițele obrazilor i s-au roșit.

— Oricum, ești incredibil de tenace – uneori de-a dreptul încăpățânată. Nu te vei opri până nu vei reuși. Alex, știi ce e bine și ce e rău. Nu-mi fac griji că n-ai fi puternică. Îmi fac griji că poate ești *prea* puternică.

Mi-a crescut inima. Îi... *păsa* de mine, iar înainte ezitase să-mi răspundă la întrebarea despre părinți. Cumva, mă mai liniștea în privința propriilor mele emoții contradictorii și observația lui era justă. Indiferent pe cine aș fi întâlnit în lume, dacă erau daimoni, datoria mea era să-i omor. Pentru asta mă antrenam acum. Într-un anumit sens, mă antrenam tocmai ca s-o omor pe ea.

Am inspirat adânc.

— Știi... te urăsc când ai dreptate.

Văzând că mă strâmb la el, a izbucnit în râs.

— Dar și tu ai avut dreptate, fără să-ți dai seama.

— Ce?

— Când ai spus că nu știu să mă distrez – în ziua solstițiului? Ai avut dreptate. După ce mi-au murit părinții, a trebuit să mă maturizez foarte repede. Leon spune că personalitatea mi-a rămas undeva în urmă.

A tăcut un moment, chicotind încet.

— Bănuiesc că și el are dreptate.

— De unde să știe Leon? Parcă ai vorbi cu o statuie a lui Apollo. În orice caz, ești amuzant – atunci când vrei. Și cumsecade și deștept, foarte deștept. Ai cea mai plăcută personalitate pe care am...

— Bine.

A ridicat mâinile, râzând.

— Am priceput, și să știi că mă distrez și eu. E distractiv să te antrenez, nu e câtuși de puțin plictisitor.

Am bălmăjit ceva incoerent, pentru că pieptul meu, ei bine, începuse iar să palpite. Antrenamentul se încheiase și, deși aș fi vrut să rămân cu el, nu mai aveam niciun motiv să zăbovesc. Am pornit spre uși.

— Alex?

Mi s-a strâns stomacul.

— Da?

Era la câțiva pași de mine.

— Cred că ar fi o idee bună... să nu mai porți *ăia* la antrenament.

Ah! Uitasem ce aveam pe mine. Era o pereche de pantaloni scurți dubioși pe care mi-i cumpărase Caleb. Nici nu-mi trecuse prin gând că-i va observa. Uitându-mă la Aiden acum, mi-am dat seama că într-adevăr îi *observase*. Am afișat o expresie peste măsură de nevinovată.

— Pantalonașii ăștia îți distrag atenția?

Aiden mi-a oferit unul dintre rarele lui zâmbete. Toate celulele din trup mi s-au încălzit. Am uitat până și de sarcina cumplită pentru care mă antrenam. Ăsta era impactul zâmbetelor lui.

— Nu pantalonii îmi distrag atenția.

A trecut pe lângă mine, oprindu-se la ușă.

— La următorul antrenament, poate că te voi lăsa să exersezi cu cuțitele, dacă avem timp.

Pantalonii mei amețitori și toate celelalte au fost date uitării pe moment.

— Nu se poate! Vorbești serios?

A încercat să pară serios, însă zâmbetul îi era unul jucăuș.

— Cred că n-ar strica, dar numai puțin. Cred că te-ar ajuta... să-ți faci o idee cum se mânuiesc.

M-am uitat în spate, la peretele cu arme. Nu aveam voie nici măcar să le ating, iar acum pur și simplu îmi dădea voie să exersez cu ele. Parcă aș fi terminat grădinița. Drace, parcă era Ajunul Crăciunului!

Fără să mă gândesc, am scurtat distanța dintre noi și l-am cuprins în brațe. Aiden a încremenit instantaneu, luat evident pe nepregătite. A fost doar o simplă îmbrățișare, dar atmosfera s-a încordat simțitor. Brusc, m-am întrebat cum ar fi fost să-mi sprijin capul de pieptul lui așa cum făcusem după ce se întorsese de la Lake Lure. Sau cum ar fi fost dacă m-ar fi înconjurat și m-ar fi cuprins cu brațele, dar nu ca să mă liniștească. Sau dacă l-aș fi sărutat ca în noaptea aceea... mi-ar fi răspuns la sărut?

— Ești mult prea drăguță ca să te îmbraci așa.

Răsuflarea lui mi-a ciufulit părul.

— Și ești mult prea entuziasmată de ideea de a exersa cu cuțitele.

M-am înroșit și am dat înapoi. *Poftim?* Aiden mă considera drăguță? Mi-au trebuit câteva momente ca să depășesc gândul.

— Ce să spun, sunt însetată de sânge.

Aiden și-a coborât ochii, și m-am hotărât să mă duc la magazin ca să cumpăr toți pantalonii minusculi care mi-ar fi căzut în mână.

CAPITOLUL 15

I MEDIAT ÎNAINTEA ZORILOR, AU ÎNCEPUT funeraliile în memoria celor uciși la Lake Lure și... ei bine, a fost oribil, ca toate funeraliile. Conform tradiției grecești antice, ritualul avea trei părți. Toate trupurile – cele recuperate – rămâneau expuse înainte de începerea ceremoniei. Am rămas în fundul sălii mortuare, refuzând să mă apropiu de morți. Mi-am prezentat ultimele omagii de la o distanță precaută.

Cele trei cadavre ale familiei Dikti, tatăl și mama vitregă a Leei și gărzile erau învelite în pânză și acoperite cu stofă aurie. De aici a început procesiunea, care a durat mult timp. Cadavrele au fost urcate pe ruguri și purtate pe străzile principale. Turiștilor le fusese oprit accesul pe Insula Zeilor și străzile erau pline de puri și semipuri îndoliați.

Elevii rămași la Legământ ieșeau în evidență. Eram cei îmbrăcați în rochii negre de plajă sau de petrecere. Niciunul dintre noi nu avea ceva

potrivit de purtat la funeralii. Eu purtam o rochie neagră strâmtă și sandale. Altceva mai bun nu aveam.

Am rămas aproape de Caleb și de Olivia, iar pe Lea și Dawn le-am văzut doar o clipă la cimitir. Surorile aveau același păr roșu-arămiu și trupuri imposibil de subțiri și, chiar și cu ochii plânși, Dawn era absolut fermecătoare.

Hematoii nu-și îngropau morții. După incinerarea rămășițelor, înălțau statui masive din marmură întruchipându-i pe cei decedați. Ilustrația artistului întruchipând statuia care avea să onoreze familia Samos îi prezenta pe un pedestal înscris cu un vers grecesc despre nemurirea în rândul zeilor. Soclul circular fusese deja ridicat.

Bijuteriile și aurul au fost înlăturate de pe trupuri și așezate pe pedestal. Aș fi vrut tare mult să plec în clipa aceea, dar ar fi fost culmea impertinenței. Mi-am ferit ochii când au aprins rugurile, dar oricum am auzit sfârșitul focului ce devora trupurile acoperite cu giulgiuri. M-am înfiorat, urând finalitatea momentului, urând faptul că era foarte posibil să fi fost victimele mamei.

Treptat, îndoliații s-au risipit. Unii au pornit înapoi spre case; alții s-au dus la adunări mici ținute la locuințele familiilor. Eu am mers în urma lui Caleb și Olivia, înapoi spre Legământ, departe de moarte și chin.

Trecând pe lângă ruguri, l-am zărit pe Aiden. Stătea alături de Leon la câțiva pași de Dawn și Lea. A ridicat ochii – aproape ca și când m-ar fi simțit –, și ni s-au întâlnit privirile. Nu mi-a făcut niciun semn, dar mi-am dat seama că e mulțumit de participarea mea. Cu o zi în urmă, înaintea discuției despre persoanele iubite și a incidentului legat de pantalonii scurți, când zisese că sunt drăguță, îi spusese că nu știam dacă ar fi trebuit sau nu să vin, având în vedere că mama fusese unul dintre daimoni.

Aiden mă privise cu încruntarea aceea gravă a lui.

— Te-ai simți și mai vinovată dacă nu ai merge pentru a-ți prezenta omagiile. Meriți s-o faci. La fel ca toți ceilalți, Alex.

Avusese dreptate, desigur. Uram funeraliile, dar m-aș fi simțit prost dacă n-aș fi venit.

Acum a încuviințat discret din cap spre mine și s-a întors la Dawn. A întins mâna și i-a atins brațul. Și-a plecat capul și i-a adresat condoleanțe, cu un cârlionț de păr negru căzut pe frunte. Mi-am îndreptat atenția spre porțile mari de fier care separau orașul de terenul plin de statui lipsite de orice sens. Acolo l-am văzut pe Seth, îmbrăcat în uniformă neagră. Nu încăpea nicio indoială că ne urmărea. Am părăsit cimitirul fără să-l iau în seamă.

Până la finalul zilei, am încercat să uit că pierduserăm atât de multe persoane nevinovate.

Și că de vină era mama.

N-am fost lăsată să fac nimic cu cuțitele la următorul antrenament. Aiden mi-a urmărit revărsarea de nervi cu răbdare și umor.

— Haide!

Am împins saltelele de pe podea.

— Cum să-i ajung din urmă pe ceilalți dacă n-am voie nici măcar să ating un pumnal?

Aiden m-a dat la o parte și a început să adune saltelele în locul meu.

— Trebuie să mă asigur că știi să te aperi...

— Nu a exersat deloc cu cuțitele Legământului?

Seth stătea rezemat de cadrul ușii cu brațele încrucișate la piept. Ne privea cu o expresie plictisită, dar ochii îi erau extraordinar de luminoși.

Aiden s-a îndreptat de spate și abia s-a uitat la el.

— Puteam să jur că am închis și încuiat ușa.

Seth a rânjit.

— Am descuiat și deschis ușa.

— Cum ai reușit? am întrebat eu. Se încuie pe dinăuntru.

— E un secret de-al apolionilor. Nu pot să-l divulg.

Mi-a făcut cu ochiul și apoi și-a întors privirea de chihlimbar spre Aiden.

— Cum să fie pregătită de luptă dacă nu știe să mânuiască singura armă de care va dispune împotriva daimonilor?

Cu întrebarea asta, Seth a câștigat puncte în ochii mei. M-am uitat la Aiden cu nerăbdare. Privirea *lui* rece și disprețuitoare i-a câștigat mult mai multe puncte.

— Nu știam că ai vreun cuvânt de spus în privința antrenării ei.

Aiden a ridicat dintr-o sprânceană neagră ca tăciunele.

— Nu am.

Seth s-a desprins de perete și a străbătut agale sala de antrenament. A luat unul dintre cuțitele de pe perete și s-a întors spre noi.

— Sunt sigur că-i pot convinge pe Marcus sau Lucian s-o lase pe Alex să facă câteva exerciții cu mine. Ai vrea, Alex?

L-am simțit pe Aiden încordându-se lângă mine și am clătinat din cap.

— Nu. Nu prea.

Un zâmbet i s-a întins încet pe față în timp ce răsucea cuțitul din mână.

— Serios, te-aș lăsa să încerci... jucăriile de adulți.

S-a oprit în fața mea, oferindu-mi cuțitul cu mânerul înainte.

— Uite. Ia-l!

Privirea mi-a poposit pe metalul lucitor din mâna lui. Vârful era fioros de ascuțit. Ca și când

m-aș fi aflat sub puterea unei constrângeri puternice, m-am întins spre el.

Aiden l-a prins pe Seth de mână, trăgându-i-o din calea mea cu tot cu cuțit. Tresărind, am ridicat ochii la el. Ochii lui de un argintiu furios i-au întâlnit hotărâți pe ai lui Seth.

— Eu voi hotărî când se va antrena cu cuțitele. Nu tu. Prezența ta nu e binevenită.

Seth și-a lăsat privirea să alunece spre mâna lui Aiden. Zâmbetul nu i-a șovăit nicio clipă.

— Ești cam autoritar, nu crezi? De când le pasă purilor ce ating și ce nu ating semipurii?

— De când îi pasă apolionului de o fată semipură? S-ar fi zis că are sarcini mai importante de îndeplinit.

— S-ar fi zis că un pur ar avea atâta minte, încât o semipură să nu-i cadă cu...

— Ajunge!

Am sărit între ei, tăindu-i replica lui Seth, care numai zeii știau ce o fi vrut să zică.

— Să ne jucăm frumos, băieți!

Niciunul nu părea să mă fi auzit, nici să mă fi văzut. L-am luat de braț pe Aiden. Atunci s-a uitat la mine.

— Antrenamentul s-a terminat, nu?

Fără tragere de inimă, i-a eliberat încheietura lui Seth și s-a dat îndărăt. Până și el părea surprins de reacția sa, dar îl urmărea atent pe Seth.

— Pentru moment... da.

Seth a ridicat din umeri și a răsucit iar cuțitul, uitându-se iarăși la mine.

— Adevărul e că n-am nimic mai important de făcut decât să mă interesez de o *fată semipură*.

O anumită notă din vocea lui mi-a dat fiori. Sau poate că de vină era priceperea cu care mânuia cuțitul.

— Poate altă dată.

După aceea, eu și Aiden am părăsit sala de antrenament fără niciun cuvânt. Nu prea înțelegeam de ce reacționase atât de aprig și de ce Seth simțise nevoia să-l stârnească în asemenea hal. Dar până să mă întâlnesc cu Caleb, am împins întrebarea în cel mai dosnic ungher al minții, rămânând să revin mai târziu asupra ei.

Caleb a decis că ne trebuia puțină distracție și aceasta se putea găsi pe insula principală, cu ocazia serii săptămânale de filme ținută acasă la Zarak. Mereu punea mâna pe filme care tocmai fuseseră lansate în cinematografe și, de vreme ce nimeni dintre noi nu putea vizita foarte des asemenea locuri, țineam mult să vedem producțiile care se întâmpla să obsedeze în acel moment lumea muritoare. Am rămas uimită să aflu să evenimentul se ținea totuși după funeraliile de ieri, dar pesemne că toată lumea simțea nevoia să se destindă puțin, să-și amintească că încă e în viață.

Însă, de îndată ce am ajuns acasă la el, am înțeles că nu ne aștepta nimic distractiv. Toți au amuțit când am coborât în demisolul transformat în mini-cinematograf. Și purii, și semipurii s-au zgâit la mine și, în clipa în care Caleb a urcat înapoi la parter, după Olivia, au început să șușotească între ei.

Prefăcându-mă că nu mă deranjează deloc, m-am așezat pe una dintre canapelele libere și mi-am concentrat privirea asupra unui punct fix de pe perete. Orgoliul nu-mi îngăduia să părăsesc încăperea. După câteva minute, Deacon s-a despărțit de grupul de tineri și a venit la mine.

— Cum mai ești?

I-am aruncat o privire piezișă.

— Minunat!

Mi-a oferit plosca lui. Am acceptat-o și am luat o gură, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Ușurel! a spus el chicotind, și mi-a smuls plosca dintre degete.

Băutura mi-a ars gâtul și mi-a înfierbântat ochii.

— Frate, ce-i aia?

Deacon a ridicat din umeri.

— Amestecul meu special.

— Ei... chiar că e special.

În celălalt capăt al camerei, cineva a șoptit ceva indescifrabil, dar Cody a izbucnit în râs. Lovită de paranoia, am încercat să-l ignor.

— Vorbesc despre tine.

M-am întors încet spre Deacon.

— Mersi, amice!

— Toți vorbesc.

A ridicat din umeri, răsucind plosca în mâini.

— Sincer să fiu, mie nu-mi pasă. Mama ta e daimon. Și ce dacă? Doar n-ai ce face.

— Chiar nu te deranjează?

Dintre toți, eram convinsă că pe el îl deranja.

— Nu. Nu ești răspunzătoare pentru ce a făcut mama ta.

— Sau pentru ce n-a făcut.

Mi-am mușcat buza, cu ochii coborâți în podea.

— Nu știe nimeni dacă a făcut ceva.

Luând o dușcă zdravănă, Deacon a ridicat din sprâncene.

— Ai dreptate.

Grupul din fața noastră a început să chicotească, aruncându-ne priviri ironice. Zarak a clătinat din cap, mutându-și privirea la telecomanda din mână.

— Cred că-i urăsc, am mormăit, gândindu-mă că mai bine n-aș fi venit.

— Le e frică, atâta tot.

S-a uitat cu subînțeleș la mulțimea de oameni din celălalt capăt al încăperii.

— Toți se tem că ar putea fi transformați. Daimonii n-au mai ajuns niciodată atât de aproape, Alex. Un drum de patru ore e destul de

scurt și oricare dintre ei s-ar fi putut afla printre victime. Ar fi putut fi vorba de moartea lor.

M-am cutremurat, tânjind după încă o gură din plosca lui Deacon. Băutura mă încălzea.

— Ție de ce nu ți-e frică?

— Toți trebuie să murim odată și-odată, nu?

— Ce macabru!

— Dar frate-meu n-ar permite niciodată să mi se întâmple una ca asta, a adăugat el. Mai curând și-ar da el viața... și nici asta n-ar permite. Apropo de frate-meu, cum s-a mai purtat cu semipura mea preferată?

— Ăăă... bine, foarte bine.

Atunci s-a auzit vocea puternică a lui Cody:

— Singurul motiv pentru care încă se află aici e că tatăl ei vitreg e ministru și unchiul ei e decan.

Toată săptămâna ignorasem șoaptele disprețuitoare și privirile îngrozitoare, dar asta... asta nu puteam ignora. Altminteri mi-aș fi distrus reputația.

M-am aplecat în față, sprijinindu-mi brațele pe genunchi.

— Ce vrea să însemne asta?

Nimeni n-a îndrăznit să răspundă și Cody a ridicat capul la mine.

— Te mai afli aici doar datorită rudelor. Orice altă semipură ar fi fost azvârlită în robie.

Inspirând adânc, mi-am scormonit amintirile, căutând ceva liniștitor. N-am găsit nimic.

— De ce să se întâmple una ca asta, Cody?

Deacon s-a depărtat de mine, cu plosca în mână.

— Tu ai adus-o pe maică-ta aici. De aia. Purii ăia au murit pentru că te caută maică-ta! N-ar mai fi murit dacă n-ai fi fost aici.

— Drace!

Zarak s-a ridicat, mutându-și scaunul din calea mea. Iar asta în ultima clipă. Am străbătut valvârtej camera, oprindu-mă în fața lui Cody.

— O să-ți regreți cuvintele!

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet. Nu-i era frică de mine.

— Uau! O să fii dată afară de la Legământ dacă ameninți un pur. Poate că asta vrei? Ca să i te poți alătura maică-tii.

Falca mi-a picat în podea și de a lui avea să mi se izbească pumnul. A intervenit Deacon, prinzându-mă de mijloc. M-a ridicat și m-a așezat în cealaltă parte.

— Afară!

Nici nu mi-a dat de ales, împingându-mă cu mâna în spate spre ușile de sticlă.

Furia nu mi s-a astâmpărat nici după ce am ieșit.

— Îl omor!

— Nu, nu-l omori.

Deacon mi-a împins plosca în mână.

— Ia o gură! O să te ajute.

Am deșurubat capacul și am luat o dușcă sănătoasă. Lichidul mi-a pârjolit măruntaiele și doar mi-a ațâțat mânia. Am încercat să mă strecor pe lângă el, însă, deși era subțire și neantrenat, s-a dovedit a fi un obstacol numai bun.

Să-l ia naiba!

— Nu te las să intri. Tatăl tău vitreg o fi ministru, dar, dacă-l bați pe Cody, s-a zis cu tine.

Avea dreptate, dar am zâmbit.

— Ar merita.

— Oare?

A pășit în lături, tăindu-mi calea din nou, cu cârlionții blonzi căzându-i peste ochi.

— Cum crezi că s-ar simți Aiden?

Întrebarea m-a izbit în piept.

— Poftim?

— Ce ar crede fratele meu dacă ai fi dată afară?

Mi-am descleștat pumnii.

— Nu... nu știu.

Deacon a atins plosca spre mine.

— S-ar învinovăți pe sine însuși. Ar spune că nu te-a antrenat sau că nu te-a sfătuit suficient de bine. Ți dorești așa ceva?

Mi-am mijit ochii. Nu-mi plăceau argumentele lui logice.

— Așa cum te sfătuiește pe tine să nu te mai îmbeți întruna? Și totuși, te îmbeți. Asta cum crezi că-l face să se simtă?

A coborât plosca încet.

— *Touché!*

După câteva secunde, i-au sosit întăriri.

— Ce naiba s-a întâmplat? a izbucnit Caleb.

— Unii dintre prietenii voștri nu se joacă frumos.

Deacon a făcut semn cu capul spre ușă.

Caleb s-a apropiat încruntat de mine.

— Ți-a făcut ceva vreunul dintre ei?

Mânia i-a fulgerat pe chip când i-am spus ce zisese Cody.

— Glumești?

Mi-am încrucișat brațele.

— Ți se pare că glumesc?

— Nu. Hai înapoi pe insula cealaltă! Dobitocii ăștia nu înțeleg.

— Nimeni nu înțelege! am ripostat eu, cuprinsă încă de furie. Tu poți să rămâi cu prietenii *tăi*, dar eu mă întorc. A fost o idee groaznică.

— Hei!

Caleb a ridicat din sprâncene.

— Nu ei îmi sunt prietenii. Tu îmi ești! Și pe tine te înțeleg, Alex. Îmi dau seama că ai avut multe de îndurat.

M-am întors vijelios spre el. Știam că sunt absurdă, dar nu mă puteam opri.

— Mă *înțelegi*? Cum naiba să mă înțelegi? Mama ta nici nu vrea să se apropie de tine! Tatăl

tău încă e în viață! Nu e daimon, Caleb. Cum naiba să înțelegi?

Și-a ridicat mâinile, ca și când mi-ar fi putut opri fizic cuvintele. Chipul i-a tresărit de durere.

— Alex? Pe toți zeii!

Deacon a oftat, vârând plosca în buzunar.

— Alex, încearcă să te calmezi! Ai spectatori.

Avea mare dreptate. Leșiseră și ceilalți la un moment dat, rămânând pe veranda încăpătoare și urmărindu-ne cu sufletul la gură. Mai devreme își doriseră să vadă o bătaie, care le fusese refuzată. Am inspirat adânc și am încercat să-mi strunesc mânia. Fără succes.

— Toți proștii ăștia își închipuie că oamenii ăia au murit din cauza mea!

Caleb m-a privit fără să-i vină a crede.

— Nu poate fi adevărat. Ascultă! Ești doar stresată. Hai înapoi...

Puterea de stăpânire mi-a cedat. Apropiindu-mă brusc de el, m-am întrebat dacă o să-mi lovesc prietenul cel mai bun. Posibil, dar n-am mai apucat să aflu. Seth a apărut lângă mine ca din senin, îmbrăcat în negru, ca întotdeauna. Oare niciodată nu dezbrăca uniforma aia?

Nu doar eu am înmărmurit la vederea lui, ci s-au înmuiat și toți cei din jur. M-a privit lung și aspru și a vorbit cu accentul acela melodios:

— Ajunge!

Oricui altcuiva i-aș fi spus să se care, dar asta era o situație neobișnuită, și Seth era o persoană

neobișnuită. Ne-am uitat unul la celălalt. Era clar că se aștepta să ascult de avertisment, că de nu...

Cu un vizibil efort de voință, m-am dat înapoi. Caleb a făcut un pas spre mine, dar Deacon l-a apucat de braț.

— Las-o să plece.

Și am plecat. Am trecut pe lângă câteva case înainte ca Seth să mă ajungă din urmă.

— Ai lăsat o gașcă de puri să te supere atât de tare?

— Mă cam hărțuiești, Seth. De cât timp stăteai acolo?

— *Nu* te hărțuiesc și am fost acolo destul timp ca să-mi dau seama că nu ai stăpânire de sine și că ești instabilă. Îmi cam place asta la tine – în principal, pentru că mi se pare distractiv. Dar trebuie să înțelegi că nu tu ești responsabilă pentru faptele mamei tale. Cui îi pasă ce spun o grămadă de puri răzgâiați?

— Nu știi dacă mama a făcut sau nu ceva!

— Vorbești serios?

M-a privit atent. A găsit ce căuta.

— Chiar vorbești serios! De acum pot să adaug și „proastă” la lista de adjective care ți se potrivesc.

M-am întrebat care o fi fost celelalte adjective.

— Ce să zic? Lasă-mă în pace!

Seth mi-a tăiat calea.

— E daimon. Ucide... *ucide* oameni nevinovați, Alex. Asta fac daimonii. Fără niciun motiv. Asta face și ea, însă nu e vina ta.

Chiar îmi venea să-i dai un pumn sau un picior, dar nici una, nici alta n-ar fi fost o mișcare isteată. Pentru că totuși aveam stăpânire de sine și eram deșteaptă. Am dat să trec pe lângă el, dar Seth nu m-a lăsat. A întins mâna, apucându-mă de antebraț. Carne pe carne.

Lumea a explodat.

O explozie electrică mi-a erupt în trup. Asemănătoare senzației care mă cuprindea de fiecare dată când se afla prin preajmă, dar de o sută de ori mai puternică. Am amuțit și, cu cât Seth mă ținea mai mult, cu atât curentul devenea mai puternic. Era un sentiment nebun. Ceea ce vedeam era o nebunie. O lumină albastră intensă i-a învăluit mâna. S-a înfășurat ca o funie, scânteind și răsucindu-mi-se în jurul brațului și a mâinii lui. Am înțeles instinctiv că ne unea... ne lega unul de altul.

Pe veci.

— Nu. Nu, e imposibil!

Seth încremenise.

Voiam să-mi elibereze brațul, pentru că-mi înfigea degetele în piele și se întâmpla... se întâmpla ceva. Am *simțit-o* mișcându-mi-se în corp, unduindu-se și strângându-mi-se în jurul inimii și, cu fiecare rotocol nou, simțeam cum întărește legătura dintre noi.

Mă copleșeau emoții și gânduri care nu-mi aparțineau. Au răbufnit ca o lumină orbitoare, urmată de un vârtej cumplit de culori vii, până când am reușit să deslușesc o parte dintre ele.

E imposibil!

O să murim amândoi din cauza asta.

Am hârâit, sufocându-mă. Gândurile lui Seth au alunecat peste ale mele și emoțiile i s-au rostogolit haotic prin trupurile amândurora. Toate s-au oprit deodată și o ușă mi s-a trântit în minte. Culorile s-au retras și, în cele din urmă, funia albastră s-a subțiat tremurător și a dispărut.

— Ăăă... iar ți-au apărut tatuajele.

Seth a clipit și s-a holbat la mâna cu care mă ținea de braț.

— Nu... nu se poate una ca asta!

— Ce... s-a întâmplat? Dacă știi, aș vrea tare mult să-mi spui și mie.

Și-a ridicat privirea, cu ochii luminând în întuneric. Expresia uluită i s-a relaxat, înlocuită de mânie.

— Vom muri.

Nu voiam să aud așa ceva.

— Nu... Ce?

Într-un final, a pus cap la cap lucrurile pe care le-o fi știut. Și-a subțiat buzele și a luat-o din loc, târându-mă după el.

— Stai! Unde mergem?

— Știau! Au știut încă de la început. Acum înțeleg de ce Lucian mi-a ordonat să vin la Consiliu când te-au găsit.

M-am împiedicat în nisip, chinându-mă să țin pasul cu el. Am pierdut o sanda și după câțiva pași am pierdut-o și pe cealaltă. Fir-ar, chiar îmi plăceau sandalele alea!

— Seth! Ia-o mai încet și spune-mi ce se petrece!

Mi-a aruncat o privire amenințătoare peste umăr.

— O să ne spună tatăl tău vitreg cel simandicos.

Nu voiam să recunosc, dar îmi era frică, foarte frică. „Uneori apolionii sunt instabili – chiar periculoși.” *Nu zău!* Seth a grăbit pasul, târându-mă în urma sa. M-am împiedicat. Genunchiul mi-a agățat marginea rochiei de bumbac, sfâșiind-o. Mormăind iritat, m-a săltat în picioare și a pornit mai departe.

În timp ce mă purta pe insulă, un fulger a spintecat cerul, lovind o barcă ancorată la numai câțiva metri de noi. Lumina mi-a provocat un șoc, dar Seth n-a luat în seamă pagubele provocate de propria-i mânie.

— Oprește-te!

Mi-am înfipt călcâiele în nisip.

— A luat foc barca! Trebuie să facem ceva!

Seth s-a întors dintr-odată, cu ochii scânteind. M-a tras mai aproape de el.

— Nu ne privește.

Pieptul mi-a tresăltat, făcându-mă să răsuflu greoi.

— Seth... mă sperii!

Expresia i-a rămas aspră și fioroasă, dar a mai slăbit strânsoarea din jurul brațului meu.

— Nu de mine ar trebui să te temi. Haide!

M-a condus pe lângă barca incendiată în susul țărmului tăcut.

Seth a cotit când a zărit casa lui Lucian, începând să urce două câte două treptele late ale verandei. Evident, nu-l interesa dacă puteam sau nu să țin pasul. Atunci mi-a dat drumul și a început să izbească în ușă așa cum făceau polițiștii la televizor.

Ne-au deschis două gărzi fioroase. Prima mi-a aruncat doar o privire scurtă, mijindu-și apoi ochii la Seth.

Acesta a ridicat bărbia.

— Trebuie să ne vedem cu Lucian chiar acum!

Garda s-a îndreptat de spate.

— Ministrul nu mai este disponibil în seara aceasta. Va trebui să...

O rafală brutală de vânt a năvălit din spatele nostru. Preț de o clipă, n-am mai văzut nimic prin claia de păr care-mi sufla în față, dar când am privit din nou, mi s-a oprit inima. Cu puterea unui uragan, vântul a izbit garda în piept, l-a împins în spate și l-a țintuit de perete, la jumătatea înălțimii opulentului foaier al

tatălui meu vitreg. Vântul s-a liniștit, dar garda a rămas lipită de perete.

Seth a intrat pe ușă și s-a uitat la cealaltă gardă.

— Cheamă-l pe Lucian! Acum!

Garda și-a luat ochii de la colegul său și a plecat, grăbindu-se să împlinească porunca lui Seth. Am intrat în urma lui Seth, cu brațele tremurându-mi atât de tare, încât mi le-am lipit unul de altul.

— Seth? Seth, ce faci? Trebuie să te oprești. Chiar acum! Nu poți să faci așa ceva! Să dai buzna în casa lui Lucian...

— Taci!

Refugiindu-mă în colțul cel mai apropiat al foaierului, m-am holbat la gardă. Aerul scânteia de încordare și putere – puterea apolionului. Mi-a alunecat pe piele, pătrunzându-mi încet în inimă, și m-am rezemat de perete.

Mișcări pline de agitație mi-au atras atenția spre capul scărilor. Lucian a coborât treptele în spirală, îmbrăcat în pantaloni de pijama și o cămașă largă. Am chicotit când l-am văzut, dar sunetul a ieșit scurt și isteric.

Lucian m-a văzut în colț, în postura mea semi-împietrită, și apoi a privit spre garda agățată de perete. În sfârșit, s-a întors spre Seth cu o privire ciudat de liniștită.

— Ce se petrece?

— Vreau să știu cât mai aveai de gând să continui nebunia asta înainte ca amândoi să fim omorâți în somn!

Mi-a picat fața.

Lucian a păstrat un ton egal și rece.

— Eliberează garda și-ți voi spune totul!

Seth parcă n-ar fi vrut s-o facă, dar i-a dat totuși drumul fără prea multă blândețe. Bietul om s-a izbit de podea.

— Vreau să aflu adevărul.

Lucian a încuviințat din cap.

— Ce-ar fi să mergem în salon? Din câte văd, Alexandriei i-ar prii să ia loc.

Seth a privit încruntat peste umăr, de parcă ar fi uitat de mine. Trebuie să fi avut o înfățișare lamentabilă, pentru că a încuviințat din cap. O clipă, m-am gândit s-o rup la fugă, dar probabil că n-aș fi ajuns foarte departe. Mai mult, în ciuda spaimei, eram și a naibii de curioasă să aflu ce se petrece.

Am intrat într-o încăpere micuță cu pereți de sticlă. Aproape că m-am prăbușit în scaunul alb de răchită. Gărzile ne-au urmat, însă Lucian le-a făcut semn să plece.

— Vă rog să-l anunțați pe domnul decan Andros că Seth și Alexandria sunt aici! Va înțelege.

Gărzile au ezitat, dar Lucian i-a încredințat cu o mișcare scurtă a capului. După ce au plecat, s-a întors spre Seth.

— la loc, te rog!

— Prefer să rămân în picioare.

— Mmm... o barcă a luat foc afară.

Vocea îmi suna încordat și prea ascuțit.

— Nu vrea nimeni să vadă care-i treaba?

— Ne vom ocupa și de aia.

Lucian s-a așezat pe unul dintre scaunele de lângă mine.

— Alexandria, nu am fost într-un totu' sincer cu tine.

Mi-a scăpat un scurt pufnet.

— Chiar așa?

S-a aplecat în față, lăsându-și mâinile pe pantalonii de pijama cadrilați.

— Cu trei ani în urmă, oracolul i-a spus mamei tale că la împlinirea vârstei de optsprezece ani vei deveni apolion.

Am izbucnit în râs.

— E. Absolut. Ridicol!

— Oare?

Seth s-a întors spre mine. Arăta de parcă ar fi vrut să mă scuture nițel.

— Ăăă... da!

Am făcut ochii mari.

— Nu poate să existe decât unul de-ai voștri...

Vocea mi s-a stins când mi-am amintit ce citisem în cartea împrumutată de la Aiden. Am înghețat și m-am înfierbântat în același timp.

— Înainte să plece, Rachelle i-a mărturisit lui Marcus. El nu a fost de acord cu decizia ei, dar

mama ta simțea că trebuie să te protejeze.

— De ce să mă protejeze?

Mi-am amintit răspunsul îndată ce cuvintele mi-au ieșit din gură. *Să mă protejeze de soarta lui Solaris.* Am clătinat din cap.

— Nu! E o nebunie. Oracolul nu i-a spus mamei așa ceva!

— Te referi la partea a doua, când a spus că-i vei omorî pe cei pe care-i iubești? Nu aceea e partea importantă. Important e că vei deveni al doilea apolion.

S-a întors zâmbind spre Seth.

— Prezența lui Seth era cea mai bună cale de a verifica dacă oracolul a avut dreptate.

Seth se plimba agitat dintr-un capăt în altul al salonului.

— Toate au sens. Faptul că te-am... simțit în prima zi. Nu-i de mirare că mama ta a plecat. S-a gândit, probabil, că ar fi putut să te ascundă printre muritori.

S-a întors spre Lucian.

— De ce ne-ai adus în același loc? Știi ce se va întâmpla.

— Nu știm ce se va întâmpla.

Lucian i-a întâlnit privirea.

— N-au mai existat doi în același timp de patru sute de ani. Lucrurile s-au schimbat de atunci. S-au schimbat și zeii.

Ochii îmi fugeau de la unul la celălalt.

— Băieți... înțeleg ce spuneți, dar vă înșelați!
Nu se poate să fiu *ceea* ce e el. Nu se poate.

— Atunci, cum îți explici ce s-a întâmplat
afară?

Seth s-a holbat la mine, încruntat.

L-am ignorat, inspirând adânc.

— Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat?

Lucian părea curios.

Privirea îi juca între noi în timp ce Seth îi povestea despre funia albastră și despre faptul că, preț de câteva secunde, fiecare auzise gândurile celuilalt.

Normal că pentru el nu era nicio surpriză.

— Chiar nu aveți de ce să vă faceți griji.
Experiența voastră a fost doar o cale de a vă recunoaște reciproc. Pentru asta te-am adus aici, Seth. Trebuia să vedem dacă ea e jumătatea. Posibilitatea asta... era o oportunitate prea mare ca s-o neglijăm. Doar că nu m-am așteptat să dureze atât de mult să vă uniți.

— Merită riscul? a întrebat Seth, încruntându-se. Dacă până acum zeii nu știau de ea, vor afla în curând. Ai fi putut să lași pur și simplu lucrurile în voia lor. Viața ei chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

Tatăl meu vitreg s-a aplecat ușor în față, întâlnind privirea lui Seth.

— Înțelegi ce înseamnă toate astea? Nu doar pentru tine, ci pentru neamul nostru? Doi

apolioni vor schimba totul, Seth. Da. Ești puternic și acum, dar când ea va împlini optsprezece ani, puterea ta va deveni nelimitată.

Asta a părut să-i trezească interesul.

— Dar zeii... nu vor permite una ca asta.

Lucian s-a lăsat pe spate.

— Zeii... nu ne-au mai vorbit de-o veșnicie, Seth.

— *Poftim?* am strigat odată cu Seth.

Asta da problemă serioasă!

Lucian ne-a liniștit cu un gest de mână disprețuitor.

— Și-au părăsit posturile și Consiliul nu se așteaptă să intervină în nimic. În plus, dacă zeii sunt curioși sau preocupați, știu deja despre Alexandria. Dacă oracolul a zărit-o deja, atunci zeii știu și ei. *Nu se poate* să nu știe de ea.

Nu-l credeam pe Lucian. Nicio iotă.

— De Solaris n-au știut!

Amândoi s-au uitat la mine. O cută s-a ivit între sprâncenele lui Lucian.

— De unde știi de Solaris?

— Am... am citit despre ea. l-au omorât pe ambii apolioni.

Lucian a clătinat din cap.

— Nu cunoști tot adevărul. Celălalt apolion a atacat Consiliul și Solaris era obligată să-l oprească. Nu l-a oprit. De aceea au fost executați.

M-am încruntat. În carte nu găsisem nimic despre asta.

Seth a luat în sfârșit loc.

— Ce ai de câștigat din povestea asta?

Lucian a făcut ochii mari.

— Avându-vă pe amândoi, îi vom putea elimina pe daimoni fără să riscăm atâtea vieți. Am putea să schimbăm regulile – legile care-i vizează pe semipuri, decretele privind căsătoriile, Consiliul. Orice ar fi posibil.

Îmi venea să-i dau un pumn în burtă. Lui Lucian nu-i păsa de semipuri.

— Ce reguli ale Consiliului vrei să fie schimbate?

Seth i-a privit chipul cu atenție.

— Mai bine am discuta aspectele astea mai târziu, Seth.

A arătat cu mâna spre mine, afișând zâmbetul acela ciudat și scârbos.

— E jumătatea ta sortită.

Seth s-a întors și m-a privit îndelung.

— Bănuiesc că ar fi putut fi și mai rău.

Bine, asta chiar m-a înfiorat.

— *Asta* ce vrea să însemne?

— Sunteți ca niște piese de puzzle. Vă potriviți între voi. Puterea ta o va hrăni pe a lui... și viceversa.

Lucian a zâmbit.

— E chiar minunat! Tu ești jumătatea lui, Alexandria. Ești sortită să-i fii alături. Îi aparții.

Parcă mi s-a așezat ceva greu pe piept.

— Ah! Ah! Nu!

Seth m-a privit încruntat.

— Nu-i nevoie să te arăți atât de scârbită!

Zilele trecute, când mă simțisem îndemnată să-l ating, credeam că fenomenul se datora naturii lui, dar oare nu se datora naturii *noastre*? M-am cutremurat.

— Scârbită? E... revoltător! Voi vă auziți ce spuneți?

Seth a oftat.

— Acum mă insultă pe față.

I-am ignorat replica, l-am ignorat pe *el*.

— Eu nu... nu îi aparțin nimănui.

Lucian mi-a întâlnit privirea și intensitatea expresiei sale m-a șocat.

— Dar așa e.

— E o nebunie!

— Când va împlini optsprezece ani, a spus Seth, strângând din buze, puterea – puterea ei – va trece la mine.

— Da.

Lucian a încuviințat din cap entuziasmat.

— După ce trece prin palingeneză – Deșteptarea – la vârsta de optsprezece ani, nu va trebui decât s-o atingi.

— Și atunci...

Nu mai era nevoie s-o spună. Știam cu toții.

Seth avea să devină Ucigașul de Zei.

S-a întors spre Lucian.

— Cine știe despre asta?

— Marcus, precum și mama Alexandriei.

Mi s-a strâns inima.

Seth mi-a adresat o privire indescifrabilă.

— Asta ar explica de ce a venit atât de aproape de Legământ când alți daimoni n-ar fi îndrăznit, dar pentru ce? Semipurii nu pot fi transformați.

— Ce alte motive ar avea daimonii să pună mâna pe un apolion? Chiar și în prezent, eterul din Alexandria le-ar putea ostoii luni de zile foamea.

Lucian a arătat spre mine.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă va fi captiva mamei ei când va trece prin palingeneză?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Aveți impresia că a venit încoace ca să-i devin un fel de abonament la cantină?

A ridicat privirea.

— Pentru ce altceva să fi venit, Alexandria? De aceea nu am fost de acord să rămâi la Legământ, la fel și Marcus. Nu avea nicio legătură cu timpul pe care îl pierduseși sau cu purtarea ta din trecut. Exista posibilitatea să nu reușim s-o oprim pe Rachelle înainte să absolvi. Era prea mare riscul să ajungi față în față cu ea și să eziți în îndeplinirea datoriei. Nu-i pot îngădui unui daimon să pună mâna pe un apolion.

— Dar între timp situația s-a schimbat? l-am întrebat.

— Da.

Lucian s-a ridicat și și-a lăsat mâinile pe umerii mei.

— Fiind atât de aproape, vom reuși s-o găsim. Nu va mai trebui s-o înfrunți. E o întâmplare fericită, Alexandria.

— O întâmplare fericită?

Am râs cu amărăciune și m-am eliberat de mâinile lui.

— Toate sunt aiurea și... revoltătoare.

Brusc, Seth a întors capul spre mine.

— Alex, nu poți să ignori situația. Să ignori ceea ce ești. Ceea ce *suntem*...

Am ridicat mâna între noi.

— Nici să nu te gândești, prietene! Nu suntem nimic! Nu vom fi niciodată! Ai înțeles?

Și-a dat ochii peste cap, clar plictisit de protestele mele.

Eu mă apropiam cu spatele de ieșire.

— Serios, nu vreau să mai aud nimic despre toate astea! O să mă prefac că discuția nici n-a avut loc.

— Alex. Oprește-te!

Seth a venit la mine. M-am holbat la el furioasă.

— Nu veni după mine! Vorbesc serios, Seth. Nu-mi pasă că poți să mă arunci prin aer. Dacă vii după mine, o să sar de pe un pod și te trag după mine!

— Las-o să plece!

Lucian a gesticulat elegant cu mâna.

— Îi trebuie timp să... se împace cu situația.

În mod surprinzător, Seth s-a supus. Atunci am plecat, trântind în urmă ușa de la intrare. Pe drumul înapoi spre insulă, gândurile îmi zburdau prin cap într-o debandadă haotică. Abia am observat că aerul nu mai era îmbâcsit de fum. Cineva se ocupase de la barca incendiată. Gărzile podului mi-au făcut semn cu un aer plictisit să trec.

După câteva minute, am traversat campusul și plaja nisipoasă care despărțea locuințele profesorilor și musafirilor de celelalte clădiri. Sub nicio formă nu aveam voie – nici eu, și nici orice alt elev – să ne apropiem de casele lor, dar simțeam nevoia să vorbesc cu cineva – aveam nevoie de Aiden.

El avea să descâlcească toată povestea asta. El avea să știe ce e de făcut.

Din moment ce majoritatea căsuțelor erau părăsite pe timpul verii, a fost ușor s-o găsesc pe a lui. Numai una dintre căsuțele aproape identice avea o lumină aprinsă înăuntru. M-am oprit șovăitor înaintea ușii. Venind aici... nu-mi cream probleme numai mie, ci și lui Aiden. Nici nu-mi puteam închipui ce mi-ar fi făcut dacă aș fi fost descoperită în locuința unui pur la ora asta din noapte. Dar aveam nevoie de el, și asta era mai important decât consecințele.

Aiden mi-a deschis după câteva secunde și, văzându-mă în pragul ușii, a reacționat cu o

seninătate uimitoare.

— Ce s-a întâmplat?

Nu era târziu, dar Aiden era îmbrăcat de parcă s-ar fi băgat deja în pat. Pantalonii de pijama cu talie joasă îi stăteau mai bine decât lui Lucian. La fel și maioul.

— Trebuie să-ți vorbesc.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Unde-ți sunt încălțările? De ce ești plină de nisip? Alex, spune-mi chiar acum! Ce s-a întâmplat?

Mi-am coborât privirea debusolată – sandalele? Le pierdusem pe veci undeva pe insula principală. Oftând, mi-am dat pe spate șuvițele de păr încâlcite.

— Știu că n-ar fi trebuit să vin aici, dar n-am știut la cineva altcineva să merg.

Aiden a întins mâinile și mi-a cuprins brațele cu blândețe. M-a poftit în căsuță fără niciun cuvânt.

CAPITOLUL 16

AIDEN M-A CONDUS LA CANAPEA ȘI M-A poftit să mă așez cu un aer oarecum ciudat. Părea în același timp periculos și cumva liniștitor.

— Să-ți... aduc un pahar cu apă.

M-am uitat prin camera de zi. Nu era mult mai mare decât camera mea de la cămin și, la fel ca aceea, era lipsită de orice obiect decorativ. Pereții nu erau acoperiți cu fotografii, tablouri preferate sau alte desene. În schimb, o groază de cărți și reviste cu benzi desenate erau împrăștiate pe măsuta de cafea, umplând numeroasele rafturi de pe pereți și stăteau stivuite pe micul lui birou pentru calculator. Niciun televizor. Era pasionat de lectură – probabil că citea și benzi desenate scrise în greaca veche. Toate acestea au reușit cumva să mă facă să zâmbesc.

Apoi am observat colțul încăperii, între rafturile cu cărți și birou. O chitară stătea rezemată de perete și pe unul dintre rafturi erau aliniate mai multe pene colorate – de toate

culorile, mai puțin negru. Știam eu – mâinile alea erau folosite pentru ceva artistic și elegant. Oare l-aș fi putut convinge vreodată să-mi cânte? Mereu îmi plăcuseră tipii care cântă la chitară.

— Cânti la ea?

Am arătat chitara cu bărbia.

— Din când în când.

Mi-a oferit un pahar cu apă și l-am dat pe gât, după care s-a așezat lângă mine.

— Îți era sete?

— Îhî!

Mi-am șters câteva picături de pe buze.

— Mersi! Care-i treaba cu penele?

S-a uitat la chitară.

— Le colecționez. Un obicei ciudat de-al meu, să zicem.

— Îți trebuie una neagră.

— Așa se pare.

Aiden a luat paharul și l-a așezat pe măsuta de cafea, încruntându-se când a observat că-mi tremurau mâinile.

— Alex, ce s-a întâmplat?

Râsul mi-a rămas în gât.

— O să ți se pare o nebunie.

I-am aruncat o privire scurtă și piezișă și aproape că m-am frânt în bucăți când i-am citit îngrijorarea de pe chip.

— Alex... poți să-mi spui. N-o să te judec.

M-am întrebat ce-și închipuia că se întâmplase.

S-a întins și m-a luat de mână.

— Ai încredere în mine, nu?

M-am uitat la mâinile noastre, la degetele lui. „Ești sortită să-i fii alături.” Cuvintele acelea aveau un efect zdrobitor. Mi-am smuls mâinile și m-am ridicat.

— Da. Am avut. Am și acum. Dar e așa o nebunie!

Aiden a rămas așezat, dar m-a urmărit cu privirea în timp ce mă plimbam agitată.

— Încearcă să începi cu începutul.

Am încuviințat din cap, netezindu-mi rochia cu palmele. I-am povestit despre petrecere. Aiden s-a încruntat când i-am relatat ce zisese Cody și încruntarea i-a devenit și mai cumplită când i-am explicat cum Seth distrusese barca cine știe cui. I-am spus totul, până și despre întâmplarea aceea revoltătoare cu Seth și despre faptul că eram „două jumătăți” sau ce-om fi fost. Aiden m-a ascultat cu o răbdare incredibilă. Nu mi-a pus nicio întrebare, dar m-am convins că înțelege tot ce-i spuneam.

— Nu poate fi adevărat, nu? Nimic din toate astea nu e real.

Am început iar să mă plimb agitată prin livingul lui.

— Lucian spune că de asta a plecat mama. Oracolul i-a spus că sunt al doilea apolion și se

temea că zeii mă vor... omorî, bănuiesc.

Am scos un râset ușor strident. Aiden și-a trecut mâna prin păr, căzut pe gânduri.

— Am intrat la bănuieli când Lucian a vrut să te ia înapoi la casa lui. Și când ai spus că ai văzut însemnele lui Seth... Nu-mi vine să cred că am stat atâta timp în preajma unei persoane atât de rare. Când împlinești optsprezece ani, Alex?

Mâinile mi-au alunecat agitate pe coapse.

— Pe 4 martie.

Rămăsese mai puțin de un an. Aiden și-a frecat bărbia.

— Oracolul ți-a spus ceva despre asta când i-ai vorbit?

— Nu, a spus doar că-i voi omorî pe cei pe care-i iubesc. Nimic despre asta, dar a spus atâtea lucruri aiurea!

Am înghițit în sec, auzind cum sângele îmi viaște prin vene.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, a spus unele lucruri cu noimă, dar atunci nu le-am înțeles.

— Cum să le fi înțeles?

A dat ocol micii măsuțe de lemn.

— Acum știm de ce mama ta și-a asumat un asemenea risc și a renunțat la ocrotirea insulei. Voia să te protejeze. Povestea lui Solaris e cu adevărat tragică, însă ea li s-a împotrivit Consiliului și zeilor. Asta i-a pecetluit soarta. Nu cele scrise despre ea în cărți.

— De ce o fi făcut una ca asta? Nu știa ce avea să se întâmple?

— Unii spun că s-a îndrăgostit de cel Dintâi. Când acesta i s-a împotrivit Consiliului, ea i-a luat apărarea.

— Ce prostie!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Practic, s-a sinucis. Asta nu-i iubire.

Aiden a zâmbit scurt și discret.

— Oamenii fac lucruri de neînțeles când se îndrăgostesc, Alex. Gândește-te ce a făcut mama ta. Era un alt fel de iubire, dar le-a făcut pe toate pentru că te iubea.

— Nu am înțeles niciodată de ce a plecat.

Vocea îmi părea tânără și fragilă.

— Acum știu. Chiar a plecat ca să mă protejeze.

Convingerea aceasta îmi provoca o senzație de amărăciune.

— Știi, am urât-o un pic pentru faptul că m-a luat de aici. Niciodată nu am înțeles de a făcut ceva atât de riscant și de stupid, deși a făcut-o ca să mă protejeze.

— Faptul că acum știi motivul trebuie să-ți ofere un soi de liniște, nu?

— De liniște? Nu știu. Nu mă gândesc decât că, dacă n-aș fi fost un soi de ciudățenie monstruoasă, mama încă ar fi în viață.

La auzul acestor vorbe, în privire i-a fulgerat un licăr de durere.

— Nu poți să te învinovățești. *Nu* îți îngădui, Alex. Ai ajuns prea departe ca să te mai chinui în felul ăsta.

Am încuviințat din cap, ferindu-mi privirea. Aiden n-avea decât să creadă ce vrea, dar, dacă n-aș fi fost a doua întrupare a apolionului, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Urăsc situația asta. Urăsc faptul că n-am nicio putere de control.

— Dar chiar ai putere de control, Alex. Natura ta îți oferă mai multă putere de control ca a oricui altcuiva.

— Cum așa? Din câte spune Lucian, eu nu sunt decât priza electrică personală a lui Seth sau ceva de genul ăsta. Cine știe? Nimeni nu știe.

— Ai dreptate. Nimeni nu știe. Când vei împlini optsprezece ani...

— Voi fi un monstru.

— Nu asta voiam să spun.

M-am uitat la el, ridicând din sprâncene.

— Bine. Când voi împlini optsprezece ani, zeii o să mă omoare în somn? Asta a spus Seth.

Furia i-a întunecat cenușiul ochilor.

— Nu se poate ca zeii să nu știe de tine. Îmi dau seama că nu e un gând liniștitor, dar dacă ar fi vrut să... scape de tine ar fi făcut-o deja. Așa că, atunci când vei împlini optsprezece ani, s-ar putea întâmpla orice.

— Te porți de parcă ar fi ceva de bine.

— Așa ar putea să fie, Alex. Împreună, voi doi...

— Vorbești ca Lucian!

M-am îndepărtat de el.

— Parcă văd că și tu o să-mi spui că sunt jumătatea superspecială a lui Seth și că-i aparțin, de parcă aș fi un fel de obiect, nu o persoană!

— Nu asta spun.

S-a apropiat iar de mine, punându-mi mâinile pe umeri. M-am cutremurat sub greutatea lor.

— Îți amintești ce am spus despre soartă?

Am clătinat din cap. Îmi aminteam că pantalonii mei scurți îi distrăseseră atenția. Aveam soiul ăsta minunat de memorie subiectivă.

— Numai tu ai putere asupra viitorului tău, Alex. Numai tu ai putere asupra dorințelor tale.

— Chiar așa crezi?

A aprobat scurt.

— Da.

Am clătinat din cap, simțind că în momentul de față nu puteam să mai cred în nimic, și am dat să mă desprind de el, dar mâinile lui mi-au strâns umerii. După o clipă, m-a lipit de el. Am ezitat, pentru că apropierea asta era cea mai dulce tortură.

Trebuia să mă eliberez... să mă depărtez cât mai mult, dar brațele lui îmi cuprindeau umerii. Încet, cu mare grijă, mi-am odihnit capul de pieptul lui. Mâinile mi-au alunecat pe curbura

spatelui său și am inspirat adânc. Mirosul lui, de mare și săpun, m-a copleșit. Bătăile egale ale inimii de sub obrazul meu m-au încălzit și m-au liniștit. Era doar o îmbrățișare, dar, pe toți zeii, însemna atât de mult! Însemna *totul*.

— Nu vreau să fiu chestia asta numită apolion.
Am închis ochii.

— Nu-mi place nici măcar că sunt în aceeași țară ca Seth. Nu vreau nimic din toate astea.

Aiden și-a coborât palma pe spatele meu.

— Știu. E o povară copleșitoare și înspăimântătoare, dar nu ești singură. O să-i dăm de cap. Totul va fi bine.

M-am apropiat și mai mult. Timpul parcă a încetinit, îngăduindu-mi să mă bucur câteva momente de plăcerea simplă de a fi înconjurată de brațele lui, dar apoi degetele i-au alunecat prin părul meu, croindu-și drum până la pielea capului, pe care mi l-au aplecat pe spate.

— Nu ai de ce să te temi, Alex. Nu voi permite să ți se întâmple nimic.

Cuvintele acestea interzise mi s-au înfășurat în jurul inimii, întipărindu-mi-se în suflet pe vecie. Ni s-au întâlnit privirile și am rămas privindu-ne în tăcere. Ochii lui au devenit argint aprins și celălalt braț i-a alunecat spre mijlocul meu, strângându-mă și mai tare. Degetele i-au alunecat din părul meu și au început să mi se plimbe încet pe obraz. Își urmărea vârfurile degetelor cu o privire înflăcărată, în timp ce

propriul meu puls îmi zguduia trupul. Și le-a coborât apoi pe chipul meu și mi-a atins buzele întredeschise.

N-ar fi trebuit să facem asta. Era pur. Toate s-ar fi sfârșit pentru noi dacă am fi fost descoperiți, dar nu mai avea importanță. În clipa de față, să fiu cu el părea să merite orice consecință avea să urmeze. Era bine, așa cum trebuia să fie. Nu exista nicio explicație logică.

Apoi s-a aplecat și și-a lipit obrazul de al meu. Mi-a atins urechea cu buzele, stârnindu-mi fiori fierbinți.

— Ar trebui să-mi ceri să mă opresc.

N-am spus nimic.

Aiden a scos un mârâit din adâncul gâtului. Mâinile sale mi-au alunecat în sus pe spinare, lăsând în urmă un șir de flăcări, iar buzele lui mi-au alunecat pe obraz, ajungând să plutească deasupra alor mele. Am uitat să respir și, cel mai important, să gândesc.

S-a mișcat abia perceptibil și buzele sale le-au atins pe ale mele o dată, de două ori. A fost un sărut extrem de moale și de gingaș, dar sărutul mai adânc ce a urmat nu a fost deloc timid. Acesta trăda o nevoie periculos de mult timp înfrânată, o dorință care-i fusese refuzată prea mult. Era violentă și imperioasă, și-mi pârjolea sufletul.

Aiden m-a tras spre el, lipindu-mi trupul de al său. Și, când m-a sărutat din nou, ni s-a tăiat

amândurora respirația. Am pornit spre dormitor în timp ce amândoi rătăceam cu mâinile pe trupul celuilalt. Degetele mele i-au pătruns sub tricou, pe pielea încordată a coastelor. Ne-am despărțit numai cât să i-l dau jos și, pe toți zeii, fiecare unduire a mușchilor îmi tăia răsuflarea, exact cum îmi imaginasem.

Întinzându-mă încet pe pat, mâinile i-au alunecat de pe fața mea spre brațe. Apoi i-au cutreierat peste abdomen, pe coapsă, pe sub marginea rochiei. Până să mă dumiresc, decolteul rochiei mi-a coborât până la brâu și gura lui mi-a alunecat pe trup. M-am topit sub săruturile și atingerea lui. I-am înfipt degetele în pielea întinsă a brațelor și abdomenul mi s-a strâns în noduri încordate. Oriunde ni se atingeau trupurile, săreau scântei.

Aiden și-a desprins buzele de ale mele, stârnindu-mi un icnet de indignare, dar apoi gura i-a alunecat pe gâtul meu, până la bază. Mă ardea pielea și gândurile îmi luaseră foc. Numele lui era doar o șoaptă, dar i-am simțit buzele arcuindu-mi-se pe piele.

Privirea și degetele lui au urmat un curs nevăzut și m-a rostogolit peste el.

— Ești atât de frumoasă! mi-a șoptit el. Atât de curajoasă, atât de plină de viață!

Mi-a coborât capul și mi-a apăsă un sărut dulce pe cicatricea de la gât.

— N-ai nicio idee, așa-i? Ai atât de multă viață în tine, atât de multă!

Am lăsat capul în jos și m-a sărutat pe vârful nasului.

— Serios?

— Da.

Mi-a dat la o parte părul de pe față.

— Din noaptea în care te-am găsit în Georgia, mi-ai intrat pe sub piele. Ai pătruns *înăuntrul* meu, ai devenit o parte a ființei mele. Nu mă pot elibera de tine. E greșit.

A făcut să ne mișcăm amândoi, rostogolindu-mă pe pat și aplecându-se peste mine.

— *Agapi mou*³, nu pot...

Și-a apropiat încă o dată buzele de ale mele.

Nu mai aveam cuvinte. Săruturile ni s-au întetit și buzele și mâinile lui au continuat cu o hotărâre care putea însemna doar un singur lucru. Niciodată nu mai ajunsesem atât de departe cu vreun tip, dar în mod sigur voiam să fiu cu el. Nu aveam nicio îndoială, ci doar certitudine. Toată lumea mea atârna de clipa asta.

Aiden a ridicat capul, uitându-se la mine cu întrebarea *aceea* în privire.

— Ai încredere în mine?

Mi-am plimbat degetele pe obrazul lui și apoi peste buzele depărtate una de alta.

— Da.

A scos un sunet adânc și m-a luat de mână. Ridicând-o la buze, mi-a sărutat fiecare deget, apoi palma, apoi buzele.

Și atunci, cineva a bătut la ușă.

Am incremenit amândoi, lipiți unul de celălalt. Ochii lui, încă tulburați de poftă, i-au întâlnit pe ai mei. A trecut o clipă și încă una. Am crezut că va ignora bătaia. Pe toți zeii, voiam s-o ignore! Din toată inima. Din tot sufletul. În joc era însăși viața mea. Dar bătaia a răsunat din nou și, de data asta, s-a auzit și o voce.

— Aiden, deschide ușa! Imediat!

Leon.

Rahat! Atât am putut gândi. Eram terminați. Nu știam ce să fac. Am rămas întinsă, pur și simplu, zgâind ochii, dezbrăcată. Complet dezbrăcată.

Fără să-și ia ochii de la mine, Aiden s-a ridicat încet și a rămas în picioare. Și-a smuls privirea din a mea abia după ce s-a aplecat ca să-și ridice tricoul pe care i-l aruncasem într-o parte. A ieșit din dormitor fără zgomot și a închis ușa în urma sa.

Uluită, am rămas nemișcată câteva clipe. Atmosfera era distrusă – evident, și încă mai eram dezbrăcată. Oricine ar fi putut să dea buzna în cameră, iar eu, iată, zăceam în pat. În patul *lui*...

Mai îngrozită decât mi-aș fi putut închipui, am sărit din pat și mi-am înșfăcat rochia. Am tras-o

pe mine și am căutat un loc în care să mă ascund, dar am înlemnit la auzul cuvintelor lui Leon.

— N-am vrut să te trezesc, dar m-am gândit că ai vrea să afli cât de curând. L-au găsit pe Kain. E în viață.

Am ascultat cu inima în gât, până când Aiden a reușit să-l înduplece pe Leon să se întâlnească la infirmerie, timp în care am refuzat cu tot dinadânsul să privesc spre patul lui. Am ridicat capul când a deschis ușa.

— Am auzit.

Aiden a încuviințat din cap, cu ochii cenușii tulburați de un conflict interior.

— O să-ți spun ce aflu de la el.

Am pășit în față.

— Vreau să vin și eu. Trebuie să aud ce are de spus.

— Alex, la ora asta ar fi trebuit să fii la cămin, și de unde ai ști să mergi la infirmerie?

La naiba! Îl uram când avea dreptate.

— Dar pot să intru pe furiș. Camerele sunt doar spații despărțite de pereți mobili. Aș putea să mă ascund în spatele lor...

— Alex.

Aiden cel iubăreț dispăruse.

— Trebuie să te întorci la cămin. Chiar acum! Îți promit că o să-ți spun tot ce aflu de la el, bine?

N-am găsit nicio cale să-l înduplec, așa că am încuviințat din cap. Am mai așteptat câteva minute înainte să ieșim din casă. Aiden s-a oprit la ușă, strângând pumnul pe lângă corp.

M-am încruntat.

— Ce-i?

M-a fixat cu privirea și plămânii mi s-au golit de aer. M-a trăsnet o pasiune fierbinte și cumplită. Expresia chipului – a ochilor lui – mi-a stârnit fiori. Fără niciun cuvânt, mi-a cuprins fața și și-a lipit buzele de ale mele. Sărutul a stors și ultima picătură de aer care-mi mai rămăsese. A fost adânc și amețitor, făcându-mi îniina să stea în loc. N-aș fi vrut să se termine niciodată, dar s-a terminat. Aiden a dat înapoi, desprinzându-și încet degetele de pe obrajii mei.

— Să nu faci vreo prostie!

Vocea îi era răgușită. Apoi a dispărut în bezna din jurul căsuței.

Am pornit împleticindu-mă înapoi spre cămin, cu genunchii ca de cauciuc, derulând în gând cele întâmplare între noi. Săruturile, atingerea și privirea lui mi se întipăriseră pentru totdeauna în minte. Încă două secunde și mi-aș fi pierdut virginitatea.

Încă două secunde nenorocite!

Dar sărutul acela de la urmă – simțisem ceva în el, ceva ce mă umpluse de neliniște și de durere. Când am ajuns în cameră, am început să mă plimb de colo-colo. După ce aflasem că în

ziua aniversării mele aveam să devin al doilea apolion, după cele întâmplate între mine și Aiden și după apariția neașteptată a lui Kain, eram ca băgată în priză. Am făcut un duș. Mi-am făcut apoi ordine în cameră, dar, orice aș fi făcut, nu reușeam să mă golesc de energie. În chiar acele clipe, Aiden și celelalte santinele îl interogau pe Kain – obținând răspunsurile de care aveam nevoie. Mama chiar era ucigașă?

Ore întregi am așteptat ca Aiden să-mi aducă vești, dar nu a mai venit. Am avut parte de un somn agitat și m-am trezit mult prea devreme. Mai era vreo oră până la începutul antrenamentului și nu mai puteam aștepta nicio clipă. Un plan începea să mi se contureze în minte. Am îmbrăcat hainele de sport și am ieșit grăbită.

Soarele tocmai se iveau la orizont, dar aerul era tulbure din cauza umidității. Am evitat patrulele, furișându-mă pe lângă zidurile clădirilor spre infirmerie. Înăuntrul clădirii înghesuite m-a întâmpinat un aer rece. Am traversat coridoare de-a lungul cărora se înșirau birouri mici și câteva săli mai mari, echipate pentru primirea urgențelor. Medicii puri locuiau pe insula principală și lucrau la infirmerie doar în timpul anului școlar. La o oră atât de matinală, într-o zi de vară, în clădire aveau să fie numai câteva asistente.

Deja îmi pregătisem explicații pentru situația în care le-aș fi întâlnit. Mă omorau crampele. Îmi rupsesem degetul mare de la picior. Aș fi spus chiar și că-mi trebuiau teste de sarcină dacă astfel aș fi izbutit să ajung acolo unde-l țineau pe Kain, dar n-am mai avut nevoie de nicio explicație. În vreme ce mă furișam pe culoarul slab luminat al pavilionului medical, am observat o tăcere de mormânt. După ce am cercetat câteva dintre încăperile mai mici, am găsit un salon pentru primirea mai multor pacienți în același timp. Din instinct, am înconjurat paturile goale și am trecut prin perdeaua verde ca mazărea.

Am încremenit, cu materialul acela subțire ca hârtia fluturându-mi în spate.

Kain stătea așezat în mijlocul patului, îmbrăcat cu pantaloni lungi de alergare și nimic altceva. Șuvițele părului lipsit de luciu îi ascundeau fața aplecată aproape cu totul, dar pieptul... N-am putut decât să mă zgâiesc, înghițindu-mi o răbufnire subită de fiere.

Pieptul lui, incredibil de palid, era acoperit cu mărci în formă de semilună și tăieturi subțiri care parcă fuseseră făcute cu pumnalele Legământului. Pe piele nu-i mai rămăsese aproape niciun petic nemarcat.

A ridicat capul. Ochii albaștri îi ieșeau în evidență pe fondul palorii cadaverice. M-am apropiat încet, simțind că mi se strânge ceva în

piept. Arăta groaznic, și a fost și mai rău când mi-a zâmbit. Pielea îi era atât de decolorată, încât buzele îi păreau sângerii. Am simțit o vagă înțepătură de remușcare. Aș fi putut să mai aștept înainte să-l iau la întrebări, dar, în stilul meu specific, am sărit direct:

— Kain? Ești bine?

— Așa... cred.

— Voiam... să-ți pun câteva întrebări... dacă ești de acord?

— Vrei să întrebi despre mama ta?

Și-a coborât privirea la mâinile sale. M-a copleșit un sentiment de ușurare. Nu era nevoie să mă explic. M-am apropiat.

— Da.

A continuat să-și privească mâinile în tăcere. Ținea ceva, dar nu vedeam ce anume.

— Le-am spus celorlalți că nu-mi amintesc nimic.

Îmi venea să mă așez și să plâng. Kain fusese singura mea speranță.

— Nu-ți amintești?

— Așa le-am spus.

Un sunet ciudat s-a auzit de dincolo de perdeaua verde aflată de cealaltă parte a patului lui Kain, ceva ca de stofă târâtă pe o podea netedă. M-am uitat pe lângă el încruntată.

— E... e cineva acolo?

Singurul răspuns a fost un horcăit stins. Din senin, m-a cuprins groaza, alunecându-mi încet

pe șira spinării, poruncindu-mi să părăsesc imediat încăperea. Am înconjurat patul și am tras perdeaua. Buzele mi s-au deschis într-un țipăt mut.

Trei asistente pure zăceau pe podeaua însângerată. Una încă se ținea cu dinții de viață. S-a târât pe distanța mică dintre noi, cu o dungă roșu-aprins întinsă de-a curmezișul gâtului. M-am întins după ea, dar, cu un ultim gălgâit, a murit. Înțepenită în loc, nu puteam nici să gândesc, nici să respir.

Le fuseseră tăiate gâturile. Toate erau moarte.

— Lexie.

Numai mama îmi spunea așa – nimeni altcineva. M-am întors, ducându-mi mâna tremurătoare la gură. Kain a rămas pe partea cealaltă a patului, privindu-și mâinile.

— Lexie mi se pare o poreclă mult mai bună decât Alex, dar ce știu eu?

A răs, dar sunetul era rece și lipsit de umor. Funebru.

— Nu am știut nimic până acum.

Am luat-o la fugă.

Kain s-a mișcat cu o viteză uimitoare având în vedere că fusese torturat săptămâni în șir. Mi-a sărit în cale înainte să ajung la ușă, cu pumnalul Legământului în mână.

Privirea mi-a încremenit asupra armei.

— De ce?

— De ce? mi-a maimuțărit vocea. Nu pricepi? Nu. Bineînțeles că nu. Nici eu n-am priceput. Au încercat mai întâi cu gărzile, dar le-au secăt prea repede. Au murit.

Ceva nu era deloc în regulă cu el. Se poate să fi fost din cauza torturii; toate însemnările alea ar fi putut să-i ia mințile. Dar, de fapt, n-avea importanță de ce înnebunise, pentru că era clar că o luase razna – iar eu eram încolțită.

— Până să ajungă la mine, au învățat din greșeli. Pe noi trebuie să ne sece încet.

S-a uitat la pumnal.

— Dar noi nu suntem ca ei. Nu ne schimbăm așa cum se schimbă ei.

M-am retras cu spatele, înghițindu-mi spaima. Uitasem tot ce învățasem la antrenamente. Știam cum să procedez împotriva unui daimon, dar era altă poveste să înfrunt un prieten care-și pierduse mințile.

— Mi-a fost atât de foame, atât de foame! Nici nu există termen de comparație. A trebuit s-o fac.

Deodată, am înțeles îngrozită. Am făcut încă un pas în spate exact când a sărit la mine. Era extrem de rapid, mai rapid decât fusese vreodată. Până să observ atacul, mi-a tras un pumn în față. Am căzut pe spate, izbîndu-mă de una dintre mesele mici. S-a întîmplat atât de repede, încât n-am apucat să-mi atenuez

căderea. Am căzut grămadă, amețită și cu gust de sânge în gură.

Kain s-a repezit imediat, ridicându-mă în picioare și azvârlindu-mă prin aer. M-am lovit cu putere de marginea patului și apoi de podea. Ridicându-mă cu chiu, cu vai, am ignorat durerea și am înfruntat singura realitate care n-ar fi trebuit să fie cu putință.

Dincolo de orice noimă, de orice explicație, eram convinsă că el nu mai era semipur. O singură creatură se mișca cu o asemenea viteză. Oricât de imposibil ar fi părut, era un daimon.

3 „Iubirea mea”, în lb. greacă, în orig. (n. tr.).

CAPITOLUL 17

CU EXCEPȚIA FAPTULUI CĂ ERA nefiresc de palid, Kain arăta precum... Kain. Asta explica de ce nu-l descoperise niciunul dintre ceilalți semipuri. Nimic din înfățișarea lui nu sugera că ar fi existat ceva groaznic acolo. Bine... în afară de grămada de cadavre din spatele perdelei.

M-am întins după ceea ce părea a fi un monitor cardiac și i l-am aruncat spre cap. După cum mă așteptam, l-a aruncat cât colo.

A scos din nou râsetul acela bolnav.

— Atâta poți? Îți amintești antrenamentele noastre? Cât de ușor te-am învins?

I-am ignorat observația dureroasă, gândindu-mă că era mai bine să-i țin isonul până la descoperirea unei opțiuni salvatoare.

— Cum e posibil? Doar ești semipur.

A încuviințat din cap, trecând pumnalul în cealaltă mână.

— N-ai fost atentă? Ți-am spus deja. Pe noi ne seacă încet și, pe toți zeii, a fost al naibii de

dureros! De o mie de ori mi-am dorit să mor, dar n-am murit. Iar acum? Sunt mai bine ca niciodată. Mai rapid. Mai puternic. Nu te poți măsura cu mine. Niciunul dintre voi nu poate.

A ridicat pumnul și l-a agitat înainte și-napoi.

— Problema hrănirii e cam sângeroasă, dar merge.

M-am uitat peste umărul lui. Aveam o șansă mică să ajung la ușă. Încă eram iute de picior, nu mă rănisem grav.

— Cred... că e nasol.

A ridicat din umeri, amintindu-mi de vechiul Kain – atât de mult, încât mi-a tăiat răsuflarea.

— Când ți-e foame, te obișnuiești.

Ce gând liniștitor! Am pășit discret spre stânga.

— Ți-am văzut mama.

Toate instinctele îmi urlau să nu-l ascult.

— Ai... vorbit cu ea?

— Era înnebunită, omorând cu mare plăcere. Ea m-a transformat.

Și-a lins buzele.

— Vine după tine, știi?

— Unde e?

Nu mă așteptam să-mi răspundă, dar a făcut-o totuși:

— O vei găsi dacă părăsești refugiul insulei... sau te va găsi ea pe tine. Dar asta n-o să se întâmple.

— Nu? am șoptit, dar știam răspunsul deja.

Nu eram proastă. Mama n-avea să apuce să-mi fure eterul, întrucât Kain urma să mă taie și să mă sece.

— Știi care e singura problemă a vieții de daimon? Mă simt mereu extrem de înfometat. Dar tu? Sunt sigur că te-ai simți cum nu te-ai mai simțit niciodată. Ai făcut bine că ai venit la mine. Că ai avut încredere în mine.

Ochii albaștri i-au coborât spre gâtul meu – în locul unde-mi zvâcnea pulsul frenetic.

— O să ucidă în continuare până te găsește sau mori. Și o să mori.

Era momentul să-mi fac mișcarea. Am țâșnit cu toată puterea, dar în zadar. Kain s-a plasat între mine și singura cale de scăpare. Neavând de ales decât să lupt, l-am înfruntat direct, fără arme și depășită ca abilitate.

Buzele lui prea roșii s-au strâmbat.

— Chiar vrei să încerci așa ceva?

Mi-am silit vocea să răspundă cât mai îndrăzneț:

— Dar tu?

De data asta, când s-a năpustit la mine, am lovit cu piciorul, nimerindu-i mâna în care ținea pumnalul. I-a zburat dintre degete, zăngănind pe podea. Înainte să pot sărbători această mică victorie, pumnul lui cărnos a țâșnit și se pare că-și amîntea cât de slabe îmi erau parările. M-a lovit în abdomen, încovoindu-mă de spate.

O rafală de aer mi-a zburat părul, oferindu-mi doar o clipă să mă îndrept. Eram pierdută – nu încăpea îndoială. Dar, ridicând capul, am descoperit că înaintea mea stătea altcineva decât Kain.

Era Aiden.

Nu i-a spus nimic. Cumva, a *știut* pur și simplu, și m-a împins în spate, departe de daimonul semipur. Kain s-a întors spre Aiden. A scos un urlet groaznic de asemănător cu cel al daimonului din Georgia. Au început să-și dea târcoale și, din moment ce Kain își pierduse arma, Aiden era în avantaj. A urmat un schimb de lovituri feroce – nu ca parteneri de exercițiu, ci ca dușmani până-n măduva oaselor. Apoi Aiden și-a făcut mișcarea. I-a înfipt pumnalul de titan adânc în burtă.

A urmat imposibilul – Kain nu s-a prăbușit.

Aiden a pășit în spate, descoperindu-și chipul uluit. Kain s-a uitat la rana deschisă și a izbucnit în râs. Ar fi trebuit să fie o lovitură fatală, dar, gândind la rece, am înțeles că aveam multe de învățat despre daimonii semipuri.

Erau imuni la titan.

Aiden i-a dat o lovitură de picior, dar Kain a parat-o și s-a răsucit, lovindu-l la rândul său. Un aparat medical s-a izbit de perete. Eu îi urmăream fără să mă clintesc. Dar nu puteam să stau cu mâinile în sân. M-am repezit la pumnalul de pe jos.

— Înapoi! a strigat Aiden când mi-am strâns degetele pe titanul rece.

Am ridicat privirea, dând cu ochii de întăriri – și de apolion.

— Înapoi! a bubuit vocea lui Seth prin hărmălaie.

Aiden a sărit în față, lipindu-mă de perete și protejându-mă cu trupul său. Mâinile mi-au căzut pe pieptul lui. Am întors capul când Seth a pășit în fața santinelelor, cu un braț întins înainte.

După câteva secunde, din mână i-a izbucnit ceva ce n-aș fi putut descrie decât ca fulgere. Explozia de lumină albastră – extrem de intensă și de sclipitoare – a umbrit toată încăperea. *Akasha* – al cincilea și cel din urmă element: numai zeii și apolionul îl puteau mânui.

— Nu te uita, a șoptit Aiden.

Mi-am lipit fața de pieptul lui și în aer s-a răspândit zgomotul sfârâitor al celui mai puternic element cunoscut de hematoi. În clipa în care *akasha* l-a izbit pe Kain, urletele lui îngrozite au acoperit vacarmul. M-am cutremurat, agățându-mă și mai strâns de Aiden. Țipetele... n-aveam să le uit niciodată.

Aiden m-a strâns mai tare, până când zbieretele agonice s-au oprit și trupul lui Kain a căzut la pământ. Atunci Aiden s-a desprins de mine, atingându-mi buza tăiată și umflată cu vârfurile degetelor. Preț de o scurtă clipă, mi-a

întâlnit ochii. Atât de multe într-o singură privire! Durere. Ușurare. Furie.

Toți au năvălit în cameră în același timp. În mijlocul haosului, Aiden m-a cercetat repede din priviri și m-a dat pe mâna lui Seth.

— Scoate-o de-aici!

Seth m-a tras după el printre santinele și Aiden s-a întors spre trupul chircit. Pe hol, am trecut pe lângă Marcus și alte gărzi. Acesta ne-a aruncat o privire scurtă. Seth m-a condus tăcut pe coridor și apoi m-a împins într-o altă cameră din capăt.

A închis ușa în urmă și s-a apropiat încet.

— Ești bine?

M-am dat îndărăt până m-am lipit de peretele opus, respirând agitată.

— Alex?

Și-a mijit ochii.

În numai câteva ore, se schimbase totul. Lumea noastră – *lumea mea* – nu mai era aceeași. Mama, povestea nebunească legată de Seth, noaptea petrecută cu Aiden și acum asta? M-am făcut bucăți. Alunecând în jos pe perete, m-am așezat și mi-am strâns genunchii la piept. Apoi am început să râd.

— Alex, ridică-te!

Vocea îi era melodioasă, ca de obicei, dar părea forțată.

— Sunt multe de îndurat, știu. Dar trebuie să-ți vii în fire. Vor intra aici – în curând. Îți vor

cere răspunsuri. Azi-noapte, Kain era normal – atât cât se putea în cazul lui. Adineauri, era daimon. Vor dori să afle ce s-a întâmplat.

Kain fusese daimon și atunci, dar nimeni nu-și dăduse seama. Nimeni n-ar fi putut să observe azi-noapte. M-am holbat la Seth cu o expresie pustiită. Ce voia să spun? Că n-am nimic?

A încercat din nou, ghemuindu-se în fața mea.

— Alex, nu poți să-i lași să te vadă în halul ăsta. Înțelegeți ce-ți spun? Nu trebuie să le lași pe celelalte santinele și pe unchiul tău să te vadă așa.

Mai avea vreo importanță? Regulile se schimbaseră. Seth nu putea fi peste tot în același timp. Aveam să ieșim în lume și să murim. Mai rău, puteam fi transformați. Și eu aș fi putut fi transformată. Exact ca mama. Gândul acesta mi-a trezit o fărâmbă de luciditate. Dacă mă pierdeam cu firea, n-aș mai fi fost bună de nimic. Atunci, cum ar fi rămas cu mama? Cine ar mai fi îndreptat situația – cine ar mai fi rezolvat monstruozitatea asta în care se transformase?

Seth a privit înapoi peste umăr, la ușă.

— Alex, începi să mă îngrijorezi. Insultă-mă... fă ceva!

Un zâmbet firav mi s-a întins pe buze.

— Ești mai ciudat decât mi-aș fi putut închipui vreodată.

A râs și pesemne că mă înșelase auzul, pentru că mi s-a părut o exclamație de ușurare.

— Ești la fel de ciudată ca mine. Acum ce mai zici?

Am tresărit, strângându-mi genunchii cu degetele.

— Te urăsc!

— Nu poți să mă urăști, Alex. Nici măcar nu mă cunoști.

— Nu contează. Te urăsc pentru ceea ce însemni pentru mine. Urăsc faptul că sunt neputincioasă. Urăsc faptul că toți m-au mințit.

Începusem să-mi iau avânt și mi-am întins picioarele.

— Și urăsc implicațiile întâmplării *ăsteia*. Santinelele o să moară pe teren una după alta. Urăsc faptul că încă mă gândesc la mama... ca la *mama mea*.

Seth s-a aplecat și m-a prins de bărbie. Șocul atingerii nu a fost la fel de puternic ca înainte, dar transferul acela bizar de energie m-a cutremurat oricum.

— Atunci, ia ura asta și fă ceva cu ea, Alex! Folosește-te de ea! Nu sta degeaba, de parcă n-ar mai exista nicio speranță pentru ei – pentru noi!

Pentru noi? Se referea la neamul nostru sau la mine și la el?

— Ai văzut ce pot face. Și tu vei putea să faci la fel. Împreună, putem să-i oprim. Fără tine, nu putem. Și, drace, am nevoie de tine să fii

puternică! N-ai mai fi bună de nimic dacă ai ajunge o biată sclavă pentru că n-ai avut tăria să înduri.

Ei... iată și răspunsul la întrebarea mea. I-am dat peste mână.

— Nu mă atinge!

S-a aplecat și mai mult.

— Ce-o să-mi faci, mai exact?

L-am privit amenințător.

— Nu-mi pasă că știi să scoți fulgere din mâini. O să-ți dau un șut în față.

— De ce nu m-ar mira? Să fie oare pentru că știi că nu-ți voi face rău – că nu pot să-ți fac rău?

— Probabil.

Nu eram deloc convinsă. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, mă târâse pe toată insula.

— Nu e foarte corect, nu crezi?

— Nici povestea asta legată de tine nu e corectă.

L-am împuns în piept cu degetul.

— Frâiele sunt la tine.

Seth a oftat exasperat. Și-a întins mâinile și mi-a cuprins capul cu ele.

— Frâiele sunt *la tine*. Nu pricepi?

Agasată, l-am prins și eu de încheieturi.

— Dă-mi drumul!

Și-a răsucit mâinile, prinzându-le pe ale mele. Ochii de chihlimbar i-au scânteiat ca și când mi-ar fi acceptat provocarea. După câteva momente încordate, mi-a dat drumul și s-a ridicat.

— Iată atitudinea ta adevărată, pe care am ajuns s-o îndrăgesc și s-o detest.

I-am arătat degetul mijlociu, dar partea proastă era că firea lui în general enervantă reușise să-mi intre în inimă. Nu că aş fi recunoscut-o vreodată. Niciodată.

A luat un prosop de pe raft, pe care l-a înmuiat și mi l-a aruncat.

— Curăță-te!

Mi-a rânjit pișicher.

— Nu accept ca micul meu apolion-în-pregătire să arate în halul ăsta.

Am strâns degetele pe prosop.

— Dacă mai spui vreodată așa o prostie, te sufoc în somn!

A ridicat din sprâncenele sale aurii.

— Micuță Alex, propui să ne culcăm împreună?

Uluită că ajunsese la o *asemenea* concluzie, am lăsat prosopul.

— Ce? Nu!

— Cum altfel ai putea să mă sufoci în somn, dacă nu ai sta în pat cu mine?

A zâmbit mucalit.

— Gândește-te și tu!

— Of, mai taci odată!

A ridicat din umeri și a privit spre ușă.

— Vin.

Eram doar parțial curioasă să aflu cum de știa asta, dar, în timp ce mă tamponam cu prosopul

sub buza umflată, s-a deschis ușa. Întâi a intrat Marcus, iar în spatele lui s-a ivit Aiden. Privirea i-a ajuns la mine, cercetându-mă din nou din cap până-n picioare. Chipul lui sugera că ar fi vrut să vină la mine, dar, de față cu Marcus și ceata de santinele, era imposibil. Mi-am stăvilit nevoia de a-i sări în brațe și mi-am îndreptat atenția spre unchiul meu.

Marcus mi-a întâlnit privirea.

— Trebuie să aflu exact ce s-a întâmplat.

Așa că le-am spus tot ce mi-am putut aminti. Marcus a rămas impasibil pe tot parcursul relatării. A pus întrebările relevante și, după ce s-au terminat toate, am vrut să pornesc șontâc înapoi spre camera mea. Îmi golisem complet sufletul re trăind cele întâmplate cu Kain.

Marcus mi-a îngăduit să plec și, în timp ce le dădea ordine lui Leon și Aiden, m-am ridicat în picioare.

— Anunțați celelalte Legăminte! Mă ocup eu de Consiliu.

Aiden ieșise după mine pe coridor.

— Nu te-am rugat să nu faci prostii?

Am tresărit.

— Da, dar n-am știut... n-am crezut c-o să-l găsesc pe Kain în halul ăsta.

Aiden a clătinat din cap, trecându-și o mână prin păr. Apoi a pus întrebarea la care nu se gândise nimeni:

— Ți-a spus ceva despre mama ta?

— A spus că ea i-a omorât. Am inspirat scurt, adăugând: Că a făcut-o cu mare plăcere.

Ochii lui imperturbabili au lucit plini de compătimire.

— Alex, îmi pare rău! Știu că sperai să nu fie așa. Ești bine?

Nu prea, dar voiam să fiu puternică de dragul lui.

— Da.

A strâns din buze.

— Să... să vorbim mai târziu, bine? Te anunț eu când va fi următorul antrenament. Situația o să fie cam haotică vreo două zile.

— Aiden... Kain a spus că mă caută. Mama.

Trebuie să fi sesizat ceva în tonul vocii mele, pentru că, într-o clipă, a fost lângă mine. A întins mâna și mi-a cuprins obrazul, vorbindu-mi cu atâta hotărâre, încât nu m-am îndoit de el nicio clipă.

— Nu voi îngădui una ca asta. Niciodată. Nu o vei înfrunta niciodată.

Am înghițit în sec. Aproximarea și atingerea lui îmi evocau o mulțime de amintiri; mi-a trebuit o clipă ca să-i răspund:

— Dar la nevoie aş putea s-o fac.

— Kain ți-a mai spus și altceva despre mama ta?

„O să ucidă în continuare până te găsește...”

— Nu.

Am clătinat din cap, cu sufletul măcinat de remușcări.

Mâna i-a căzut pe piept, masând un punct de deasupra inimii.

— Iar o să faci ceva prostesc.

Am zâmbit șovăielnic.

— Păi, se întâmplă cam o dată pe zi.

Aiden a ridicat din sprâncene și, preț de o clipă, amuzamentul i-a lumînat ochii.

— Nu, nu la asta mă refer.

— Atunci, la ce te referi?

A clătinat din cap.

— La nimic. Vorbim mai târziu.

A pornit înapoi spre cameră, trecând pe lângă Seth. Preț de un moment, privirile amândurora au devenit ca de piatră. Pe chipurile lor se citea un respect reciproc, dar în mod evident și o antipatie reciprocă.

Am plecat înainte să mă poată opri Seth. Când am ajuns înapoi la căminul fetelor, le-am găsit pe câteva dintre ele sub portic. Vestea se împrăștiase cu iuțeală, deși era extrem de devreme, însă cel mai șocant a fost faptul că printre ele se afla și Lea.

La vederea ei, mi s-a încleștat inima. Arăta groaznic în comparație cu înfățișarea ei obișnuită – adică exact ca toți ceilalți în zilele în care arătau bine. Nu știam ce să-i spun. Nu eram prietene, dar situația ei îmi era de neimaginat.

Ce puteam să zic? N-aș fi putut s-o consolez oricât de mult i-aș fi cerut iertare, oricâte cuvinte liniștitoare i-aș fi oferit, dar, apropiindu-mă de ea, i-am observat roșeața ochilor, linia încordată a buzelor de obicei pline și aerul general de deznădejde care o înconjura. Îmi amintea de propria mea reacție când crezusem că mama murise. Gândiți-vă la durerea aceea și dublați-o; așa se simțea Lea acum.

Ni s-au întâlnit privirile și scuzele mele blege mi s-au rostogolit din gură.

— Îmi pare rău... pentru toate!

Spre surprinderea mea, Lea a încuviințat din cap și, trecând pe lângă mine, a intrat în cămin. Am urmat-o, dorindu-mi să mă fi făcut jigodie sau să-mi fi răs în nas. Ar fi fost mai bine. Obosită și cuprinsă de dureri, am traversat coridorul, trecând pe lângă un grup de fete. Circulau zvonuri, unele pe deplin îndreptățite. Mama era un daimon ucigaș.

Când am ajuns în cameră, m-am prăbușit. Încă îmbrăcată, am avut parte de somnul pe care îl au oamenii numai atunci când se confruntă cu grozăvii care le schimbă viața. La un moment dat, în starea aceea de semiluciditate dinaîntea somnului adânc, mi-am dat seama că, atunci când eu și Seth ne atînseserăm în sala medicală, nu apăruse nicio legătură albastră.

A doua zi, Aiden mi-a trimis un bilet în care mă anunța că antrenamentul era în continuare anulat. Nu scria când mă va contacta din nou. Pe parcursul următoarelor ore, m-a apăsât o neliniște sâcâitoare. Oare Aiden regreta cele întâmplate între noi? Oare mă mai dorea și acum? Aveam să mai vorbim vreodată?

Prioritățile mele erau cam date peste cap, dar n-aveam ce face. De când mă trezisem, nu mă putusem gândi decât la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple între noi. Iar atunci mă înfierbântam și mă rușinam *în același timp*.

M-am uitat la cartea enormă pe care mi-o împrumutase. O lăsasem pe jos, lângă canapea. Mi-a venit o idee. Aș fi putut să-i înapoiez cartea – un motiv suficient de nevinovat ca să-l caut. Până să mă dumiresc, am și luat hotărârea. Înșfăcând cartea, am tras de ușă.

Am dat de Caleb, care părea gata să bată la ușă cu mâna ridicată și în cealaltă ținea o cutie de pizza.

— Ah!

A tresărit și s-a dat înapoi.

— Bună!

N-am putut să-i întâlnesc privirea. A coborât mâna. Cearta noastră care aproape se transformase în bătaie atârna între noi ca o dușmănie.

— Te-ai apucat de citit legende grecești?

— Ăăă...

Am coborât ochii la cartea aia afurisită.

— Da... să zicem.

Caleb și-a supt buza inferioară, un tic nervos care-i rămăsese din copilărie.

— Știu ce s-a întâmplat. Adică... ți se cam citește pe față.

Cu un aer absent, mi-am dus degetele la buza crăpată.

— Am vrut să mă asigur că ești bine.

Am dat dîn cap.

— Sunt.

— Uite! Am adus de mâncare.

Mi-a arătat cutia, zâmbind larg.

— Și o să fiu descoperit dacă nu mă primești înăuntru sau nu mergem afară.

— Bine.

Am lăsat cartea și am ieșit după el.

În drum spre curte, am ales un subiect de discuție prudent.

— Am văzut-o pe Lea ieri-dimineață.

A încuviințat dîn cap.

— S-a întors târziu acum două nopți. E foarte discretă de atunci. Chiar dacă e o jigodie și jumătate, îmi pare rău pentru ea.

— Ați apucat să vorbiți?

Caleb a încuviințat dîn cap.

— Se ține pe picioare. Nu prea îmi dau seama dacă a înțeles cu adevărat situația, înțelegi?

Probabil că înțelegeam mai bine decât ar fi putut-o face el. Am găsit un petic de umbră la

poalele unor măslini mari și ne-am așezat. Am început să mă joc cu pizza, aranjând feliile de salam sub forma unui chip zâmbăreț scârbos.

— Alex, ce-a pățit Kain, de fapt? m-a întrebat în șoaptă. Toată lumea spune că era daimon, dar e imposibil, nu?

Am ridicat ochii de la mâncare.

— Era daimon.

Soarele s-a ivit printre crengi, atingând părul lui Caleb și prefăcându-l în aur luminos.

— Cum de nu și-au dat seama santinelele?

— Arăta la fel ca întotdeauna. Ochii lui n-aveau nimic și avea dinți normali.

M-am rezemat de copac și mi-am încrucișat gleznel.

— N-aveau cum să-și dea seama. Eu m-am prins abia când... am văzut purele.

O imagine pe care n-aveam s-o pot șterge niciodată.

A înghițit în sec, holbându-se la pizza.

— Alte funeralii, a bâiguit el. Apoi, mari tare: Nu-mi vine să cred. Atâta amar de timp n-a existat niciun daimon semipur. Cum e posibil?

I-am povestit ce-mi spusese Kain, gândindu-mă că n-aveam niciun motiv să păstrez secretul. A avut o reacție tipică: grea și profundă. Pentru noi, înfrângerea în luptă însemna moarte și niciodată nu fuseserăm nevoiți să ne gândim la altceva.

Caleb s-a încruntat.

— Dacă n-a fost Kain primul? Dacă și alți daimoni au făcut descoperirea asta, dar pur și simplu nu știm de ei?

Ne-am uitat unul la celălalt. Înghițind în sec, mi-am lăsat pizza înapoi în farfurie.

— Atunci e genial că absolvim fix la primăvară, nu?

Am răs amândoi... neliniștiți. Apoi am început iar să-mi aranjez pizza, gândindu-mă la toate celelalte întâmplări recente. Mi-a fulgerat prin minte imaginea lui Aiden la bustul gol. Privirea și săruturile lui. Atingerea vârfurilor degetelor lui au fost înlocuite treptate de atingerea lui Seth și de legătura albastră.

— La ce te gândești?

Văzând că nu-i ofer niciun răspuns, Caleb s-a apropiat și a întrebat din nou.

— Ce ai mai aflat? Ai privirea aia! Cea pe care o aveai la treisprezece ani, când i-ai descoperit pe instructorul Ethos și Michaels sărutându-se în depozit.

— Căh!

Amintind-mi, m-am strâmbat. Să-l ia naiba pentru că ținea minte cele mai scârboase porcării!

— N-am mai aflat nimic. Doar mă gândesc... la toate. Ultimele zile au fost foarte lungi.

— Toate s-au schimbat.

Am privit spre Caleb, compătimentându-l.

— Da.

— Vor trebui să ne adapteze antrenamentele, îți dai seama? În continuare, a vorbit pe tonul cel mai subțire pe care-l mai auzisem vreodată la el: Daimonii au avut mereu de partea lor puterea și viteza, dar acum va trebui să înfruntăm semipuri antrenați exact ca noi. Ne vor cunoaște tehnicile, mișcările... totul.

— Vor muri mulți dintre noi. Mai mulți ca niciodată.

— Dar îl avem pe apolion.

S-a întins și m-a strâns de mână.

— De acum n-are cum să-ți mai fie antipatic. O să ne salveze în luptă.

Aproape că m-a copleșit nevoia de a-i mărturisi totul, dar mi-am ferit privirea, ațintind-o asupra florilor stufoase cu parfum amar. Nu-mi aminteam cum se numeau. Cenușa nopții sau ceva asemănător. Ce spusese Buna Piperi despre ele? Că sunt ca săruturile celor care umblă printre zei...

M-am întors din nou spre Caleb și am descoperit că nu mai eram singuri. Olivia apăruse lângă el, ținându-se strâns cu brațele de mijloc. Caleb i-a povestit ce se întâmplase, fără să se poarte ca un idiot amețit de dragoste, ceea ce era bine. În cele din urmă, Olivia s-a așezat și mi-a adresat o privire înțelegătoare. Probabil că fața mea era cam șifonată, dar nu apucasem s-o privesc atent.

Caleb a spus ceva amuzant, făcând-o să râdă pe Olivia. Am râs și eu, dar Caleb s-a întors spre mine, observându-mi tonul fals. Am încercat să mă implic în discuția lor, dar n-am reușit. Fiecare și-a petrecut restul zilei străduindu-se să uite ba de una, ba de alta. Caleb și Olivia se gândeau la orice, numai la realitatea înfiorătoare a faptului că semipurii erau transformați în daimoni nu. Iar eu? Ei bine, eu am încercat să uit totul.

Odată cu lăsarea serii, am pornit înapoi spre cămine, convenind ca a doua zi să luăm prânzul împreună. Rămași singuri, Caleb m-a oprit înainte să urc treptele porticului.

— Alex, îmi dau seama că a trebuit să înduri multe. Pe deasupra, peste două săptămâni începe școala. Ai foarte multe pe cap. Și îmi pare rău pentru cele întâmplate în seara aceea, la casa lui Zarak.

Școala începea peste două săptămâni? Drace, nici nu observasem!

— Mai curând eu ar trebui să-mi cer scuze.

Vorbeam serios.

— Îmi pare rău că am fost așa o jigodie!

Caleb a râs și m-a îmbrățișat scurt. Zâmbetul i s-a subțiat când a pășit în spate.

— Sigur ești bine?

— Da.

A dat să plece.

— Caleb?

S-a oprit, așteptând.

— Mama... chiar i-a omorât pe cei de la Lake Lure. Ea l-a transformat pe Kain.

— Îmi... îmi pare rău!

A făcut un pas în față, ridicând mâinile și coborându-le din nou pe lângă corp.

— Nu mai e mama ta. Nu ea face toate astea.

— Știu.

Mamei pe care o știusem eu nu i-ar fi făcut plăcere să omoare nici măcar gânganii. În veci nu i-ar fi făcut rău altei persoane.

— Kain a spus că o să omoare în continuare până mă găsește.

Părea că nu știe ce să spună.

— Alex, va continua să ucidă orice ar fi. Îmi dau seama că sună groaznic, dar santinelele o s-o găsească. O s-o oprească.

Am încuviințat din cap, făcându-mi de lucru cu tivul rochiei.

— Eu ar trebui s-o opresc. Doar e mama mea.

Caleb s-a încruntat.

— Ar trebui s-o facă *oricine* altcineva, pentru că *a fost* mama ta. Nu...

Încruntarea i-a dispărut în timp ce continua să se uite la mine.

— Alex, doar n-ai de gând s-o cauți, nu?

— Nu!

Am scos un râset forțat.

— Nu sunt nebună.

El continua să se uite la mine.

— Ascultă! Nici n-aș ști unde s-o gădesc, i-am spus, dar cuvintele lui Kain mi-au revenit în minte.

„O vei găsi dacă părăsești refugiul insulei sau te va găsi ea pe tine.”

— Ce-ar fi să vii cu mine pe furiș? Putem să descărcăm ilegal și să vedem o grămadă de filme. Am putea și să ne furișăm în sala de mese și să furăm o grămadă de mâncare. Ce zici? Sună distractiv, nu?

Așa părea, dar...

— Nu. Sunt foarte obosită, Caleb. Ultimele zile au fost...

— Nasoale?

— Da, se poate spune.

Apoi am pășit în spate.

— Ne vedem la micul dejun? Nu cred că merg la antrenament.

— Bine.

Încă părea îngrijorat.

— Dacă te răzgândești, știi unde mă găsești.

Am încuviințat din cap și am intrat în cămin. În crăpătura îngustă era îndesat încă un plic alb. Văzând scrisul de mână lătăreț al lui Lucian, am simțit o strângere ciudată în piept. De la Aiden, nimic.

— Pe toți zeii!

Am desfăcut plicul și am aruncat imediat biletul, fără să-l citesc. Totuși, începusem să strâng o groază de bani. De data asta am găsit

trei sute, pe care le-am ascuns alături de celelalte bancnote. După liniștirea situației, aveam să fac niște cumpărături serioase.

Îmbrăcând o pereche de pantaloni de pijama din bumbac și un maiou, am luat de pe jos cartea cu legende grecești și m-am băgat în pat cu ea, dând la pagina despre apolioni. Am citit fragmentul iar și iar, căutând vreun indiciu cu privire la ceea ce avea să se întâmple când voi împlini optsprezece ani, dar n-am aflat nimic nou pe lângă ceea ce știam deja.

Adică nu mare lucru.

Trebuie să fi adormit, pentru că, în clipa următoare, m-am trezit cu ochii în tavanul dormitorului cufundat în întuneric. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am strâns părul încâlcit. Dezorientată și mahmură, am încercat să-mi amintesc ce visasem.

Mama.

În vis, fuseserăm la grădina zoologică. Era la fel ca în copilărie, doar că eram mai mare și mama... mama omora toate animalele, sfâșiindu-le gâtul și râzând. În tot acest timp, eu stăteam deoparte și o priveam. Nicio clipă nu încercasem s-o opresc.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și am rămas așa, simțind un gol în stomac. „O să ucidă în continuare până te găsește.” M-am ridicat, simțindu-mi picioarele ciudat de fragile. Pentru asta se întorsese Kain?

Oare mama știuse că mă voi duce la el și că îmi va transmite mesajul ăsta?

Nu. Era imposibil. Kain se întorsese la Legământ deoarece...

De ce se întorsese într-un loc plin de oameni pregătiți să-l omoare?

Mi-a venit în minte încă o amintire, mai luminoasă decât celelalte. Eu și Aiden stăteam în fața manechinelor din sala de antrenament. Îl întrebam ce ar fi făcut dacă i-ar fost transformați părinții.

„I-aș fi vânat. Nu și-ar fi dorit să aibă o asemenea viață.”

Am închis ochii strâns.

Mama ar fi preferat să moară decât să devină un monstru care se hrănește cu ființe vii. Iar în clipa de față umbla prin lume, omorând, vânând – și așteptând. Cumva, am ajuns în fața șifonierului, plimbându-mi degetele peste uniforma Legământului.

„Atunci o s-o găesc și o s-o omor cu mâna mea.” Propriile-mi cuvinte îmi ardeau mintea. Era limpede ce trebuia făcut. Era o nebunie nesăbuită – de-a dreptul stupidă –, dar planul începea să se contureze. O hotărâre rece, ca de oțel, a pus stăpânire pe mine și mi-am oprit gândurile.

Am trecut la fapte.

Era devreme – mult prea devreme să umble cineva prin campusul Legământului. Numai

umbrele gărzilor de patrulă se plimbau în lumina lunii. Mi-a fost neașteptat de ușor să ajung la depozitul securizat din spatele arenelor de antrenament. Gărzile erau mai mult preocupate de posibile vulnerabilități ale proprietății. Am intrat și am găsit locul unde țineau uniforme. Am înșfăcat una pe măsura mea și am îmbrăcat-o cu inima bubuindu-mi în piept. N-aveam nevoie să mă privesc în oglindă – mereu știusem că voi arăta al naibii de bine în uniforma santinelor. Culoarea neagră mi se potrivea de minune.

Hematoii foloseau elementul pământului pentru a fermeca uniforme astfel încât lumea muritorilor să nu bănuiască că am fi fost cine știe ce organizație paramilitară. În ochii muritorilor, uniforma părea o pereche simplă de blugi și un tricou, dar pentru semipuri era însemnul celei mai înalte poziții la care puteam ajunge. Doar cei mai buni îmbrăcau uniforma asta.

Era foarte posibil să fie prima și ultima dată când o purtam. Dacă m-aș fi întors învingătoare... probabil că aș fi fost exmatriculată. Dacă nu m-aș mai fi întors, ei bine, la asta nici nu puteam să mă gândesc.

„O să faci ceva prostesc.” Amîntind-mi ce spusese Aiden, m-am împiedicat. Da. Era o prostie destul de mare. De unde știuse? Inima mi-a tresăltat în piept. Aiden știa mereu ce

gândesc. Nu-i trebuia nici o legătură albastră și nici vorbele unui oracol nebun ca să-și dea seama cine sunt. Mă cunoștea, pur și simplu.

În momentul de față, nu trebuia să mă gândesc la el și nici să mă întreb ce ar fi făcut dacă mi-ar fi descoperit planurile. Am luat o șapcă de pe raftul de sus, mi-am răsucit părul sub ea și am tras-o jos, ca să-mi umbrească o mare parte a feței.

Apoi mi-am îndreptat atenția spre sala cu arme – un magazin universal unde se putea găsi orice cuțit sau pistol mortal și aproape orice alt obiect cu care se putea înjunghia sau decapita. Oricât de sinistru ar părea, locul ăsta mă umplea de entuziasm. Nu știu ce spunea faptul ăsta despre mine ca persoană, dar, în fond, semipurii trebuiau să ucidă la fel ca și daimonii. Niciunii dintre noi nu puteau evita soarta asta – numai purii puteau.

Am ales două pumnale. Pe unul îl puteam prinde de exteriorul coapsei drepte, iar celălalt se putea strânge de la lungimea de optsprezece centimetri la șase prin simpla atingere a unui buton de pe mâner. Pe acesta l-am vârât în buzunar, de-a lungul cusăturii pantalonilor. Am luat un pistol și am verificat dacă era încărcat.

Gloanțe îmbrăcate în titan. Numai chestii mortale pe aici.

Aruncând o ultimă privire prin încăperea morții și a dezmembrărilor, am oftat încet și am

făcut ceea ce probabil că atât Caleb, cât și Aiden, se temeau că voi face. Am părăsit protecția Legământului.

CAPITOLUL 18

NU-MI Venea să cred. DEGHIZAREA mea avea succes.

Am înaintat rămânând mai mult în umbră, refuzând să mă gândesc la acțiunile mele. Când am traversat primul pod, gărzile n-au făcut decât să mă salute, încuviințând din cap. Una dintre ele m-a și fluierat, confundându-mă, evident, cu o femeie majoră.

În timp ce umblam pe străzile pustii ale insulei principale, mă gândeam la victimele mele din trecut. Omorâsem doi daimoni. Puteam s-o fac. Avea să fie la fel și împotriva mamei.

Trebuia să fie la fel.

Fiind un daimon tânăr, probabil că era rapidă și puternică, dar nu se antrenase niciodată în mod serios. Spre deosebire de mine. Aveam să fiu mai rapidă și mai puternică decât ea. Aiden practic îmi vârase în cap faptul că daimonii tineri, transformați recent, erau preocupați de un singur lucru: să sece. După trei luni, mama

probabil că trebuia considerată o începătoare – un daimon sugar.

Trebuia doar să atac atât timp cât încă arăta ca un daimon, înainte s-o acopere magia elementală și să arate ca... mama.

Podul principal s-a dovedit ceva mai greu de trecut, dar, din fericire, gărzile de aici nu prea intrau în contact cu elevii. Nimeni nu m-a recunoscut, dar aveau chef de vorbă. M-au încetinit suficient de mult cât să mi se zdruncine încrederea.

Până când o gardă a spus „Ai grijă și întoarce-te, santinelă!” și s-a dat la o parte.

Santinelă. Asta îmi dorisem dintotdeauna să devin după absolvire, urmând calea mai activă împotriva daimonilor în loc să-i păzesc pe puri și comunitățile lor.

Am rămas în umbră, trecând pe lângă bărcile de pescuit și cele pentru plimbări. Locuitorii de pe insula Bald Head erau obișnuiți cu oamenii „deosebit de discreți” de pe Insula Zeilor, dar totuși simțeau ceva în noi. Nu înțelegeau de ce le venea să fugă din calea noastră și, în același timp, să se apropie de noi.

Traiul printre muritori timp de trei ani fusese o experiență de tot rahatul pentru mine. Adolescenții se ținuseră după mine, pe când părinții lor spuneau că sunt „un copil *dintr-ăia*”, de care trebuiau să se ferească. Nu știu ce-o fi însemnat și asta.

M-am întrebat ce ar fi spus părinții aceia dacă ar fi știut precis ce eram – o mașinărie de ucis aproape complet antrenată. Bănuiesc că aveau dreptate să le impună odraslelor să mă evite.

După ce am părăsit cheiurile, am mers pe lângă ziduri. Nu prea știam încotro s-o apuc, dar presimțeam că nu e nevoie să ajung foarte departe. Și am avut dreptate. După vreo zece minute din clipa în care pătrunsesem în ceea ce îmi plăcea să numesc lumea normală, am auzit pași grăbiți în spate. M-am întors ca să-l înfrunt pe atacator, cu pistolul scos și ridicat.

— Caleb?

Am simțit ceva între uluire și ușurare.

Era la câțiva pași în spate, cu ochii albaștri bulbucați și cu brațele ridicate a predare. Purta pantaloni de pijama, un tricou alb și șlapi.

— Lasă arma jos! a șuierat el. Pe toți zeii! O să mă împuști din greșeală sau cine știe.

Am lăsat pistolul și l-am luat de braț, trăgându-l până la o străduță îngustă.

— Caleb, ce cauți aici? Ai înnebunit?

— Asta aș putea să te întreb și eu pe tine.

M-a privit încruntat.

— Te urmăream, evident.

Am clătinat din cap și mi-am vârât pistolul înapoi sub betelia pantalonilor. Ce să vezi, uitasem să iau un toc.

— Trebuie să te întorci la Legământ. Acum! La naiba, Caleb! La ce ți-a fost mintea?

— Dar a *ta*? S-a strâmbat, întorcându-mi întrebarea: Mi-am dat seama că vreî să faci ceva incredibil de prostesc. Și n-am putut să dorm. Am stat la fereastră și am așteptat. Și uite așa, ți-am văzul dosul ăla de țicnită furișându-se prin careu!

— Cum naiba ai trecut de gărzi în pijamaua ta cu *Frații Mario*?

Și-a coborât privirea la haine, ridicând din umeri.

— Am și eu metodele mele.

— Metodele tale?

Nu aveam timp pentru așa ceva. Am dat înapoi, arătând spre pod.

— Trebuie să te întorci la loc sigur.

Și-a încrucișat brațele la piept, încăpățânat.

— Nu plec fără tine.

— Of, pe toți zeii!

Mi-au cedat nervii.

— Nu-mi arde acum de asta! Nu înțelegi.

— Nu începe cu porcăriile astea, că „nu înțeleg”. Nu-i nimic de înțeles! O cauți cu lumânarea! E sinucidere, Alex. Nu e o dovadă de curaj. Nu e o dovadă de inteligență. Nu-i vorba de simțul datoriei sau de cine știe ce sentiment stupid de vinovăție care te...

A făcut iar ochii mari când *ceva* a aterizat la câțiva pași în spatele meu. M-am întors pe dată, scoțând pistolul, și, în același timp, Caleb mi-a scos pumnalul din pantaloni.

Ea era.

Stătea în mijlocul străduței. Era ea... și totuși nu. Creatura avea același păr lung și negru care-i cădea în valuri domoale, încadrându-i chipul alb și palid, ca de stafie – aceiași pomeți înalți și aceleași buze familiare. În locul ochilor avea doar întuneric. Obrajii îi erau brăzdați de vene întunecate și, dacă ar fi zâmbit, și-ar fi descoperit dinții ascuțiți.

Era mama... ca daimon.

La vederea ei – a chipului ei frumos și iubitor schimonosit și preschimbat în masca asta atât de grotescă –, am suferit un șoc, brațul mi-a tremurat și degetul mi-a tresărit pe trăgaci. Ea era... dar nu era ea.

Văzând unde stătea, mi-am dat seama că nu avea cum să evite un glonț ținut direct în piept. Eram în avantaj, cu pistolul meu plin cu gloanțe de titan – ba chiar cu un încărcător întreg. Aș fi putut s-o ciuruiesc pe loc și toate s-ar fi sfârșit.

Nu se clintise nici măcar un centimetru.

Și acum arăta ca mama. Magia elementală a ascuns daimonul din ea și m-a privit cu ochii aceia vii, de culoarea smaraldului. Fața încă îi era palidă, dar nu mai era brăzdată de vene groase. Arăta ca în seara dinaintea zilei în care fusese transformată – imi zâmbea, îndemnându-mă s-o privesc în ochi.

— Lexie, a șoptit, dar eu am auzit-o tare și limpede.

Era vocea ei. Simplul fapt că i-o auzeam îmi stârnea emoții minunate și îngrozitoare.

Era frumoasă, fermecătoare și cât se poate de vie – chiar dacă era daimon.

— Alex! Trage! Tra..., a strigat Caleb.

Aruncând o scurtă privire în spate, m-am convins că mama nu era singură. Un alt daimon cu păr negru îl apucase pe Caleb de gât. Nu a încercat să-l omoare sau să-l marcheze. Pur și simplu îl ținea pe loc.

— Lexie, uită-te la mine!

Fără să mă pot împotrivi sunetului vocii sale, m-am întors spre ea. Se apropiase – atât de mult, încât un glonț i-ar fi făcut în piept o gaură de toată frumusețea. Și suficient de mult ca să simt mirosul de vanilie – parfumul ei preferat.

I-am privit înnebunită chipul și toate liniile mi-au părut familiare și frumoase. Uitându-mă în ochii aceia, mi-am amintit cele mai ciudate lucruri. Amintiri legate de verile petrecute împreună, de ziua în care mă dusesse la grădina zoologică și îmi dezvăluisese numele tatălui meu, de expresia ei când îmi spusese că trebuie să plecăm de la Legământ, de înfățișarea ei când zăcea întinsă pe podeaua dormitorului său micuț.

Am ezitat. Uitându-mă în ochii aceia, îmi era imposibil să respir. Era mama – *mama mea*! Ea mă crescuse și se purtase cu mine de parcă aș fi fost cel mai prețios lucru din lumea întreagă. Iar

eu fusesem totul pentru ea – trăise pentru mine.
Nu mă puteam mișca.

Trage! Nu mai e mama ta! Brațul mi-a tremurat. *Trage! Trage!*

Un urlet de frustrare a erupt din mine și am coborât brațul în lateral. Trecuseră numai câteva secunde, numai câteva secunde, dar parcă fusese o eternitate. Nu puteam.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet increzut. Caleb a icnit în spatele meu și apoi durerea mi-a explodat în tâmplă. Am alunecat în întunericul dulce al uitării.

M-am trezit cu o durere de cap cumplită și un gust amar și uscat în fundul gurii. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi amintesc ce se întâmplase. Un amestec de groază și dezamăgire m-a îndemnat să mă ridic în capul oaselor, alertă în ciuda durerii pulsânde care-mi radia în jos pe o parte a feței. Mi-am atins ușor capul, simțind sub degete un nod mare cât un ou.

Amețită, am privit în jur prin încăperea somptuos mobilată. Pereții din bârne de cedru, patul mare, acoperit cu cearceafuri de satin, televizorul cu plasmă, mobila lucrată manual, toate îmi păreau familiare. Era unul dintre dormitoarele cabanei pe care o vizitasem în trecut, în care dormisem de mai multe ori. Lângă pat se afla o vază cu flori violet de

hibiscus – preferatele mamei. Îi plăceau florile violet.

M-au copleșit groaza și deznădejdea. Îmi aminteam camera asta. Pe toți zeii! Nu era de bine. Nu era bine deloc.

Mă aflam tocmai în Gatlinburg, în Tennessee – la mai bine de cinci ore distanță de mers cu mașina de Legământ. Cinci ore. Mai rău, nu-l vedeam pe Caleb. Furișându-mă până la ușă, m-am oprit și am ascultat. Niciun sunet. Am privit spre ușile de sticlă care dădeau spre terasă, dar nu puteam să plec. Trebuia să-l găsesc pe Caleb... dacă mai era în viață.

M-am agățat de gândul ăsta. Trebuia să fie în viață. Nu se putea altfel.

Bineînțeles, pistolul dispăruse și Caleb îmi luase pumnalul. În cameră nu era nimic pe care să-l pot folosi drept armă. Dacă m-aș fi apucat să rup mobila în bucăți, aș fi atras atenția, și nici n-aș fi reușit să transform ceva din toate astea în arme. Îmi fuseseră luate toate obiectele din titan.

Am încercat clanța ușii și am descoperit că e descuiată. Am deschis-o încet și am privit în jur. Soarele se înălța afară, alungând umbrele din camera de zi și bucătărie. În mijlocul încăperii se afla o masă mare și rotundă înconjurată de șase scaune identice. Două dintre ele fuseseră trase în spate, ca și când ar fi fost ocupate. Câteva sticle de bere goale stăteau pe suprafața sculptată din stejar. Daimonii beau bere? Habar n-aveam. Am

văzut și două canapele mari și frumoase, tapitate cu o stofă brună și catifelată.

În celălalt capăt al încăperii, pe perete, era montat un televizor deschis, dar cu sunetul oprit – un televizor dintr-acelea subțiri. M-am dus la masă și am luat o sticlă de bere. N-ar fi putut ucide un daimon, dar măcar era o armă.

Un țipăt estompat mi-a atras atenția spre una dintre camerele din spate. Dacă-mi aminteam bine, mai existau două dormitoare, încă o cameră de zi și o cameră cu jocuri. Toate ușile erau închise. M-am apropiat pe furiș, încremenind când zgomotul a răsunat din nou dinspre dormitorul mare.

Am strâns sticla în mână și m-am rugat în șoaptă. Nu-mi era clar cărui zeu mă rugam, dar speram din tot sufletul ca unul dintre ei să răspundă. Apoi am lovit ușa cu piciorul. Balamalele au scârțâit și au cedat, iar lemnul din jurul clanței s-a frânt. Ușa s-a izbit de perete.

Coșmarul dinaintea mea mi-a oprit respirația. Caleb era imobilizat în pat. Un daimon blond stătea călare pe el, acoperindu-i gura cu mâinile sale aspre și ținându-l nemișcat ca să-i poată marca brațul. M-au îngrozit sunetele pe care le făcea daimonul, sorbindu-i sângele și încercând să-i ajungă la eter.

La auzul țipetelor mele furioase, daimonul a ridicat capul. Privirea lui goală mi-a sfredelit inima. Am țâșnit din prag cu sticla ridicată sus

de tot deasupra capului. Nu puteam să-l omor, dar eram hotărâtă să-l fac să sufere.

Doar că n-am reușit.

Stupefiată, văzând ce-i făcea daimonul lui Caleb, nu mă uitasem cum trebuie prin cameră. O prostie. Dar, fir-ar, astea erau chestiile pe care nu apucasem să le învăț după ce plecasem de la Legământ! Știam doar să sar la bătaie. Nu și să gândesc.

Cineva m-a cuprins din spate. Brațul mi s-a sucit înapoi, până am scăpat sticla pe jos. Mi-au fulgerat în minte cele două scaune trase de lângă masă. Ar fi trebuit să mă aștept. Din poziția asta, nu avea rost să mă zbat, dar oricum am dat din picioare, încercând să mă eliberez. N-am reușit decât să-l fac pe daimon să mă strângă și mai tare, până când m-a săgetat durerea.

— Haide, liniștește-te! Daniel n-o să-l omoare pe prietenul tău, a răsunat o voce din spatele urechii mele. Momentan.

Daniel a zâmbit, arătându-și șirul de dinți pătați de sânge. Cât ai clipi, a apărut în fața mea, înclinându-și capul într-o parte. Farmecul l-a acoperit, arătându-i înfățișarea de pur. Ar fi fost frumos dacă sângele nu i s-ar fi prelins în fire subțiri pe bărbie.

Trupul lui Caleb zvâcnea din când în când, la un interval de câteva secunde. Urmări ale însemnării – știam cum e. Brațele lui goale

purtau nu una, ci două mărci ale daimonilor.
Am urlat furioasă la cel din fața mea.

— Te omor!

Daniel a râs și și-a șters bărbia cu dosul palmei.

— Iar mie îmi va face mare plăcere să gust din tine.

M-a mirosit – *la propriu*, m-a mirosit.

— Aproape că-ți simt gustul.

Am lovit cu piciorul, nimerindu-l în piept. A făcut câțiva pași împleticiți în spate, lovindu-se de pat. Caleb a gemut și a încercat să se ridice. Daniel l-a pocnit tare, lăsându-l lat. Am țipat, zbatându-mă ca o fiară turbată, dar daimonul m-a doborât la podea.

Apoi m-am ridicat plutind, deși nu mă atingeau nimeni. M-am izbit de perete cu atâta putere, încât a crăpat tencuiala odată cu toate oasele din trupul meu. Am rămas imobilizată, cu picioarele atârându-mi la un metru de podea. Daimonul avea putere asupra elementului aerului – altă forță împotriva căreia nu învățasem să mă apăr.

— Trebuie să învățați să vă jucați frumos. Amândoi.

Celălalt daimon a ridicat mâna. Avea un accent sudic – curgător și grav. S-a apropiat de mine, apoi s-a aplecat și m-a lovit ușor peste picior. Era daimonul de pe străduță, cel cu păr negru care i se alăturase mamei.

— Ni se face și nouă foame, să știi. Și cu voi aici... ei bine, ne roade pe dinăuntru. Parcă ne-ar lua foc măruntaiele.

Am încercat să mă desprind de perete, dar nu m-am putut clinti.

— Nu vă apropiați de el!

M-a ignorat și s-a apropiat de trupul nemișcat al lui Caleb.

— Nu suntem daimoni noi nici pe departe, dar din cauza voastră... ne e greu să ne împotrivim atracției eterului. O singură doză. Atâta vrem.

Și-a plimbat vârfurile degetelor pe fața lui Caleb.

— Dar nu putem. Până nu se întoarce Rachelle.

— Nu vă atingeți de el!

Abia îmi mai recunoșteam vocea scăzută.

S-a întors spre mine și a făcut semn din mână cu un aer distrat. Am căzut în picioare și apoi în genunchi. Mi-am ignorat spasmele mușchilor abdomenului și m-am ridicat. Gândindu-mă doar să-l smulg de lângă Caleb și nimic altceva, m-am repezit la el. Daimonul cu păr negru a clătinat din cap și doar a ridicat brațul. M-am izbit de perete, dărâmand câteva picturi înrămate. Nu... nu semăna *deloc* cu antrenamentele.

Și, de data asta, nu m-am mai ridicat.

Evident iritat, l-a abandonat pe Caleb. A venit și la mine și atunci am țipat, încercând să-l lovesc. Mi-a prins un braț, apoi pe celălalt, și m-a ridicat în picioare.

Cu ambele brațe imobilizate, îmi mai rămăseseră doar picioarele. Aiden îmi lăudase mereu loviturile de picior și, cu gândul ăsta în minte, m-am împins cu partea de sus a spatelui în perete. Sprijinindu-mă de el și de brațele daimonului, am strâns picioarele la piept și am lovit.

L-am nimerit drept în piept și, observându-i șocul de pe față, am înțeles că nu se așteptase. A zburat în spate câțiva pași și eu am căzut iar.

Daniel a țâșnit de lângă pat și mi-a înfipt mâinile în păr, dându-mi capul pe spate. Preț de o clipă, m-a trăsnit o senzație înfiorătoare de déjà-vu, însă de data asta Aiden nu mai avea să mă salveze – nu aveam niciun ajutor.

În timp ce mă zbăteam în mâinile lui Daniel, daimonul cu păr negru s-a ghemuit în fața mea. Cu mâinile așezate pe genunchi și cu un zâmbet leneș întins pe față, parcă avea chef să vorbim despre vreme. Atât de liniștit era.

— Ce se petrece aici?

Daniel m-a eliberat la auzul vocii ascuțite și furioase a mamei. M-am ridicat greoi și m-am întors spre ea. Nu mi-am putut stăpâni amestecul de groază și iubire care mi-a izbucnit în inimă. Stătea în prag, evaluând din priviri

pagubele, cu un aer sever. Nu vedeam decât farmecul. Nu-i vedeam înfățișarea adevărată.

Eram terminată.

— Eric?

S-a întors încruntată spre daimonul cu păr negru.

— Fiica ta... nu e încântată de situația ei prezentă.

Mama a călcat pe o bucată de lemn rupt, dar eu nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Fiica mea nu trebuie atinsă, nici măcar un fir de păr.

Eric s-a uitat la Daniel.

— Părul ei n-are nimic. E bine. La fel și celălalt semipur.

— Ah! Da.

Mama s-a întors spre Caleb.

— Îmi amintesc de el. E iubitul tău, Lexie? În orice caz, e frumos din partea lui că a venit după tine. Un gest prostesc, dar frumos.

— Mamă.

Îmi tremura vocea.

S-a întors spre mine și a zâmbit – un zâmbet mare și frumos.

— Lexie?

— Te rog...

Am înghițit.

— Te rog, lasă-l pe Caleb să plece!

A mormăit nemulțumită și a clătinat din cap.

— Nu pot îngădui una ca asta.

Mi s-au strâns măruntaiele.

— Te rog! Nu e... Te rog eu!

— Scumpo, nu pot. Am nevoie de el.

A întins mâna și mi-a dat părul pe spate, așa cum făcea înainte. Am tresărit, și ea s-a încruntat.

— Știam că vei veni. Te cunosc. Mă așteptam să te roadă vinovăția și teama. Nu mă așteptam să apară și el, dar nu mă supăr. Vezi? Îl primim.

— Ai putea să-l eliberezi.

Îmi tremura bărbia. Mâna ei mi-a alunecat pe obraz.

— Nu pot. El îți va garanta cooperarea. Dacă faci tot ce-ți spun, va supraviețui. Nu-i voi lăsa nici să-l omoare, nici să-l transforme.

Nu eram chiar atât de proastă încât să-mi fac speranțe. Trebuia să-i ofer ceva la schimb, probabil ceva oribil.

M-a lăsat și s-a întors spre cei doi daimoni.

— Ce i-ați spus?

Eric și-a ridicat bărbia.

— Nimic.

Mama a încuviințat din cap. Avea aceeași voce, dar, pe măsură ce vorbea, am observat că-i lipsea nota specifică. Nu avea pic de blândețe, pic de emoție. Era aspră, sobră – nu era a ei.

— Foarte bine.

S-a întors iar spre mine.

— Vreau să înțelegi un lucru, Lexie. Te iubesc foarte, foarte mult.

Am clipit, lipindu-mă de perete. Cuvintele ei erau mai dureroase decât orice lovitură.

— Cum poți să mă iubești? Doar ești daimon.

— Încă sunt mama ta, a răspuns ea pe același ton inexpresiv, iar tu încă mă iubești. De aceea nu m-ai omorât când ai avut ocazia.

Un gest și un adevăr pe care deja le regretam, dar privind-o acum, o vedeam doar pe ea – pe mama. Am închis ochii, silindu-mă să văd daimonul, monstrul dinăuntrul ei. Când i-am deschis la loc, arăta la fel.

Buzele i s-au arcuit în zâmbet.

— Nu poți să te întorci la Legământ. Nu pot să permit una ca asta. Trebuie să te feresc de locul ăla. Pentru totdeauna.

Privirea mi-a căzut asupra lui Caleb. Daniel s-a apropiat de el.

— De ce?

Puteam să-mi păstrez calmul, numai să nu-l atingă nenorocitul ăla.

— Trebuie să te feresc de apolion.

Am clipit, pentru că nu mă așteptam la asta.

— Ce?

— Îți va lua totul. Puterea, darurile... totul. El e cel Dintâi, Lexie. Indiferent că-și dă sau nu seama, va seca totul din tine ca să poată deveni Ucigașul de Zei. Nu va mai rămâne nimic din tine. Consiliul... ei știu. Nu le pasă. Nu-i interesează decât Ucigașul lor de Zei, dar Thanatos n-o va permite niciodată.

Am dat îndărăt, clătinând din cap. Mama își pierduse complet mințile.

— Nu le pasă cât vei suferi. Nu pot să permit una ca asta. Înțelegi?

S-a apropiat cu pași mari, oprindu-se în fața mea.

— De aceea trebuie s-o fac. Trebuie să te transform în daimon.

Camera se învârtea cu mine și preț de o clipă am crezut că voi leșina.

— Nu am de ales.

Mi-a luat mâna și a apropiat-o de locul unde-i bătea inima. A ținut-o acolo.

— Ca daimon, vei fi mai rapidă și mai puternică decât ești acum. Vei fi imună la titan. Vei avea multă putere... Când vei împlini optsprezece ani, vei fi de neoprit.

— Nu.

Mi-am smuls mâna. Nu!

— Habar nu ai ce refuzi. Înainte, mi se părea că trăiesc, dar acum sunt cu adevărat vie.

Și-a ridicat mâna înaintea feței mele, fluturând din degete o dată, de două ori. O scânteie mică i-a erupt din vârfurile degetelor și apoi toată mâna i-a luat foc.

Am încercat să mă eliberez, dar m-a strâns și mai tare de mână.

— Foc, Lexie. Ca pură, abia reușeam să stăpânesc elementul aerului, însă ca daimon stăpânesc *focul*.

— Dar omori oameni! Cum poți să crezi că e bine?

— Te obișnuiești.

A ridicat din umeri, liniștită.

— Te vei obișnui și tu.

Sângele mi-a înghețat în vene.

— Vorbești... ca o nebună.

M-a privit plictisită.

— Spui asta acum, dar vei vedea. Consiliul vrea ca toată lumea să creadă că daimonii sunt creaturi malefice, lipsite de suflet. De ce? De teamă. Știu că suntem mult mai puternici și că, în cele din urmă, vom câștiga acest război. Suntem ca niște zei. Nu. Chiar *suntem* zei.

Daniel se uita la mine și se lungea nerăbdător pe buze. M-a cuprins o spaimă amețitoare și am clătinat din cap.

— Nu. Nu face așa ceva! Te rog!

— E singura cale.

Mi-a întors spatele, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Nu mă face să te forțez!

M-am uitat la ea, întrebându-mă cum de putusem să ezit pe străduță. Creatura din fața mea nu avea nimic în comun cu mama. Nimic.

— Ești sărită de pe fix.

S-a întors valvârtej, încruntându-se.

— Te-am rugat să nu mă faci să te oblig.
Daniel!

M-am desprins de perete când Daniel l-a apucat pe Caleb, care gemea, începând să-și revină. Mama m-a prins înainte să ajung la ei. Daimonul și-a aplecat capul aproape de brațul lui.

M-a cuprins groaza.

— Nu! Opriți-vă!

Daniel a răs o clipă, apoi și-a înfipt dinții în carnea lui. Caleb s-a întins pe pat și a înțepenit, făcând ochii mari și umplând cabana de țipete panicate. Am îmbrâncit-o pe mama, dar n-am reușit să trec de ea. Era puternică, incredibil de puternică.

— Eric, vino încoace!

Acesta s-a bucurat să-i facă pe plac. Ochii întunecați i s-au aprins de foame. M-a simțit cuprinsă de repulsie și de spaimă și am început iar să mă zbat.

Mama mi-a strâns și mai tare încheietura mâinii.

— Nu uita ce ți-am spus, Eric! Mușcăături mici, o dată pe oră, nu mai mult. Dacă se împotrivește, omoară băiatul! Dacă se supune, lasă-l în pace!

Am încremenit.

— Nu! Nu!

— Îmi pare rău, scumpo! O să te doară, dar, dacă nu te împotrivești, se va termina repede. E singura opțiune, Lexie. Nu aș putea să te

controlez altfel. Vei vedea. În cele din urmă, tot răul va fi spre bine. Îți promit.

Și m-a împins în brațele lui Eric.

CAPITOLUL 19

S I CU ASTA, BASTA.

Ce jigodie!

Am țipat și m-am întors spre ea în timp ce Eric mă trăgea în brațele lui.

— Nu-i lăsa să facă așa ceva!

Mama a ridicat mâna.

— Eric.

Daimonul m-a întors spre el. Am lovit din picioare și l-am amenințat cu toate metodele posibile de ucidere și dezmembrare, dar fără efect. Daimonul mi-a zâmbit cât am dat din gură. Apoi și-a încordat degetele și, într-o milisecundă, dinții i s-au înfipt în carnea moale a brațului meu.

M-a străpuns o văpaie roșu-aprins. M-am zbatut, încercând să scap de senzația arzătoare, dar aceasta îmi urmărea mișcările. Peste țipetele mele, l-am auzit pe Caleb strigând la ei și implorându-i să se oprească. Nu l-au luat în seamă nici mama, nici daimonul. Durerea mi s-a împrăștiat în tot trupul pe măsură ce Eric a

continuat să mă sece. Camera se învârtea cu mine și simțeam că mai am puțin și leșin.

— Ajunge! a murmurat ea.

Daimonul a ridicat capul.

— Are un gust divin.

— Datorită eterului. Are mai mult decât purii.

Atunci Eric mi-a dat drumul și am căzut în genunchi, tremurând. Nimic – absolut nimic nu se compara cu senzația asta. Până și șocurile din urma însemnării îmi tăiau respirația. Hârâind după aer, am rămas nemișcată până când focul s-a risipit lăsând în urmă doar o durere mocnită.

Abia atunci am observat că deja Caleb amuțise. Am ridicat capul și am văzut că se uita la mine. Avea o privire pustiită, de parcă ar fi reușit cumva să se elibereze de locul ăsta, să-și lase trupul în urmă sau mai știu eu ce. Aș fi vrut să merg și eu acolo unde era el acum.

— Ei, n-a fost chiar așa de rău, nu?

Mama m-a prins de umeri și m-a împins din nou la perete.

— Nu mă atinge!

Cuvintele mi-au ieșit bâiguit, sleite. Mama mi-a zâmbit cu răceală.

— Înțeleg că ești supărată, dar vei vedea. Împreună, vom schimba lumea.

Daniel s-a întors la Caleb, dar acesta nu mișca. L-a privit de parcă ar fi voit să-l chinuie. Deodată, mi-au venit în gând cuvintele oracolului:

„Un viitor luminos și scurt.”

Caleb avea să moară. Groaza m-a îmboldit spre pat. Nu era posibil! Într-o clipă, Eric m-a ținut iar de perete. Sângele – sângele *meu* – încă îi păta buzele. Convins că n-aveam să mă mai mișc, mi-a dat drumul și s-a îndreptat de spate, rânjindu-mi cu o jumătate de zâmbet încrezut.

Scârbită, mi-am înăbușit propria durere și frică.

— Mamă... te rog, eliberează-l pe Caleb! Te rog! Fac orice.

Și vorbeam serios. Nici nu mă gândeam să-l las pe Caleb să moară în locul ăsta blestemat.

— Te rog, dă-i drumul!

M-a privit în tăcere.

— Ce ai fi dispusă să faci?

Mi-a cedat vocea.

— Orice. Numai să-i dai drumul.

— Îmi promiți să nu te împotrivești sau să încerci să fugi?

Cuvintele oracolului mi se derulau iar și iar în minte, ca o psalmodie grotescă. Nu știam cât mai avea să reziste. Caleb era palid, de un alb bolnăvicios. Cele ce urmau să se întâmple erau profetite, nu? Oare zeii prevăzuseră deja clipele astea? Iar dacă aș fi hotărât să nu mă împotrivesc, aș fi fost transformată în daimon.

Mi-am înghițit fierea.

— Da. Promit.

Mama s-a uitat scurt la Caleb și la daimon. A oftat.

— Rămâne aici, dar, pentru că mi-ai făcut o promisiune, îți voi face și eu una. Nu se vor mai atinge de el, dar prezența lui va garanta că te vei ține de cuvânt.

Revenindu-și subit din toropeală, Caleb s-a uitat la mine și a clătinat din cap înnebunit, dar eu am încuviințat din nou. Voiam să-l scap de aici, dar, deocamdată, nu puteam face nimic mai mult. M-am așezat față în față cu patul, rezemându-mă cu spatele de perete, cu ochii la Caleb și la Daniel. Eric a venit lângă mine. Nu puteam decât să sper că pornise deja cineva în căutarea noastră. Poate că Aiden venise în sfârșit să-mi vorbească sau să mă anunțe că urmează să reluăm antrenamentul. Poate că se interesase cineva de Caleb și vreo persoană de la Legământ pusese lucrurile cap la cap. Dacă nu, printr-o înfiorătoare întorsătură a sorții, la următoarea întâlnire cu Aiden, acesta va încerca să mă omoare.

Și mă îndoiam că avea să ezite așa cum ezitasem eu.

Daniel i-a întors spatele lui Caleb și s-a uitat la marca proaspătă de pe brațul meu. Am închis ochii strâns și am întors capul. Urma rândul lui Daniel, și presimțeam că avea să mă chînuie cât mai mult posibil. Cu o usturime în ochi, m-am

lipit de perete, dorindu-mi să mă fi putut topi cumva în el.

A trecut o oră și trupul mi s-a încordat când Daniel a îngenuncheat lângă mine și mi-a smuls celălalt braț de la piept. Era aiurea, extrem de aiurea. Nu aveam cum să mă pregătesc pentru așa ceva și, când Eric mi-a acoperit gura cu mâna, Daniel m-a mușcat de încheietură.

După ce s-a terminat, m-am lipit de perete, amețită. Daniel și Eric m-au marcat cu rândul la intervale precise. Mama îndruga întruna cum că aveam să-i eliminăm pe membrii Consiliului, începând cu Lucian. După care le vom ocupa tronurile și până și zeii ni se vor închina la picioare. Se va întoarce roata, spunea ea, iar daimonii vor fi stăpâni nu doar peste puri, ci și peste lumea muritorilor.

— Va trebui să-l învingem pe cel Dintâi, dar, când vei deveni apolion daimon, vei fi mai puternică decât el – vei fi deasupra lui.

Mama era cu adevărat nebună.

Mi-a explicat cum anume secau. Poate că încerca să mă pregătească pentru viața mea nouă? Puri îi satisfăceau zile în șir, semipurii numai câteva ore, iar muritorii, ei bine, pe muritori îi omorau de dragul distracției. Păcat că în clipa asta nu puteam să le arunc niciun pur în brațe. Poate că vi se pare un gând îngrozitor, dar brațele mele erau acoperite cu mușcături în formă de semilună, asemănătoare cicatricelor

care-i rămăseseră instructoarei mele. Pe care o compătimisem – ce ironie!

M-au secăt în continuare. Cu fiecare marcă, dispăreau bucăți din ființa mea. Nu mă mai feream când Daniel se ghemuia lângă mine și Eric se apleca asupra mea. Nici nu mai țipam. Și în tot acest timp, *ea* n-a făcut decât să privească. Mă pierdeam în nebunia asta bolnavă și sufletul mi se întuneca de disperare.

În cele din urmă, mama a plecat să supravegheze drumurile. Nu s-a hrănit din trupul meu nici măcar o dată. Probabil că înhățase un pur mai devreme, dar, în clipa în care a plecat, mi-am dorit să se întoarcă. În absența ei, Daniel a căpătat curaj și, deși îmi venea să vomit, l-am lăsat să se apropie de mine. Din când în când, își plimba vârfurile degetelor pe brațele mele, peste urmele de mușcături. Măcar îi distrăgeau atenția de la Caleb.

— Îl simt deja, a șoptit Eric.

Uitasem că e de față. Deși mă marca plin de cruzime, îl preferam pe el în locul lui Daniel.

— Ce anume? am bâiguit, somnoroasă.

— Eterul... tremur tot de la el. Simt că aș putea face orice.

S-a întins spre mine și mi-a împuns una dintre răni, făcându-mă să tresar.

— Simți cum se scurge din tine? Cum intră în mine?

Refuzând să-i răspund, mi-am lăsat capul pe genunchii îndoiți. Vorbea ca un drogat... și mi-era rău – sufletul mi-era îngrețosat. Când Daniel mi-a dat capul pe spate, eram epuizată și aproape că deliram din cauza durerii. Caleb nu mai mișca de o vreme și Eric nu mai avea de ce să-mi acopere gura. Când dinții lui mi-au străpuns pielea de la baza gâtului, n-am făcut decât să scâncesc.

În timp ce Daniel mă seca, Eric scotea niște sunete mângâietoare, urmărind atent cu degetul zvâcnetul înnebunit al pulsului meu.

— Vom termina în curând. Vei vedea. Alte câteva mărci și gata. Te așteaptă o lume nouă.

După ce Daniel a terminat, m-am întins pe o parte. Camera se înclina și se învârtea cu mine. Îmi era greu să rămân atentă la Eric.

— Întâi îi vom transforma pe semipuri. Ei nu pot fi identificați ca noi. Nu le trebuie magie elementală. Ne vom lansa atacul peste tot în lume. Va fi minunat.

La gândul ăsta, Eric a zâmbit.

— Ne vom infiltra în Legăminte... și apoi în Consiliu.

Era un plan destul de bun, care putea foarte ușor să devină o realitate înspăimântătoare. Pe Eric nu părea să-l deranjeze neimplicarea mea în discuție. A vorbit mai departe, pe când mie îmi era tot mai greu să țin ochii deschiși. Frica și

agitația mă epuizaseră. Am ațipit. Nu știu cât timp, dar ceva m-a trezit ca un șoc.

Obosită și derutată, am ridicat capul și l-am văzut pe Daniel în fața mea. Oare deja trecuse o oră? Sosise momentul? N-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva se pregăteau pentru ultima mușcătură, pentru ultimul strop de eter și ultima rămășiță a sufletului meu.

— Daniel, încă n-a venit vremea.

— Nu-mi pasă. Tu ai luat mai mult decât mine. Aproape că radiezi. Uite-te la mine!

Daniel s-a încruntat.

— Eu nu arăt ca tine.

Eric nu radia, dar pielea lui căpătase o culoare sănătoasă. Arăta... ca un pur obișnuit. În schimb, am remarcat că Daniel încă era alb ca varul.

Eric a clătinat din cap.

— O să te omoare.

Daniel s-a ghemuit în fața mea și m-a apucat de păr, dându-mi capul pe spate.

— Doar dacă află, a șuiert el. De unde să afle? Mai vreau doar o bucățică.

— Nu-l... lăsa.

Vocea mea firavă avea o notă tânguitoare, însă dacă pe Eric îl preocupa soarta lui Daniel n-o arăta nicidecum și nici nu încerca să-l oprească.

Pe gâtul meu mai rămăsese un singur loc lipsit de urme. M-am rugat în tăcere să nu mă muște de acolo. Nu știu de ce-mi mai păsa în asemenea

clipe, dar, drace, îmi mai rămăsese și mie un dram de mândrie!

— Probabil că-i place, a spus Daniel.

După o bătaie de inimă șovăitoare, și-a înfipt dinții în locul acela mic și buzele i-au alunecat pe pielea mea. Durerea m-a străpuns, făcându-mă să înțepenesc. Cu o mână m-a strâns de păr și pe cealaltă a început s-o plimbe aiurea, punându-mi-o pe umăr și coborând-o tot mai jos.

Dintre toate câte se întâmplau, asta... *asta* întrecea măsura. Cu tot dramul de putere care-mi mai rămăsese, am ridicat mâinile și i-am înfipt unghiile în obraji.

Daniel a sărit înapoi urlând. Tricoul mi s-a rupt, dar sunetul – expresia de pe chipul lui mi-a oferit un sentiment bolnăvicios de satisfacție. Pe față i-au apărut vânătăi adânci și roșiatice, care au început să sângereze. A lovit orbește și m-a nimerit în ochi, izbindu-mă de Eric.

— La naiba!

Eric a sărit în picioare și eu m-am izbit de podea.

M-am chircit pe o parte în poziție fetală. Deasupra mea, am simțit că Eric îl îmbrâncește pe Daniel înapoi, urlându-i în față, dar nu-i mai ascultam. Ceva lung și subțire îmi împungea coapsa. M-am întors încet, întinzând degetele până am apucat obiectul ascuns în cusătura pantalonilor.

Cuțitul – cuțitul retractabil.

Brusc, Eric m-a ridicat și m-a îndreptat de spate, întorcându-mă cu fața la el. Ceva umed și cald îmi curgea pe o parte a feței, picurându-mi în ochiul drept. Sânge. Nu prea îmi permiteam să mai pierd din el.

Privind peste umărul lui, am văzut că se trezise și Caleb. Se uita la mine și am încercat să-i dau un semnal, dar Eric îl acoperea aproape cu totul. Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și țâcăniturile tocurilor mamei răsunând în toată cabana. Eric mi-a dat drumul și s-a retras tocmai în colțul celălalt. Buzele mi s-au arcuit într-un rânjec anemic și trist. Știa. Știam și eu.

Mama avea să-și iasă din fire la vederea feței mele.

A intrat în cameră, mijindu-și ochii la mine. Într-o clipă, a îngenuncheat în fața mea și mi-a dat capul pe spate.

— Ce s-a întâmplat?

Pierderea sângelui și epuizarea îmi amestecau gândurile. M-am holbat la ea câteva secunde. Nu-mi aminteam unde sunt și cum ajunsesem aici. Nu voiam decât să-mi lipesc fața de trupul ei, să mă strângă în brațe și să-mi spună că totul va fi bine. Era mama și avea să-i oprească. Trebuia să-i oprească, să pună capăt faptelor lor atât de groaznice, atât de mizerabile.

— Mamă? Uite... uite ce mi-au făcut.

— Șșș!

Mi-a dat părul de pe față la o parte.

— Te rog... te rog, fă-i să se oprească!

Am îmbrățișat-o fără vlagă, vrând să-i sar în brațe, să mă strângă la piept. Nu a făcut asta. Când mi-a întors spatele, am țipat și am întins mâna spre ea.

Nu. Femeia – *creatura* asta nu era mama mea. Mama nu mi-ar fi întors niciodată spatele. M-ar fi strâns în brațe, mi-ar fi alinat durerea. M-am dezmeticit, clipind încet.

— Cine i-a făcut asta la față?

Vocea ei era atât de rece, atât de mortală și de neobișnuită pentru ea, dar, în același timp, i-am observat tăișul vorbelor. I-am recunoscut tonul din trecut, din nenumăratele momente când țipase la mine după ce dădusem de vreo belea – așa vorbea ea exact înainte să pornească un scandal monstru. Eric și Daniel nu știau asta. Nu o știau pe mama așa cum o știam eu.

— Cine crezi? s-a strâmbat Eric.

Mi-a sărutat fruntea cu buze reci și am închis ochii strâns. Nu era mama mea.

— V-am dat ordine clare.

S-a îndreptat de spate, privirea oprindu-i-se la Daniel.

Realitatea m-a izbit încă o dată și m-am ridicat în genunchi. Nu mai puteam să mă gândesc la ea, să mă uit la ea ca la o mamă. Am luat o hotărâre. *Dă-o dracului de soartă!* I-am întâlnit privirea lui Caleb și, pe la spatele mamei, i-am

făcut semn cu capul, schițând din buze cuvintele „fii gata”. Puteam doar să sper că înțelesese.

— E de-a dreptul inacceptabil.

A fost singurul ei avertisment. S-a repezit la Daniel, doborându-l peste Caleb. Cei doi daimoni au căzut pe podea, lovindu-se și sfâșiindu-se între ei.

Am profitat de ocazie. Ridicându-mă greoi, am sărit imediat spre Caleb.

Din fericire, primise mesajul. A alunecat de pe pat în clipa în care și Eric s-a năpustit asupra lui Daniel. M-am ridicat în picioare exact când mama l-a săltat pe Daniel de jos. O întrecea în înălțime cu mai bine de un cap, dar mama l-a azvârlit prin cameră ca pe o cârpă. Preț de o clipă, n-am mai putut să mă mișc. Puterea ei era uluitoare, nefirească.

Amețită și îngrețoșată, am ieșit din cameră cu pași împleticiți, urmată îndeaproape de Caleb. Am alergat prin cabană, ieșind pe ușa din față. Ploaia răpăia pe acoperișul de deasupra terasei, aproape izbutind să acopere trosnitura umedă și înfiorătoare care a răsunat din casă. La auzul acelui zgomot, am sărit amândoi peste balustradă. Uitasem cât de înaltă era terasa și m-am izbit de pământ cu putere, căzând în genunchi.

— Lexie!

Vocea mamei m-a făcut să țâșnesc în picioare. Aruncând o privire în lateral, am văzut că se

ridicase și Caleb. Am luat-o la fugă, pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-ne pe coasta noroioasă a dealului. Crengile mă plesneau peste față și mi se agățau de haine și de păr, dar am continuat să alerg. Tot efortul depus la sala de culturism dădea roade. Mușchii mei îi dădeau înainte în ciuda durerii și a pierderii de sânge.

— Alexandria!

Nu eram suficient de rapizi. M-am întors la auzul țipătului speriat al lui Caleb. Mama l-a înșfăcat din spate, aruncându-l cât colo. Șocul i-a fulgerat pe chip, ca apoi să se izbească de un arțar gros. Am țipat, fugind înapoi spre locul unde căzuse.

Un zid de flăcări a țâșnit în sus, făcându-mă să dau înapoi. Văpăile creșteau întruna, distrugând totul din cale. Caleb s-a rostogolit în lateral, evitându-le în ultima clipă. Lumea s-a aprins în vâlvătaii roșii și violet împingându-mă tot mai mult înapoi. Ploaia nu reușea să domolească focul supranatural.

Și atunci am văzut-o – înaltă și dreaptă, ca o zeiță groaznică a morții. Adevărul acesta îmi scăpase deja de două ori. Pe străduța din Bald Head și cu câteva clipe în urmă, în cabană, imediat după ce descoperisem că am un cuțit al Legământului în buzunar.

— Lexie, mi-ai promis să nu fugi.

Părea surprinzător de calmă.

Așa îi promisesem? Mâna mi-a alunecat ușor în buzunarul lateral.

— Am mințit.

— M-am ocupat de Daniel. N-ai de ce să-ți mai faci griji în privința lui.

Continua să se apropie.

— De acum, totul va fi bine. Lexie, mai bine te-ai așeza. Ești plină de sânge.

M-am privit mai atent. Fuga îmi pusese sângele în mișcare. Simțeam că-mi alunecă pe brațe și pe gât. Mă miram că-mi mai rămăsese vreun strop. Cu coada ochiului, am văzut o dâră albastru-închis tâșnind printre flăcări.

— Fă-o odată, Rachelle! E slăbită.

Cuvintele lui Eric erau pline de furie și nerăbdare.

— Termină treaba și hai să plecăm naibii de aici!

Foarte adevărat. Amețită și dezechilibrată, până și un pui de iepure ar fi putut să mă doboare.

— Nu te apropia!

Mama a râs.

— Lexie, terminăm imediat. Înțeleg că ți-e frică, dar nu ai de ce să te temi. Mă voi ocupa eu de toate. Nu ai încredere în mine? Doar sunt mama ta.

Am continuat să mă retrag, oprindu-mă când am simțit dogoarea flăcărilor.

— Nu ești mama mea.

S-a mai apropiat un pic de mine. De undeva, din depărtare, mi s-a părut că-mi aud numele strigat. Era vocea lui – a lui *Aiden*. Trebuia să fi fost o halucinație, pentru că nici Eric, nici mama nu au reacționat la auzul acelui sunet, însă chiar dacă era doar o manifestare tristă a subconștientului meu, mi-a dat puterea să rămân în picioare. Degetele mi-au alunecat spre pumnalul subțire. Cum de le scăpase?

— Nu ești mama mea, am repetat cu vocea răgușită.

— Scumpo, ești derutată. Sunt mama ta.

Degetul mi-a plutit peste butonul de deschidere.

— Ai murit în Miami.

Ochii i-au scânteiat periculos.

— Alexandria... e singura opțiune.

Așteaptă, mi-a șoptit o voce în gând, *așteaptă să-și coboare garda!* Dacă ar fi văzut cuțitul, toate s-ar fi terminat. Trebuia să creadă că învinsese. Trebuia să se lase descoperită. Totodată, oricât de ciudat ar părea, eram sută la sută sigură că nu fusese vocea mea. Dar acum nu mai avea importanță.

— Mai există o opțiune. Ai putea să mă omori.

— Nu. Mi te vei alătura.

Vocea îi suna ca adineauri, în cameră, înainte să-l fi omorât pe Daniel pentru că se atinsese de mine. Ce sucită era!

— Și, pentru că ți-ai încălcat promisiunea, va trebui să-l omor pe iubițelul ăla al tău. Dacă nu cumva a ars deja de viu.

Toate atârnavă de clipa de față. Aveam să mor sau s-o omor eu pe ea. S-o omor sau să fiu transformată într-un monstru. Aerul pe care îl trăgeam în piept nu-mi ajungea.

— Ești moartă deja, am șoptit, și mai degrabă aș muri decât să ajung ca tine.

— Îmi vei mulțumi mai târziu.

Cu o viteză inumană, m-a prins de păr și mi-a smucit capul pe spate.

Mânerul cuțitului mi s-a părut nepotrivit, nelalocul lui chiar. Inspirând scurt, am apăsător pe buton. Nu mai era loc mult între noi, dar tot am reușit să-mi strecur brațul între trupurile noastre. Din unghiul ăsta avea să fie o lovitură imprecisă, dar fatală.

„Îi vei omorî pe cei pe care-i iubești.”

În privința asta, soarta avusese dreptate.

Mama și-a dat capul pe spate, căscând gura surprinsă. S-a uitat în jos. M-am uitat și eu. Mâna îmi ajunsese pe pieptul ei, iar tăișul i se afundase în piele așa cum făcea titanul când întâlnea carnea unui daimon.

Am scos cuțitul și mama s-a dat în spate clătînându-se. Chipul i s-a strâmbat și s-a încetșosat. Niște ochi luminoși și frumoși mi-au întâlnit privirea și apoi au dispărut. Ca la

apăsarea unui întrerupător, focul din jur s-a stins dintr-odată.

Urletul ei a cuprins pădurea, iar al meu i l-a acoperit. S-a prăbușit exact în clipa în care și picioarele mele au refuzat să mai coopereze. Amândouă ne-am prăvălit în același timp, doar că eu am căzut grămadă și ea s-a îndoit de mijloc. A urmat o clipă – scurtă și trecătoare – în care pe chipul ei am observat un licăr de ușurare. În momentul acela, a fost din nou mama. Chiar ea era. Și apoi a început să se fărâmițeze, risipindu-se până când în urma ei n-a mai rămas decât un strat subțire de praf albastru.

Am căzut cu fața în jos, odihnindu-mi capul pe pământul umed și observând ca prin ceață că Eric o luase la fugă, în timp ce ploaia continua să mă lovească fără milă. Luni întregi de durere și amărăciune se învâртеbeau în trupul meu, invadându-mi fiecare celulă, fiecare por. Nu mai exista nimic în afară de durerea cruntă a unui alt gen de suferință. Pe lângă asta, mărcile și vânătăile erau o nimica toată. M-a cuprins disperarea. Îmi doream să mor – să mă risipesc pur și simplu, așa cum făcuse mama. O omorâsem – pe propria mea mamă. O fi fost daimon, dar tot o omorâsem.

Timpul s-a oprit în loc. Se poate să fi trecut numai câteva minute sau ore întregi, dar în cele din urmă am auzit voci. Mă strigau pe nume, îl

strigau pe Caleb, dar eu nu puteam să răspund. Toate păreau ireale, ca venind de departe.

Apoi niște mâini puternice m-au cuprins și m-au ridicat de jos. Capul mi-a căzut pe spate și ploaia răcoroasă mi-a șiroit pe obraji.

— Alex, uite-te la mine! Te rog!

Am deschis ochii atunci când am recunoscut vocea. Aiden mă privea de sus în jos, palid și tras la față. S-a uitat șocat la numeroasele urme de mușcături.

— Bună! am șoptit.

— Va fi bine.

Vocea îi suna panicată, disperată. Și-a trecut degetele umede peste obrajii mei, prinzându-mă de bărbie.

— Trebuie să ții ochii deschiși și să-mi vorbești, a insistat el. Totul va fi bine.

Mă simțeam ciudat și nu-mi venea să-l cred. Auzeam nenumărate voci, unele cunoscute, altele străine. L-am auzit și pe Seth undeva.

— Unde-i... Caleb?

— E bine. L-am luat... Alex, rămâi cu mine! Spune ceva!

— Ai avut... dreptate.

Am înghițit în sec, simțind nevoia să-i spun cuiva – să-i spun lui.

— A fost ușurată. Am văzut-o...

— Alex?

Aiden s-a ridicat, strângându-mă la piept. I-am simțit inima zvâcnindu-mi lângă obraz și

apoi nu am mai simțit nimic.

CAPITOLUL 20

M-AM TREZIT CU OCHII LA LUMINA difuză a becurilor fluorescente din tavan. Nu știam sigur ce mă trezise și nici unde mă aflam.

— Alex.

Am întors capul și i-am întâlnit ochii cenușii-deschis. Aiden stătea pe marginea patului. Bucle întunecate îi cădeau pe frunte. Parcă se schimbase. Avea cearcăne.

— Bună! am cârâit eu.

Aiden mi-a oferit zâmbetul acela plin și minunat, extrem de frumos și de rar. S-a întins spre mine și, doar cu vârfurile degetelor, mi-a dat la o parte de pe frunte câteva fire de păr.

— Cum te simți?

— Bine. Mi-e... sete.

Am încercat din nou să-mi dreg glasul.

S-a întins peste mine și patul s-a lăsat ușor când a luat un pahar de pe noptieră. M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor și a așteptat să beau apa rece.

— Mai vrei?

Am clătinat din cap. Ridicată în capul oaselor, puteam privi mai bine camera necunoscută. Eram conectată la mai multe tuburi, dar nu mă aflam la Legământ.

— Unde suntem?

— La Legământul din Nashville. Nu puteam risca să facem lungul drum înapoi până în Carolina de Nord.

A ezitat, părând să-și aleagă cu grijă cuvintele următoare.

— Alex, de ce ai făcut-o?

M-am lăsat pe spate și am închis ochii.

— Am dat de belea, așa-i?

— Ai furat o uniformă de santinelă, a început el. Ai furat și arme și ai părăsit insula fără permisiune. Neantrenată și nepregătită, ai plecat ca să-ți vânezi mama. Fapta ta a fost foarte nechibzuită, foarte periculoasă. Ai fi putut să mori, Alex. Deci da, ai cam dat de belea.

— Așa mi-am închipuit și eu.

Am oftat, deschizând ochii.

— Marcus o să mă exmatriculeze, așa-i?

Pe chip i-a apărut o expresie compătimitoare.

— Nu știu. Marcus e foarte supărat. Ar fi venit și el, dar e ocupat cu Consiliul. Toți sunt alarmați din cauza trășeniei cu Kain și a implicațiilor.

— Toate s-au schimbat, am șoptit în sinea mea.

— Hmm?

Am inspirat adânc.

— Caleb n-ar trebui pedepsit. A încercat să mă oprească, dar... unde e?

— E și el aici, într-o cameră separată. S-a trezit cam cu o zi în urmă și întreabă de tine. Și-a învînețit câteva coaste, dar o să-și revină. Azi, mai târziu, va pleca înapoi, dar tu va trebui să mai rămâi o vreme.

Am fost copleșită de ușurare. M-am relaxat, rezemându-mă cu spatele de pernele pufoase.

— Cât am dormit?

Aiden și-a făcut de lucru cu păturile, aranjându-le confortabil în jurul meu.

— Două zile.

— Uau!

— Erai într-o stare destul de jalnică, Alex. Credeam...

M-am uitat la el, întâlnindu-i privirea și susținându-i-o.

— Ce credeai?

Aiden a răsuflat cu încetineală.

— Credeam... *Toți* am crezut te pierduserăm. N-am mai văzut atâtea mărci pe trupul cuiva care încă e... în viață.

A închis ochii o clipă. Când i-a deschis din nou, aveau o culoare uimitoare – un argintiu minunat.

— M-ai speriat. Chiar m-ai speriat.

Am simțit o jenă ciudată în piept, un fel de durere surdă.

— N-am vrut. M-am gândit...

— Ce te-ai gândit, Alex? Te-ai gândit măcar?

Aiden și-a coborât bărbia. Un mușchi i-a tresărit pe obraz.

— De acum nu mai contează. Caleb ne-a povestit totul.

Eram sigură că prin „totul” se referea la aiurelile ei nebunești, la daimoni și la orele acelea groaznice, absolut groaznice, petrecute în dormitor.

— Caleb n-ar trebui pedepsit. Chiar a încercat să mă oprească, dar ne-au încolțit pe o străduță... și am văzut-o. Ar fi trebuit... s-o omor atunci, dar n-am putut. Am dat greș, și Caleb ar fi putut să moară din cauza mea.

Aiden s-a întors din nou spre mine.

— Știu.

Am înghițit în sec.

— Trebuia s-o fac. Avea să ucidă în continuare, Aiden. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, să aștept s-o găsească santinelele. Da, a fost o prostie. Uite-te și tu la mine!

Mi-am ridicat brațele bandajate.

— Îmi dau seama că a fost o prostie, dar era mama. Trebuia s-o fac.

Aiden m-a privit în tăcere.

— În loc să pleci de capul tău, de ce n-ai venit la mine?

— Pentru că erai ocupat din cauza lui Kain și m-ai fi oprit.

Furia i-a licărit în străfundurile ochilor.

— Fii sigură că te-aș fi oprit – n-aș fi permis să ți se întâmple toate *astea*!

Am tresărit.

— De aceea nu puteam să vin la tine.

— N-ar fi trebuit să înfrunți așa ceva, a murmurat el. Nimeni nu voia să înfrunți așa ceva. Mi-e greu să-mi închipui ce simți în clipa asta...

— Mă descurc.

Am stăvilit încordarea subită care-mi încheștase gâtul.

Și-a trecut o mână prin păr. Părea că o făcuse de mai multe ori în ultimele două zile.

— Ai un curaj atât de nesăbuit!

Cuvintele mi-au amintit de noaptea în care ajunsesem în... patul lui.

— Ai mai spus asta.

— Da. Și am spus-o cu sinceritate. Dacă aș fi știut precis cât de nesăbuit putea să-ți fie curajul, te-aș fi încuiat în camera ta.

— M-am gândit și la asta.

Nu a mai spus nimic și am rămas tăcuți o bună vreme. Apoi a dat să se ridice.

— Trebuie să te odihnești. Voi mai veni curând în vizită.

— Nu pleca! Mai stai!

Aiden m-a privit de parcă ar fi deslușit ce se petrecea în capul meu.

— Știu ce vrei să discutăm, dar nu e momentul. Trebuie să te întremezi. Putem vorbi după aceea.

Am strâns pătura între degete.

— Vreau să discutăm acum.

— Alex.

A zis-o cu blândețe.

— Aiden?

Buzele i-au tresărit la auzul răspunsului meu, dar apoi mi-a întâlnit privirea și mi-a susținut-o cu adâncimea ochilor săi.

— Noaptea aceea... cele petrecute între noi... ei bine, n-ar fi trebuit să se întâmple.

Au! Mi-a fost greu să păstrez o expresie egală, să nu-i arăt cât de mult mă dureau cuvintele acelea.

— Cumva... regreti? Cele întâmplare între noi?

Dacă ar fi spus că da, cred că aș fi murit.

— Oricât de greșit ar fi fost, nu regret. Nu pot.

Atunci și-a ferit privirea, inspirând adânc.

— M-am pierdut cu firea, scăpând din vedere ce e important pentru tine... pentru mine.

— Eu nu m-am supărat.

M-a privit îngrijorat.

— Alex, nu-mi ușurezi deloc situația.

M-am săltat și mai sus, ignorând furtunurile care mă trăgeau de brațe.

— De ce s-o fac? Îmi... place de tine. Îmi place să stau cu tine. Chiar am încredere în tine. Nu sunt naivă și proastă. Mi-am dorit să fiu cu tine. Îmi doresc și acum.

Și-a încheștat tare pumnii pe pătura strânsă în jurul picioarelor mele.

— Nu spun că ești naivă sau proastă, Alex. Dar... drace, în numai câteva minute a fost cât pe ce să distrug viitorul amândurora! Ce-ți închipui că s-ar fi întâmplat dacă am fi fost descoperiți?

Am ridicat din umeri, dar știam ce s-ar fi întâmplat. Ar fi fost dureros.

— Dar n-am fost descoperiți.

Atunci mi-a venit o idee. Poate că nu avea nicio legătură cu regulile.

— E pentru că sunt jumătatea mai ciudată a lui Seth? am întrebat. De aceea?

— Nu. Nu are absolut nicio legătură cu asta.

— Atunci, de ce?

Aiden s-a uitat la mine de parcă ar fi putut cumva să mă facă să înțeleg doar din privire.

— Nu are legătură cu faptul că ești apolion. Alex, știi bine că nu te consider cu nimic diferită de mine, dar... Consiliul așa ar vedea lucrurile.

— Și alți puri fac așa... O fac mereu, și nu-i prinde nimeni.

— Știu că unii puri încalcă regula, dar o fac pentru că nu le pasă ce va păți cealaltă persoană, pe când *mie* îmi pasă ce vei păți tu.

Mi-a cercetat ochii atent.

— Îmi pasă de tine mai mult decât ar trebui și tocmai de aceea refuz să te pun într-o asemenea situație, să-ți periclitez viitorul.

Disperată, am încercat să găesc o cale de a ne salva relația. Trebuia s-o facem, dar privirea lui Aiden m-a lăsat fără aer și mi-a amuțit protestele.

A închis ochii și a tras iarăși aer adânc în piept.

— Amândoi trebuie să fim santinele, nu? Știi de ce e important pentru mine. Iar eu știu de ce e important pentru tine. M-am pierdut cu firea, uitând de consecințe. Ți-aș fi putut răpi șansa de a ajunge santinelă, dar, mai rău, ți-aș fi putut răpi tot viitorul. Nu contează ce ești și cei vei deveni când vei împlini optsprezece ani. Consiliul ar avea grijă să te alunge de la Legământ, iar eu... nu mi-aș ierta-o niciodată.

— Dar Regulamentul de Împerechere...

— Regulamentul de Împerechere nu s-a schimbat, și mă îndoiesc că se va schimba vreodată, din moment ce acum se știe că semipurii pot fi transformați. Tot terenul câștigat de semipuri a fost pierdut în clipa în care daimonii au descoperit că cei din neamul tău pot fi convertiți.

Da... Era, într-adevăr, un fapt deprimant, dar nu atât de chinuitor ca situația noastră. Toate clipele împărtășite cu el fuseseră magice,

perfecte, atât de potrivite! Nu se poate să-i fi interpretat greșit expresia și maniera în care mă atinsese. Privindu-l, mi-am dat seama că nici acum nu-i înțelegeam greșit expresia aproape disperată, care-i dezvăluia dorința și altceva mult mai intens.

Am încercat s-o iau în glumă.

— Dar eu sunt apolionul. Ce ar putea să spună, în definitiv? La optsprezece ani, voi putea pur și simplu să-i trăsnesc pe toți cei care ne stau în cale.

Buzele i-au fremătat ușor.

— Nu are importanță. Regulile astea există încă de pe vremea când zeii umblau printre muritori. Nici măcar Lucian sau Marcus n-ar putea să te ocrotească de consecințe. Ți s-ar da elixirul și ai fi aruncată în robie, Alex. Iar eu n-aș mai putea trăi împăcat cu mine însumi știind ce ar însemna asta pentru tine. Să văd cum pierzi tot ceea ce te definește? N-aș suporta așa ceva. N-aș putea să trăiesc dacă te-aș vedea în rând cu toate celelalte slugi. Ai prea mult elan vital ca să pățești una ca asta, prea mult ca să-l pierzi de dragul meu.

M-am dat un pic mai aproape, atingându-i mâinile cu picioarele și apropiindu-mi fața la numai câțiva centimetri de a lui. Știam că arăt groaznic, dar știam și că Aiden vedea dincolo de aparențe.

— Nu vrei să fii cu mine?

Scotând un mârâit din adâncul gâtului, și-a lipit fruntea de a mea.

— Cunoști răspunsul. Te... doresc și acum, dar nu putem fi împreună, Alex. Purii și semipurii nu pot fi împreună în felul ăsta. Nu trebuie să uităm asta.

— Urăsc regulile!

Am oftat, simțind că mi se înfierbântă gâtul din nou. Îmi doream să mă strângă în brațe încă din clipa în care mă trezisem. Iar sângele nostru nu îngăduia nici măcar atâta lucru.

Parcă ar fi vrut să râdă, dar știa că n-ar fi făcut decât să mă îndârjească și mai mult. A oftat.

— Dar trebuie să le respectăm, Alex. Nu accept să pierzi totul din cauza mea.

Puțin îmi păsa de reguli. Ne despărțeau numai câțiva centimetri și, dacă m-aș fi mișcat încă puțin, buzele ni s-ar fi atins. Mă întrebam ce ar fi spus atunci despre viitorul nostru. Dacă l-aș fi sărutat, pur și simplu, i-ar mai fi păsat de reguli? De păreriile celorlalți?

Aproape ca și când mi-ar fi simțit gândurile, a șoptit:

— Ești atât de nesăbuită!

Înainte de leșin, crezusem că nu voi mai zâmbi niciodată, dar acum am zâmbit.

— Știu.

Aiden s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte. A zăbovit câteva secunde și, înainte să pot reacționa, ceea a fost nasol, întrucât chiar mă

simțeam destul de nesăbuită, s-a desprins încetișor de mine.

— Voi... voi ține mereu la tine, dar nu vom face asta. Nu putem. Înțelegeți?

M-am uitat la el, știind că avea dreptate, dar că în același timp se înșela. Își dorea apropierea la fel de mult ca și mine, dar era prea preocupat de soarta *mea*. Într-un fel, l-am îndrăgit și mai mult pentru asta, dar inima mea... ei bine, se frângea. A împiedicat-o să se spargă doar scurta privire de dorință și drag care i-a apărut pe chip când a pornit spre ușă cu spatele.

— Odihnește-te! a spus el, văzând că nu răspund. Te vizitez mai târziu.

M-am întins la loc, dar mi-am mai adus aminte de ceva.

— Aiden?

S-a oprit și s-a întors.

— Da?

— Cum ne-ați găsit?

Expresia i s-a înăsprit.

— Prin Seth.

Derutată, m-am ridicat din nou în capul oaselor.

— Ce? Cum?

Aiden a dat din cap scurt.

— Nu știu, a răspuns el. A venit la mine foarte devreme în dimineața aceea – cea în care ai plecat – și a spus că ceva nu e în regulă și că ești în pericol. Am mers în camera ta și am

descoperit că dispăruseși. După ce am pornit la drum, a știut unde să te găsească. A reușit cumva să simtă unde ești. Nu știu cum a făcut-o, dar așa a fost. Am reușit să te găsim datorită lui Seth.

După două zile, m-am întors la Legământ umplută până la refuz de sânge și alte fluide. De îndată ce am sosit, am fost dusă la infirmerie pentru încă o consultație. Aiden a rămas alături în timp ce doctorul îmi dădea jos pânza albă care-mi acoperea fiecare petic de piele descoperită.

Evident, eram tare șifonată. Pe fiecare braț aveam mai multe urme de mușcătură în formă de semilună. Încă erau destul de roșii și, în timp ce doctorul prepara cine știe ce amestec de ierburi care „ar fi trebuit” să provoace o cicatrizare cât mai discretă, eu scotoceam prin dulapuri.

— Ce cauți? a întrebat Aiden.

— O oglindă.

Cunoștea motivul. Oricât de enervant ar fi fost, uneori parcă împărțeam același creier.

— Nu-i chiar așa de rău, Alex.

I-am aruncat o privire încruntată peste umăr.

— Vreau să văd.

Aiden a încercat din nou să mă înduplece să mă așez la loc, dar l-am ignorat, până când s-a

ridicat și el și a găsit o oglindă mică din plastic.
Mi-a întins-o fără niciun cuvânt.

— Îți mulțumesc!

Am ridicat oglinda și aproape că am scăpat-o.

Violaceul adânc care-mi acoperea ochiul drept și mi se întindea pe frunte, până la păr, nu era așa de rău. Avea să-mi treacă în câteva zile. Ochii vineți nu erau mare scofală. Îmi plăcea să cred că datorită lor arătam ca o tipă dură. Dar mărcile dintr-o parte și din cealaltă a gâtului erau oribile. Unele păreau adânci, aproape ca și când mi-ar fi fost rupte și grefate la loc fâșii întregi de piele, care acum erau stacojii și inegale. Roșeața avea să dispară, dar cicatricile rămase aveau să fie adânci și bătătoare la ochi.

Am strâns degetele pe mânerul de plastic.

— Arată... Arăt groaznic.

Într-o clipă, a fost lângă mine.

— Nu. Se vor estompa și, în scurt timp, nici nu se vor mai cunoaște.

Am clătinat din cap. Nu puteam să le ascund pe toate.

— În plus, a continuat el pe același ton blând, meriți să fii mândră de ele. Vezi și tu ce ai îndurat, cum ai supraviețuit. În cele din urmă, cicatricile astea te vor face mai puternică, mai frumoasă.

— Ai mai spus asta... despre prima cicatrice.

— La fel e și acum, Alex. Îți promit!

Am lăsat încet oglinda pe măsută și... am cedat.

Nu din cauza cicatricelor sau a cuvintelor lui Aiden. Ci din cauza persoanei de care cicatricile aveau să-mi amintească veșnic – de mama, pe care o pierdusem în Miami. De toate faptele ei cumplite și de celelalte pe care le îngăduise. Și de fapta mea – de faptul că o omorâsem. Am izbucnit în hohote puternice, gălăgioase. Din cauza cărora n-am mai putut să respir, să gândesc. Am încercat să mă stăpânesc, dar în zadar.

M-am așezat în mijlocul cabinetului și am plâns. Voiam la mama, dar ea n-avea să-mi mai răspundă sau să mă aline vreodată. Dispăruse, de data asta definitiv. Un gol imens mi s-a căscat în inimă și durerea s-a revărsat fără să o pot stăvili.

Aiden a îngenunchat lângă mine și m-a cuprins cu brațele pe după umerii lăsați. Nu a spus nimic. Pur și simplu m-a lăsat să plâng în voie și, după luni întregi în care mă silisem să merg înainte, toată durerea și amărăciunea mi se strânseseră într-un nod uriaș care acum se dezlega în sfârșit.

După ce am rămas fără vlagă din cauza plânsului, nu mai știam cât timp trecuse. Mă durea capul, aveam gâtul iritat și ochii mi se înroșiseră. Dar, în mod straniu, mă simțeam mai bine, de parcă în sfârșit aș fi putut să respir din

nou, să respir cu adevărat. Mă sufocasem lent atâtea luni de zile și abia acum observasem.

Am pufnit și am făcut o grimasă din cauza durerii surde din ceafă.

— Îți amintești când ai spus că părinții tăi nu și-ar fi dorit o asemenea viață?

Degetele i-au alunecat liniștitor pe umerii mei încordați.

— Da. Îmi amintesc.

— Nici ea nu și-o dorea. Am observat chiar înainte să... dispară. Părea ușurată. Chiar părea ușurată.

— Ai eliberat-o de o existență oribilă. Asta și-ar fi dorit mama ta.

Au trecut câteva minute. Încă nu puteam să ridic ochii.

— Crezi că a ajuns într-o lume mai bună? am bâiguit încet.

— Bineînțeles.

Și parcă o credea cu adevărat.

— Acolo unde s-a dus ea... nu mai suferă. E paradisul – un loc atât de frumos, încât nici nu ni-l putem închipui.

Bănuiam că se referea la Elizeea – un loc foarte asemănător raiului. Am inspirat adânc și m-am șters la ochi.

— Nici nu merita altceva, am spus. Știu că nu dă bine faptul că a devenit daimon, dar ea n-ar fi ales niciodată o asemenea soartă.

— Știu, Alex. O știu și zeii.

Încet-încet, mi-am venit în fire și m-am ridicat în picioare.

— Iartă-mă că... mă descarc pe tine!

I-am aruncat o privire fugară.

Aiden s-a încruntat.

— Să nu-ți pară vreodată rău pentru asta, Alex. Ți-am mai spus, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, să vii la mine.

— Îți mulțumesc... pentru toate!

A încuviințat din cap și a pășit într-o parte în timp ce îmi târșaiam pașii pe lângă el.

— Alex?

A luat un borcan de pe măsuță. Medicul pesemne că se întorsese la un moment dat.

— Să nu uiți asta!

Am luat borcanul și am murmurat o mulțumire. Cu ochi tulburi, l-am urmat afară din cabinet și apoi în lumina strălucitoare a soarelui. Au început să mă doară ochii și capul, dar, cumva, a fost o plăcere să-i simt căldura pe piele. Eram în viață.

Ne-am oprit o clipă pe poteca de marmură, privind amândoi dincolo de curte, spre ocean. Oare ce-i trecea prin gând?

— Te întorci la cămin? a întrebat el.

— Da.

N-am vorbit despre conversația noastră din Nashville, nici despre noaptea petrecută acasă la el, dar acestea îmi zăboveau în minte în drumul nostru spre cămine. Îmi era greu să nu mă

gândesc, din moment ce mergeam atât de aproape unul de celălalt, dar, amintindu-mi de Caleb, mi-a zburat orice idee legată de dragoste – sau de lipsa ei. Trebuia neapărat să mă văd cu el.

— Ne... mai vedem?

Aiden a încuviințat din cap în timp ce se uita prin curte. Câțiva semipuri stăteau lejer pe băncile dintre cămine. Printre ei se afla și o pură. Aceasta invoca ploaie asupra unui petec de pământ. Foarte fain!

Am oftat, trăgând de timp.

— Bine...

— Alex?

— Da?

M-a privit de sus, cu un zâmbet blând întinzându-i buzele.

— Te vei descurca.

— Da... mă voi descurca. Doar nu mă doboară pe mine o mână de daimoni flămânzi, nu?

A râs și sunetul aproape că mi-a stors tot aerul din plămâni. Îmi plăcea cum râde. Am ridicat ochii la el, cu buzele încordate de un zâmbet timid. Ca întotdeauna, ni s-au întâlnit privirile și ceva profund a scânteiat între noi. Chiar și aici, în văzul lumii, *acel ceva* încă era acolo.

Aiden s-a dat înapoi. Nu mai era nimic de spus. I-am făcut ușor cu mâna și l-am petrecut cu privirea până a dispărut, după care am

traversat curtea și am pornit spre camera lui Caleb. Nu-mi făceam griji că m-ar fi văzut cineva intrând în căminul băieților. Nu apucaserăm să vorbim de când se întâmplaseră toate. A deschis ușa după prima bătaie, îmbrăcat cu pantaloni de sport și un tricou larg.

— Bună! am spus.

A zâmbit și a deschis ușa și mai larg. Zâmbetul i s-a prefăcut pe dată în grimasă și s-a prins de coaste.

— Fir-ar! Tot uit să nu fac anumite mișcări.

— Ești bine?

— Dar, dar mă cam dor coastele. Tu?

L-am urmat în dormitor și m-am așezat pe pat cu picioarele încrucișate.

— Sunt bine. Tocmai m-a consultat medicul de aici.

S-a așezat ușor pe pat, lângă mine. S-a întors spre mine și s-a încruntat deodată.

— Ce-i cu mărcile astea? a întrebat. De ce nu s-au vindecat ca ale mele?

I-am privit brațele. După numai patru zile, îi mai rămăseseră ca amintire doar coastele rănite și vreo două cicatrice palide pe brațe.

— Nu știu. Medicul a spus că o să dispară în câteva zile. Mi-a dat un borcan de unguent cu care să le masez.

M-am lovit ușor peste buzunar.

— Sunt cam urâte, așa-i?

— Nu. Arăți de parcă... de parcă ar trebui să-mi fie frică de tine să nu mă rupi în bătaie.

Am izbucnit în râs.

— Deoarece chiar aș *putea* să te rup în bătaie.

A ridicat din sprâncene.

— Alex, știu că aveam mintea cam tulbure în pădure, dar am auzit că ai...

— Omorât-o?

M-am întins și am luat încă o pernă.

— Așa e, am omorât-o.

Văzând că i-o spun fără ocoliș, a tresărit.

— Îmi... pare foarte rău! Dacă aș ști ce să-ți spun ca să-ți fie mai ușor...

— Nu-i nevoie să spui nimic.

Întinzându-mă lângă el, am ridicat privirea la steluțele verzui care-i acopereau tavanul. Luminau în timpul nopții.

— Caleb, îmi pare rău că te-am târât în dezastrul ăla!

— Nu. Nu m-ai târât nicăieri.

— N-ar fi trebuit să fii acolo. Ce ți-a făcut Daniel...

Pumnul i s-a încleștat lângă mine. Nu cred că și-a dat seama că observasem, dar o făcusem.

— Nu ai...

— N-ar fi trebuit să fii acolo.

A fluturat din mână, tăindu-mi vorba.

— Încetează! Eu m-am hotărât să te urmez. Aș fi putut să mă duc la gărzi sau la santinele. În

schimb, am pornit după tine. A fost alegerea mea.

M-am uitat la el și am înțeles că vorbea serios. Parcă nu prea mai apucase să doarmă. Mi-am ferit ochii.

— Îmi pare rău... că a trebuit să înduri atâtea!

— E în regulă, bine? Ascultă! Ce rost ar mai avea prietenii dacă n-ar fi dispuși să petreacă vreo câteva ore cu tine și niște daimoni țicniți? Putem spune că experiența asta ne-a apropiat.

Am pufnit.

— Ne-a apropiat?

A incuviințat din cap și a început să-mi povestească despre toți semipurii care-l vizitaseră de când se întorsese la Legământ. Când a menționat-o pe Olivia, pe față i-a reapărut expresia aia tâmpă. Brusc, m-am întrebat dacă nu cumva și mie îmi apărea pe față zâmbetul ăsta tâmp când mă gândeam la Aiden. Pe toți zeii, sper că nu era cazul!

— Iar adineauri un sconcs a început să-mi călărească piciorul, zicea Caleb acum.

— Ce?

A râs și imediat s-a strâmbat de durere.

— Nu ești atentă.

— Scuze!

Am clipit.

— Mi-a cam zburat gândul.

— Mi-am dat seama.

Atunci m-a trăsniț un acces cumplit de logoree.

— A fost cât pe ce să mă cuplez cu Aiden.

Lui Caleb i-a picat fața. S-a chinuit un pic până să reușească să spună ceva coerent.

— A fost cât pe ce să te cuplezi cu el, adică să legați niște cabluri între voi sau ceva de genul ăsta?

Închipuindu-mi scena, m-am încruntat.

— Nu.

— Atunci, să-ți cuplezi telefonul la linia lui?

Am clătinat din cap.

Holbându-se la mine, s-a făcut alb ca varul.

— Alex, ce naiba ți-a venit? Ți-ai pierdut mințile? Vrei să ajungi slugă? Uau! Vai, pe toți zeii, ești nebună!

Am tresărit.

— Am spus că *a fost cât pe ce* să ne cuplăm, Caleb. Liniștește-te!

— Cât pe ce?

A ridicat brațele, tresărind de durere.

— Consiliului... *Stăpânilor* nu le pasă de „cât pe ce”. Frate, și eu care ziceam că Aiden e de treabă! Purii ăștia nenorociți, puțin le pasă ce se întâmplă cu noi. Să-ți pericliteze tot viitorul doar ca să se bage între...

— Hei! Aiden nu-i așa.

Caleb m-a privit cu scepticism.

— Nu?

— Nu.

M-am frecat la ochi.

— Aiden nu vrea să-mi pună viitorul în pericol. Ai încredere în mine! Nu e deloc ca ceilalți. Mi-aș pune chiar și viața în mâinile lui, Caleb.

A rămas să cugete la asta în tăcere.

— Cum s-a întâmplat?

— N-o să intru în detalii, perversule. S-a... întâmplat, pur și simplu, dar s-a terminat. Simțeam nevoia să-i spun cuiva, dar trebuie să-mi promiți că n-o să scoți nicio șoaptă.

— Evident, nici nu mă gândesc. Nu pot să cred că-ți pui asemenea probleme.

— Știu, dar trebuia să te rog, ca să stau liniștită. Bine?

— Alex... tu chiar ții la el, așa-i?

Am închis ochii strâns.

— Da, țin.

— Dar îți dai seama cât de aiurea e, nu?

— Da, dar... e atât de diferit de toți purii pe care-i știm! Nu gândește ca ei. E bun la inimă și foarte amuzant, dacă ajungi să-l cunoști mai bine. Nu-mi tolerează toate mofturile, ceea ce-mi place la el. Nu știu. Aiden pur și simplu mă înțelege.

— Și îți dai seama că toate astea nu înseamnă nimic, nu? a spus Caleb. Că nu pot duce la nimic.

Gândul acesta era mai dureros decât ar fi trebuit. Am oftat.

— Știu. Putem... să vorbim despre altceva?

Caleb a tăcut și numai zeii știu unde i-o fi zburat mintea.

— L-ai văzut pe Seth?

M-am ridicat într-un cot.

— Nu. Nu a trecut pe la mine când eram la Nashville și azi nu prea am apucat să plec nicăieri. De ce?

S-a străduit să ridice din umeri. Din cauza coastelor rănite, mișcarea i-a ieșit cam strâmbă.

— M-am gândit că o să te vezi cu el, din moment ce...

— Din moment ce?

— Știu că eram cam amețit la cabană, Alex, dar mama ta a spus că ești un al doilea apolion.

M-a privit atent.

Stomacul mi-a fremătat și m-am întins din nou pe pat, fără niciun cuvânt. Caleb mă urmărea în continuare. Așteptând. Am inspirat adânc și i-am explicat totul deodată, trăgându-mi sufletul înainte să-i spun că Seth avea să devină Ucigașul de Zei. Când am terminat de povestit, Caleb s-a zgâit la mine de parcă aș fi avut trei capete.

— Ce-i?

A clipit și a clătinat din cap.

— Mă gândesc doar că... n-ar trebui să *fii*, Alex, a spus el. Am reținut lecțiile de la ora de *Istorie și civilizație* de anul trecut. Am vorbit

despre apolioni și despre soarta lui Solaris.
Situția asta e... uau!

— Nu mă gândeam că ar fi chiar „uau”.

M-am ridicat și mi-am încrucișat picioarele.

— Bine, e destul de fain. Nu? La optsprezece ani, o să fiu ori rasă de pe față pământului, ori secată cu totul de Seth, în loc să pot cumpăra țigări în mod legal.

— Dar...

— Nu zic că *aș vrea* să fumez. Să zicem doar că *aș putea* să mă apuc. Poate, cine știe, voi căpăta suficientă energie ca să pot folosi *akasha*, pentru că l-am văzut pe Seth folosindu-l și a fost foarte tare. Mi-ar plăcea să trăsnesc vreo doi daimoni.

Caleb s-a încruntat.

— Nu ieși deloc în serios toate astea.

— O, ba da! Așa îmi place mie să fac față imposibilului.

Strategia mea nu îl impresiona.

— Ai spus că Solaris a fost ucisă pentru că primul apolion a atacat Consiliul, nu? Nu din cauza naturii ei?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că n-o să pătesc nimic dacă n-o ia razna Seth.

— De ce nu i s-a împotrivit Solaris?

— Pentru că s-a îndrăgostit de el sau altceva penibil de genul ăsta.

— Atunci, să nu te îndrăgostești de Seth.

— Chiar nu cred că va fi o problemă.

Nu părea pe deplin convins.

— Parcă erați soriți să fiți împreună?

— Nu în sensul ăla!

M-am silit să-mi stăpânesc tonul.

— Energiile noastre reacționează cumva una la cealaltă. Nimic mai mult. Menirea mea e doar să... nu știu, să-l împlinesc. Nu ți se pare jalnic?

Mi-a privit o privire plină de îngrijorare.

— Alex, ce ai de gând să faci în privința asta?

— Ce pot să fac? N-am de gând să-mi iau adio de la viață... sau să renunț la viața mea cu gândul la ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Din povestea asta ar putea să iasă ceva foarte rău sau ceva foarte bun, sau... nimic. Nu știu; știu doar că mă voi strădui să devin o...

Am tăcut, surprinsă de propriile-mi cuvinte. Uau! Acesta era unul dintre momentele acelea foarte mature și foarte rare din viața mea.

Fir-ar! De ce nu se afla și Aiden aici ca să mă audă?

— Ce să devii?

Un zâmbet larg mi s-a lățit pe chip.

— Să devin o santinelă dată naibii.

Caleb nici acum nu s-a lăsat convins, dar am adus vorba de Olivia și astfel am reușit să-i distrag atenția. În cele din urmă, m-am ridicat și am dat să plec. În drum spre ușă, mi-a venit o idee. S-a ivit ca din senin, dar, în clipa în care

mi-a intrat în cap, am înțeles că trebuia neapărat s-o fac.

— Putem să ne vedem mâine-seară pe la opt?

Mi-a întâlnit privirea. Cumva, cred că știa oricum ce vreau să-l rog, pentru că deja încuviința din cap.

— Vreau să... organizez ceva pentru mama.

Mi-am cuprinsul mijlocul cu brațele.

— Un serviciu funerar sau ceva de genul. Bine, nu ești obligat...

— Bineînțeles că vin.

Am dat din cap, roșind toată.

— Mersi!

Întorcându-mă în camera mea, am găsit două scrisori înfipite în ușă – una de la Lucian, una de la Marcus. Mi-a venit să le arunc pe amândouă la gunoi, dar am deschis-o pe cea de la unchiul meu.

Și bine am făcut. Mesajul era simplu, clar și răspicat.

Alexandria,

Te rog să vii la mine cât de repede!

Marcus.

Rahat!

Am aruncat ambele scrisori pe măsuta din fața canapelei și am închis ușa în urma mea. Mintea îmi vuia, încercând să ghicească ce voia Marcus să discutăm. Ce să zic, posibilitățile erau nenumărate. Isprava mea recentă, viitorul meu

la Legământ sau afacerea cu apolionul. Pe toți zeii, poate chiar aveam să fiu exmatriculată și trimisă să locuiesc cu Lucian!

Cum putusem să uit?

Când am ajuns în sfârșit la biroul lui, soarele începuse să coboare încet peste ape și lumina diafană împrăștia un curcubeu de culori tremurătoare pe suprafața oceanului. Am încercat să mă pregătesc pentru întrevedere, dar nu știam ce va face Marcus. Oare avea să mă exmatriculeze? Stomacul mi-a tresăltat dureros. Ce aveam să fac? Să locuiesc cu Lucian? Să intru în robie? Nu puteam accepta niciuna dintre variante.

Gărzile m-au salutat, încuviințând scurt, apoi au deschis ușa spre biroul lui Marcus și s-au dat la o parte. Zâmbetul îmi era mai mult o grimasă, dar m-a cuprins o mare bucurie când l-am recunoscut pe cel aflat alături de trupul masiv al lui Leon.

Aiden mi-a făcut un semn mic și liniștitor cu capul după ce gărzile au închis ușa în spatele meu, dar, în clipa în care m-am întors spre Marcus, am simțit cum mă ia cu frig.

Părea furios.

CAPITOLUL 21

SE PREA POATE SĂ FI FOST PRIMA DATĂ când îl vedeam cuprins de o emoție extremă. M-am pregătit pentru ceea ce bănuiam că avea să fie un scandal monstru.

— Întâi de toate, a început el, mă bucur că ești în viață și că ai supraviețuit întreagă.

Atunci privirea i-a coborât la gâtul meu și, în final, la brațe.

— Întreagă, dar la limită.

M-am zburlit, dar am reușit să-mi țin gura.

— Faptele tale dovedesc că nu ții deloc la propria-ți viață și la ale altora...

— Țin la viețile altora!

Aiden mi-a aruncat o privire amenințătoare, care se traducea prin „ține-ți gura!”

— Să vânezi un daimon – orice daimon – neantrenată și nepregătită este culmea prostiei și nesăbuinței. Dîntre toți, tu ar fi trebuit să înțelegi cel mai bine consecințele. Având în vedere ceea ce ești, ceea ce vei deveni, îmi e aproape imposibil să subliniez în mod adecvat cât de

iresponsabile au fost acțiunile tale..., a continuat Marcus, dar din clipa aceea nu l-am mai urmărit.

În schimb, m-am întrebat de când știuse Leon despre natura mea. Lucian spusese că numai el și Marcus aflaseră ceea ce-i spusese Piperi mamei, dar atunci mi-a venit o idee. Leon îmi luase primul apărarea când mă aduseseră înapoi la Legământ. Oare știuse încă de la început? Am ridicat privirea spre unchiul meu, fără să-l ascult cu adevărat. Se prea poate să nu fi fost sinceri cu mine în privința celor care știau adevărul. De fapt, Lucian și Marcus fuseseră nesinceri în multe privințe.

— Dacă n-ar fi fost Seth, ai fi fost moartă sau mai rău. Și prietenul tău, domnul Nicolo, ar fi avut parte de aceeași soartă.

Am devenit ceva mai atentă. Că venise vorba, unde naiba o fi fost Seth? Mă cam așteptasem să se strecoare și el la întâlnirea asta.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Ăăă...

Înainte să răspund, i-am aruncat o privire scurtă lui Aiden.

— A fost o mare prostie din partea mea.

Marcus a ridicat dintr-o sprânceană perfect îngrijită.

— Numai atât?

— Nu.

Am clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit s-o fac, dar nu regret.

Am simțit că Aiden mă sfredelea cu privirea. Înghițind în sec, m-am aplecat în față și mi-am proptit palmele pe biroul lui Marcus.

— Regret rănilor lui Caleb și faptul că celălalt daimon a scăpat, dar era mama mea – răspunderea mea. Nu înțelegi, dar trebuia s-o fac.

Marcus s-a lăsat pe spate și m-a privit atent.

— Poate că nu-ți vine să crezi, dar chiar înțeleg. Motivele tale nu-ți justifică faptele deloc înțelepte, dar le înțeleg.

Surprinsă, m-am lăsat și eu pe spate în scaun.

— Alexandria, s-au schimbat multe lucruri. Faptul că daimonii îi pot transforma pe semipuri ne obligă să ne schimbăm abordarea din toate punctele de vedere.

A tăcut câteva secunde, împreunându-și vârfurile degetelor sub bărbie.

— Consiliul plănuiește o întrunire specială la New York pentru discutarea consecințelor, cu ocazia sesiunii din noiembrie. De vreme ce ai fost martoră la expunerea planurilor lor, vei participa și tu. Mărturia ta va ajuta Consiliul să hotărască o strategie împotriva acestui nou pericol.

— Mărturia mea?

Marcus a încuviințat din cap.

— Ți-au fost împărtășite planurile daimonilor. Consiliul trebuie să afle precis ce ți s-a spus.

— Dar era vorba doar de mama...

M-am oprit, întrebându-mă cât de multe știa Leon.

Unchiul mereu a părut să înțeleagă.

— Este greu de crezut că Rachelle a fost cea care a descoperit că semipurii pot fi transformați. Mai probabil este că l-a văzut pe alt daimon făcând-o. Pe tine te căuta... din motive personale.

Avea dreptate. Din câte îmi spusese ea, părea să fi fost vorba de un plan mai amplu – care nu se limita la gașca ei veselă de psihopați. Și apoi, mai era și Eric; încă umbla liber prin lume, extaziat de eter. Numai zeii știau ce o mai fi punând și el la cale.

— Mai avem ceva de discutat.

Îmi câștigase din nou atenția.

— Am discutat cu Aiden și ți-am evaluat progresul.

Îmi acaparase atenția cu totul. Am încercat să par curajoasă și încrezătoare.

— Să auzim!

Marcus a părut amuzat, dar numai o clipă.

— Aiden e de părere că ai avansat suficient de mult ca să-ți poți continua instruirea la Legământ.

A luat mult-temutul dosar și l-a deschis. M-am înmuiat pe scaun, amintindu-mi ultima dată când aruncase o privire prin el.

— Stăpânești bine tehnicile de luptă defensive și ofensive, dar văd că încă nu ai început antrenamentele de *silat* și de apărare împotriva elementelor și că ești în urmă cu studiile. Nu ai urmat niciun curs despre misiunile de recunoaștere sau despre strategiile elementare de pază...

— Nu vreau să mă fac gardă, i-am atras eu atenția. Iar studiile pot să le recuperez. Știu sigur că pot.

— Deocamdată, nici nu se pune problema să alegi între vocația de gardă și cea de santinelă, Alexandria.

— Dar...

— Aiden e de acord să continuați antrenamentele, a continuat Marcus, închizând dosarul, pe tot parcursul anului școlar. Cu ajutorul lui și al cursurilor celorlalți instructori, el consideră că vei reuși să recuperezi toate lipsurile.

M-am străduit din răspuțeri să nu mă uit la Aiden, dar aproape că am sărit din scaun. Odată cu începerea școlii, Aiden n-ar mai fi fost nevoit să mă antreneze. Era santinelă cu normă întreagă. Faptul că renunța la timpul său liber de dragul meu *trebuia* să însemne ceva.

— Voi fi sincer, Alexandria. Nu sunt convins că va fi de ajuns, dar trebuie să iau în considerare toate realizările tale recente. Chiar și în lipsa antrenamentelor cuprinzătoare și a

experienței de clasă, priceperea de care ai dat dovadă... o depășește pe cea a unora dintre santinelele noastre cele mai experimentate.

— Dar... *Stai!* Ce?

Marcus a zâmbit, fără falsitate și fără răceală. În clipa aceea, mi-a amintit atât de mult de mama, încât nu m-am putut împotrivi sfărâmării zidului metaforic dintre noi. Iar următoarele lui cuvinte au spulberat definitiv această barieră:

— Dacă vei reuși să promovezi la primăvară, sunt convins că vei deveni o santinelă excepțională.

M-am holbat la el, uluită. Mă așteptasem să încerce să mă trimită înapoi la Lucian, ca să fiu la degetul mic al Consiliului, cu mult înainte de împlinirea vârstei de optsprezece ani, dar faptul că mă lăuda pe față m-a dat pe spate.

În cele din urmă, mi-am regăsit vocea:

— Adică... pot să rămân aici?

— Da. Odată cu începerea cursurilor, va trebui să dedici timp suplimentar recuperării.

O părticică din mine ar fi vrut să sar în picioare și să-l strâng în brațe, dar o asemenea reacție n-ar fi fost deloc în regulă. Așa că am reușit doar să spun, cu un calm desăvârșit:

— Vă mulțumesc!

Marcus a încuviințat din cap.

— Am convenit cu Aiden să împartă orele de antrenament cu Seth. Amândoi considerăm că

așa ar fi cel mai bine. Cu timpul, Seth va deveni un partener mai... potrivit în unele privințe.

Eram prea fericită pentru că mi se îngăduise să rămân ca să-mi mai bat capul cu ideea că va trebui în mod obligatoriu să petrec timp cu Seth. După trei ani de zile în care viitorul meu fusese atât de incert, abia îmi mai stăpâneam ușurarea și entuziasmul care mă cuprinseseră. Am încuviințat încântată în timp ce Marcus îmi prezenta un plan de recuperare a studiilor și un program de antrenamente, cu alternarea zilnică între Aiden și Seth.

La sfârșitul întâlnirii, încă îmi venea să-l strâng în brațe.

— Am terminat?

M-a fixat cu ochii lui de smarald.

— Da... pentru moment.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe chip.

— Ți mulțumesc, Marcus!

Marcus a încuviințat din cap, iar eu, zâmbind în continuare, am sărit în picioare. În drum spre ieșire, am schimbat priviri ușurate cu Aiden, după care am închis ușa în urma mea. Am ieșit din clădirea principală săltând cu sprinteneală și am ținut-o tot așa până la cămin. Nu reușeam să-mi șterg zâmbetul de pe față. Se întâmplaseră niște lucruri de-a dreptul cumplite, dar, după atâta suferință, lumea parcă începea să se mai lumineze.

Intrând în camera de la cămin, mi-am azvârlit încălțările din picioare și mi-am dat jos tricoul. Dar acesta mi s-a agățat de maiou. Răsucindu-mă și trăgând de tricou, am...

— Te rog, nu te opri la tricou!

— Ce naiba!

Mi-am acoperit pieptul, uluită.

Seth stătea pe patul meu, cu mâinile împreunate în poală. Părul îi atârna liber în jurul feței. Avea un rânjet pișicher pe față, sugerând că apucase să-mi vadă sutienul dantelat.

— Ce cauți aici? Și apoi, dezmeticindu-mă: Ce cauți în patul meu?

— Te așteptam.

M-am holbat la el. În parte, voiam ca Seth să plece, dar eram și curioasă. M-am așezat alături, masându-mi coapsele cu mâinile. Nu mă simțeam tocmai stânjenită, dar parcă îmi venea să evadez din propria-mi piele. Seth a fost cel care întrerupt tăcerea stranie care se lăsase între noi:

— Arăți groaznic.

— Mersi!

Am mormăit și am ridicat brațele. Erau pline de pete mov-roșiatice și știam că gâtul meu... ei bine, nu arăta deloc cum trebuie. Preț de câteva minute, uitasem de problema asta.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că mi-ai atras atenția!

Seth a înclinat capul spre mine și a ridicat din umeri.

— Am văzut cazuri și mai grave. O santinelă a fost încolțită la un moment dat la New York. O fată tare drăguță – puțin mai mare decât tine –, care ținuse morțiș să se facă santinelă, în loc de gardă. Un daimon a mușcat-o de față numai de dragul de a-i fi învățătură de...

— Căh! Bine. Înțeleg se spui: se poate și mai rău. Încearcă să mi-o mai spui atunci când n-o să mai arăt de parcă m-aș fi culcat cu un vampir. Așadar, pentru ce ai venit?

— Voiam să-ți vorbesc.

— Despre?

Mi-am fixat picioarele cu privirea, mișcând din degete.

— Noi.

Am ridicat capul îngrijorată și l-am privit.

— Nu există niciun...

A întins mâna și mi-a acoperit buzele cu un deget.

— Am ceva foarte important de spus pe tema asta și, dacă mă lași s-o spun, n-o să mai insist și n-o să mai aduc vorba niciodată. S-a făcut?

Ar fi trebuit să-i dau peste mână, să-i poruncesc să plece sau măcar să mă ferească. În loc de asta, i-am dat degetele la o parte cu blândețe.

— Mai întâi, aș vrea eu să-ți spun ceva.

Seth a ridicat mirat din sprâncene.

— Bine.

Am inspirat adânc și mi-am plecat iarăși privirea spre degetele de la picioare.

— Habar n-am cum ne-ai găsit... dar îți mulțumesc! Dacă n-ai fi fost tu, probabil că aș fi murit – sau în prezent aș fi ajuns să sfârtec oameni în stânga și-n dreapta. Așa că... îți mulțumesc!

A tăcut atâta timp, încât m-am uitat să văd ce face. Seth doar se uita la mine cu o expresie tâmpă pe față. Ca să nu zâmbesc, mi-am ferit privirea.

— Ce-i?

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. De când te știu.

Am izbucnit în râs.

— Nu-i adevărat. Ți-am mai vorbit frumos și altă dată.

— Mai exact?

Nu se poate să nu-i mai fi spus ceva frumos și cu altă ocazie.

— Mai exact... atunci când...

Nu-mi venea nimic în minte. Mamă, chiar eram o jigodie!

— Bine. Chiar *este* prima dată când îți vorbesc frumos.

— Cred că-mi trebuie câteva momente ca să apreciez clipa așa cum se cuvine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai departe, despre ce voiai să vorbim?

Deodată, Seth a devenit serios.

— Voiam să-ți spun deschis câteva lucruri.

— Cum ar fi?

Mi-am schimbat poziția, rezemându-mă cu spatele de pernele din capul patului și întinzându-mi picioarele în așa fel încât să nu-l ating.

S-a încruntat.

— Cum ar fi despre cele ce ne așteaptă în viitor.

Am oftat.

— Seth, n-o să se întâmple nimic între...

— Chiar nu ești deloc curioasă să afli cum am reușit să te gădesc? Nu vrei să știi cum am făcut?

— Ba da, dacă tot ai adus vorba, chiar aș vrea să știu.

Seth s-a sprijinit într-un braț, întorcându-se pe o parte. Mișcarea asta i-a făcut cărlionții aurii să-i cadă pe față, alunecându-i peste maxilar. Șoldul lui era mult prea aproape de degetele strânse ale picioarelor mele. Dar parcă nici nu-i păsa.

— Am avut un vis foarte frumos despre o tipă pe care am cunoscut-o la Houston, cu care...

Am mormăit:

— Seth!

— Brusc, am fost smuls din vis. M-am trezit, inima îmi bubuia și transpirația îmi curgea șiroaie. N-am înțeles de ce. Îmi era rău... până-n străfundul sufletului.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— De ce?

— Ajung și acolo, Alex. Mi-a trebuit o vreme să-mi dau seama că nu aveam nimic, dar senzația nu mă mai slăbea. Atunci am simțit-o – prima marcă. Parcă luasem foc și durerea... era ceva real. Preț de o secundă, chiar am crezut că fusesem marcat. Atunci mi-a picat fisa. Te simțeam pe *tine*. M-am dus la Aiden...

— De ce te-ai dus la el?

— Mi-am zis că el sigur trebuia să știe unde ești. Dar nu mi-a fost de niciun ajutor. Habar nu avea.

Cum ajunsese la concluzia asta? Mai bine deocamdată nu mă atingeam de subiectul ăsta.

— Și deci ai simțit ce simțeam eu?

Seth a încuviințat din cap.

— Absolut. Fiecare. Marcă. Ca și când pielea mea ar fi fost sfâșiată și eterul mi-ar fi fost secăt. Niciodată nu mai simțisem așa ceva.

Și-a ferit privirea. S-au scurs câteva clipe până să vorbească din nou.

— Nu înțeleg cum ai... rezistat. Parcă mi se rupea sufletul, dar, de fapt, era sufletul *tău*.

Uluită de explicațiile lui, am ascultat în tăcere.

— Când am descoperit că nu ești la tine în cameră, Aiden și-a dat seama unde plecaseși. Am pornit imediat la drum și mi-e aproape imposibil să-ți explic cum am știut pe unde s-o

luăm. Parcă m-ar fi îndrumat ceva. Poate un fel de instinct?

A ridicat din umeri, privindu-și mâna.

— Nu știu. Știam doar că trebuia să merg spre vest și, când ne-am apropiat de granița cu Tennessee, Aiden a spus că la un moment dat îi vorbiseși despre Gatlinburg. Îndată ce a spus asta, am priceput unde erai.

— Dar cum? Ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva? Când m-am luptat cu Kain?

A ridicat privirea și a clătinat din cap.

— Nu cred. Schimbarea trebuie să se fi petrecut după aceea. Singura explicație care-mi vine în minte e că, pe măsură ce petrec tot mai mult timp cu tine, devenim tot mai... conectați și, pentru că eu am trecut deja prin transformare, percep fenomenul mai clar.

M-am încruntat.

— Nu are nicio noimă.

— Vei înțelege și tu.

A oftat.

— Lucian nu glumea când spunea că suntem două jumătăți menite să formeze un singur întreg. Dacă ai fi rămas în casa lui în seara aceea, ai fi aflat niște lucruri interesante. Ți-ar fi fost... mult mai ușor.

Ah, drace! Seara aia mă ducea cu gândul la un singur lucru: la Aiden. Mi-a fost greu, dar am reușit să-l împing în cel mai îndepărtat colț al minții.

— Ce fel de lucruri?

Seth s-a ridicat în capul oaselor și s-a întors spre mine dintr-o singură mișcare curgătoare.

— Zeii știu că n-o să-ți placă deloc, dar asta e. Cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât ne vom lega mai strâns unul de celălalt – până când niciunul dintre noi nu va mai ști clar unde se termină unul și începe celălalt.

M-am îndreptat puțin de spate.

— Nu-mi place deloc cum sună.

— Da... nici mine. Dar așa o să se întâmple. Îți cunosc părerea despre ideea de a fi controlată. În privința asta, îmi semeni. Nici mie nu-mi place să nu-mi pot stăpâni propriile sentimente. Exact ca tine, dar asta nu va mai avea nicio importanță. Deja mă afectează, chiar și în clipa asta.

— Ce te afectează?

Parcă îi venea greu să găsească cuvintele potrivite.

— Deja mă afectează faptul că stau în preajma ta. Pot să apelez la *akasha* cu ușurință, îmi dau seama când te rănești și-l simt chiar și acum.

A făcut o pauză, inspirând adânc.

— E vorba de puterea din tine – de eter. Mă cheamă la el, deși încă nu te-ai transformat. Cum îți inchipui că va fi după aceea? Când vei împlini optsprezece ani.

Nu știam și nu-mi plăcea deloc drumul pe care o apuca conversația.

— Știi ce o să se întâmple, așa-i?

Seth a încuviințat din nou și și-a ferit privirea.

— În momentul acela, legătura va deveni de o mie de ori... Ba nu, de un milion de ori mai puternică. Vei dori ce doresc și eu. Vom avea aceleași gânduri, nevoi și dorințe. Teoretic, fenomenul va fi reciproc, dar eu voi fi mai puternic decât tine. S-ar putea ca dorințele tale să fie influențate de ale mele. Eu sunt cel Dintâi, Alex. E nevoie de o singură atingere ca puterea asta să treacă la mine.

Am simțit un început de panică, pe care n-am reușit să-o stăvilesc. A devenit tot mai puternică, dar atunci Seth și-a așezat mâinile pe genunchii mei. Slavă zeilor că purtam blugi, pentru că, dacă pielea lui ar fi atins-o pe a mea și ar fi început acum să se învârtă între noi trăsnaia aia unduitoare, probabil că mi-aș fi pierdut mințile.

— Alex, ascultă-mă!

— Să te ascult? Dar îmi spui că n-o să mai am nicio putere de control.

Am scuturat din cap agitată. Mișcarea asta sălbatică mi-a întins pielea sensibilă de pe gât, dar am ignorat durerea.

— Nu e posibil așa ceva. Nu pot să accept așa ceva. Nu cred că îi sunt sortită cuiva – nu cred în soartă.

— Alex, calmează-te! Uite ce e. Îmi dau seama că ar fi unul dintre cele mai groaznice lucruri

care ți s-ar putea întâmpla vreodată, dar mai ai timp.

— Cum adică mai am timp?

— Nimic din toate astea nu te afectează în clipa de față. Dorințele mele nu vor deveni ale tale în viitorul apropiat.

Mi-a eliberat genunchii și s-a lăsat pe spate – îndepărtându-se de *mine*.

— Dar pentru mine e diferit. În preajma ta, legătura asta pur și simplu mă sufocă. De exemplu, în clipa asta, inima îți bate cu putere. La fel și a mea. Stând atât de aproape de tine, parcă... ți-aș intra în minte, dar tot mai ai timp.

Nu-mi era ușor să accept toate astea. Adică, înțelegeam ce spune. Pentru că el deja trecuse prin povestea asta a palingenezei, fenomenul ăsta ciudat dintre noi îl prinsese deja în lațul lui superspecial, dar nu și pe mine. Încă nu împlinisem optsprezece ani. Și apoi?

— Lucian de ce nu mi-a spus nimic?

— N-ai mai rămas cu noi, Alex.

M-am strâmbat la el.

— Nu-mi place nimic din toate astea, Seth. E vorba de câteva luni. Peste șapte luni, o să împlinesc optsprezece ani.

— Știu. Șapte luni în care o să te ajut cu antrenamentul, deci imaginează-ți cum o să mă simt eu atâta amar de vreme.

Am încercat, dar n-am reușit.

— N-o să iasă bine.

S-a aplecat ușor în față și și-a potrivit o șuviță de păr blond după ureche.

— Așa mă gândeam și eu, a spus el. Și mi-a venit o idee. Ascultă-mă până la capăt. Deocamdată pot să fac față legăturii, pentru că, deși e puternică, încă nu e chiar atât de puternică. E tolerabilă – pentru mine, dar, după Deșteptarea ta, situația se va schimba. Dacă nu ne descurcăm – dacă *tu* nu te descurci, atunci ne vom despărți. Voi pleca. Tu nu vei putea, din cauza școlii, dar eu voi putea. Mă voi duce în celălalt capăt al planetei.

— Dar Consiliul – Lucian – vrea să stai aici, cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cine știe de ce? Cert e că ți-a poruncit să stai aici.

Seth a ridicat din umeri și s-a întins deodată pe spate.

— Ce să zic. Dă-l naibii de Consiliu! Doar sunt apolionul. Ce naiba ar putea să-mi facă Lucian?

Erau vorbe periculoase, de răzvrătire. Și îmi cam plăceau.

— Chiar ai face așa ceva de dragul meu?

S-a întors spre mine, zâmbind discret.

— Da. Chiar aș face-o de dragul tău. Pari surprinsă.

M-am aplecat peste el, întinzând un picior dincolo de marginea patului.

— Da. De ce ai face una ca asta? Mi se pare că toate s-ar aranja frumos pentru tine.

— Crezi că sunt o persoană rea sau ceva de genul ăsta?

Continua să-mi zâmbească de jos în sus.

Am clipit, mirată.

— Nu... Nu cred asta.

— Atunci, de ce-ți închipui că aş accepta să-ți impun așa ceva? Legătura dintre noi va deveni tot mai puternică chiar și dacă ne despărțim, dar în felul ăsta vom împiedica transferul de putere. În urma transferului, situația ar deveni... încordată. Dacă plec, fiecare va rămâne el însuși.

Ideea mi-a venit dintr-odată:

— O faci pentru tine. Crezi că n-o să te descurci.

Mi-a aprobat cuvintele doar cu o răsucire sardonică a buzelor.

Povestea asta cu legătura probabil că-l deranja foarte mult, dacă se gândea că în timp nu va mai putea să-i facă față. Oricât de greșit ar părea, gândul ăsta mă ajuta să mă împac cu situația. În cele din urmă, dacă problema avea să devină insuportabilă, ar fi existat o cale de scăpare. Încă aveam putere asupra vieții mele. La fel și Seth.

— La ce te gândești?

Dezmeticindu-mă, mi-am coborât privirea spre el.

— Următoarele șapte luni o să fie foarte nasoale pentru tine, am concluzionat eu.

Seth și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ei, nu știu dacă-i chiar așa. Situația – *chestia asta* – are și avantaje.

M-am așezat în fund, încrucișându-mi brațele la piept.

— Cum așa?

A zâmbit.

— *Tu* la ce te gândești? l-am întrebat.

— Că am reușit să purtăm o întreagă discuție fără să ne insultăm, a răspuns el. Parcă văd că o să ajungi chiar să mă consideri un prieten.

— Cu binișorul, Seth. Cu binișorul.

Și-a îndreptat din nou privirea spre tavan. Aici nu lumina nicio stea artificială, fiind doar vopsea albă, banală și plictisitoare. Fără să mă gândesc, m-am mișcat din nou, întinzându-mă și atingându-i mâna pe care o ținea lângă coapsa mea. Să-i spunem experiment, căci voiam să văd ce se va întâmpla.

Seth a întors imediat capul spre mine.

— Ce faci?

— Nimic.

Și chiar nu se întâmpla nimic. Derutată, mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Mie nu mi se pare chiar nimic.

Și-a mijit ochii la mine.

— Așa o fi.

Renunțând la testul meu improvizat, mi-am eliberat mâna.

— N-ar trebui să...

Nu știu ce voiam să spun, dar cuvintele mi s-au stins pe buze. Cu o viteză uimitoare, Seth m-a apucat de braț și și-a împletit degetele cu ale mele.

— Asta voiai? a întrebat el cu o desăvârșită nonșalanță.

S-a întâmplat. De data asta, fiind atât de aproape de el, am văzut de unde îi apăreau însemnele. Întâi i s-au întunecat venele groase ale mâinii, care s-au ramificat, urcându-i pe braț. Am privit hipnotizată cum tatuajele negre i-au acoperit toată pielea vizibilă. Sub ochii mei, i s-au desprins de vene și i s-au răsucit pe piele. Formând diverse modele în timp ce mă ținea – în timp ce ne țineam – de mână.

— Ce semnifică?

Am ridicat privirea. Închisese ochii.

— Tatuajele?

— Sunt... însemnele apolionului.

A răspuns încet, de parcă i-ar fi fost greu să articuleze cuvinte și fraze.

— Sunt rune și farmece... cu rol de protecție... Sau, în cazul nostru, cu rolul de a ne atenționa cu privire la prezența celuiilalt... sau ceva de genul ăsta. Indică și alte lucruri.

— Aha!

Runele i-au alunecat pe piele spre vârfurile degetelor. Oi fi fost nebună, dar m-am convins că desenele acelea reacționau față de locul în care ni se atingea pielea și, preț de o clipă, am

crezut sincer că însemnele aveau să-i sară de pe trup și să se împrăștie în carnea mea.

— Așa... voi arăta și eu într-o bună zi?

— Hmm?

Mi-am smuls privirea de la mâinile noastre și am ridicat capul. Seth încă avea ochii închiși și o expresie relaxată pe chip. Mai mult decât relaxată, de fapt. Părea... mulțumit. Încântat. Niciodată nu-l mai văzusem atât de calm.

— Țsta să fie unul dintre avantaje?

O spusese în glumă, dar gândul m-a pocnit în moalele capului înainte să poată răspunde. Chiar *se datora* faptului că stătea aproape de mine. Până și ceva atât de simplu îl afecta. *Eu* îl afectam în felul ăsta.

Mi-am amintit ce-mi spusese după confruntarea cu Kain.

— Puterea chiar e la mine.

Ochii i s-au deschis larg, luminând ca două uriașe nestemate nisipii.

— Ce?

Mi-am întetit strânsoarea în jurul degetelor lui și Seth a deschis buzele, oftând scurt. Apoi, încet, cu atenție, am slăbit strânsoarea. Interesant!

— Nimic.

— N-ar fi trebuit să-ți spun adevărul în privința asta, a zis el pe un ton aspru. Într-adevăr, tu deții puterea, cel puțin pentru moment.

I-am ignorat ultimele cuvinte și mi-am eliberat mâna înainte ca însemnele să-mi atingă pielea. N-am mai vorbit câteva minute. M-am rezemat de perne și Seth a închis ochii la loc. Cât a durat liniștea asta, i-am urmărit urcarea și coborârea lentă a pieptului. Parcă adormise. Fiind atât de relaxat, frumusețea chipului său nu mai părea nici rece, nici calculată. De data asta, am întrerupt eu tăcerea.

— Așadar... ce faci?

— Chiar acum? a răspuns somnoros. Îmi fac planuri. Mă gândesc ce să-ți arăt – adică la antrenamente, bineînțeles.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu înțeleg ce ai putea să-mi arăți dincolo de ceea ce mi-ar putea arăta și Aiden.

Atunci Seth a izbucnit în râs și mi-a vorbit pe un ton increzut și atotștiutor:

— Vai, Alex, am multe să-ți arăt! Lucruri pe care Aiden nu va putea să te învețe niciodată.

Privindu-l de sus, am recunoscut în sinea mea că o părticică din mine era chiar nerăbdătoare să vadă ce anume voia să-mi arate. Eram convinsă că avea să fie distractiv, chiar dacă nu și util.

După aceea nu prea am mai vorbit și, mult prea repede, entuziasmul situației s-a estompat și am obosit. Au început să mi se îngreuneze pleoapele și n-am mai vrut decât să-i dau un șut lui Seth, ca să mă pot întinde. Deocamdată,

ocupa cam mult spațiu, tolănit în mijlocul patului *meu*.

Nu prea a fost, de fapt, o surpriză când Seth a deschis ochii și s-a uitat la mine. Când mi-a zâmbit subțire și s-a ridicat în picioare, m-am întrebat dacă cumva simțise că avea să primească un picior în coastă.

Cam atât și cu elementul surprizei.

— Pleci? l-am întrebat, pentru că, sinceră să fiu, nu știam ce să mai spun.

Seth n-a răspuns. Și-a ridicat brațele deasupra capului, descoperind un șir de mușchi tonificați pe măsură ce tricoul negru i-a alunecat în sus pe burtă. Mi-a venit în minte imaginea unei pisici. Avea o eleganță subtilă, nici umană, nici de semipur.

— Știi ce înseamnă numele tău? Numele tău adevărat – Alexandria.

Am clătinat din cap.

El a zâmbit încet.

— Înseamnă „Apărătoarea oamenilor” în greacă.

— Ah! Sună fain! Numele tău ce...?

Deodată, s-a îndoit de mijloc și s-a aplecat asupra mea. A fost atât de rapid, încât nici să tresar n-am apucat, ceea ce, apropo, ar fi fost o reacție perfect firească în situația în care apolionul s-ar fi repezit la tine cu o *asemenea* viteză.

Mi-a atins fruntea cu buzele, zăbovind doar cât să mă conving că-mi sărutase pielea cu blândețe, după care s-a îndreptat de spate.

— Noapte bună, Alexandria, Apărătoare a oamenilor!

Uluită, am mormăit ceva aducând a „la revedere”, dar a plecat înainte să o pot spune cum trebuie. Am ridicat mâna și mi-am plimbat vârfurile degetelor pe locul pe care-l atinsese cu buzele. Gestul lui fusese ciudat, neașteptat, nepotrivit și... dulce.

M-am lăsat ușor la loc și mi-am întins picioarele. Privind în tavan, m-am întrebat ce mă aștepta în lunile următoare. În mare, n-am găsit niciun răspuns. Toate se schimbaseră – și eu mă schimbasem, dar într-o anumită privință puteam fi sigură: alături de Aiden și Seth, aveam să învăț multe lucruri noi.

A doua zi, după-amiază, mi-am amintit de scrisoarea primită de la Lucian, pe care-o aruncasem pe masă. Mi-am strecurat degetul sub clapă și am rupt plicul. Am făcut banii să alunece afară și, pentru întâia oară, am citit biletul.

Nu scrisese nimic rău sau deosebit de fals, dar totuși, privindu-i scrisul elegant, nu mi-a trezit niciun sentiment. Oricâți bani mi-ar fi trimis și oricâte scrisori mi-ar fi scris chiar cu mâna lui, n-ar fi reușit să-mi cumpere dragostea sau să

risipească bănuielile care-l înconjurau ca un nor gros.

Dar, în curând, cu banii lui aveam să-mi cumpăr niște încălțări faine.

Cu gândul ăsta în minte, am făcut un duș și am îmbrăcat ceva care să-mi acopere majoritatea mărcilor. Problema gâtului se rezolva în parte dacă-mi lăsam părul liber, dar nu-mi acoperea toate petele.

Spre surprinderea mea, gărzile nu m-au oprit când am traversat podul spre insula principală, dar, înaintând pe strada mare, am simțit că sunt urmărită. O privire scurtă aruncată peste umăr mi-a confirmat bănuielile. Una dintre gărzi se despărțise de partenerul său de pe pod și se ținea după mine, păstrând o distanță discretă. Poate că Lucian sau Marcus se temeau că voi încerca iar să fug... sau să fac altceva incredibil de iresponsabil.

l-am aruncat gărzii o privire pișicheră și am intrat într-unul dintre magazinele pentru turiști înșirate de-a lungul promenadei de lângă țărm, deținute de puri, dar gestionate de muritori. În magazinul în care am dat buzna erau expuse diverse lumânări făcute în casă, dale cu mozaicuri din scoici strivite și săruri de mare pentru baie. Zâmbind în sinea mea, am presimțit că aici aveam să cheltuiesc o parte din banii lui Lucian.

Entuziasmată de gândul la toate plăcerile femeiești la care aveam de gând să mă dedau, am apreciat bucuriile simple ale vieții, pe care le treceam adesea cu vederea în toiul pregătirilor pentru uciderea daimonilor. De regulă, băile cu spumă nu se numărau printre prioritățile mele. Am înșfăcat câteva lumânări votive fixate în bărcuțe din lemn de pin, pentru purtarea pe ape a spiritelor morților, și un pumn de lumânări mari și groase – care miroseau de parcă ar fi luat o supradoză în cine știe ce atelier de fabricare inuman de-al magazinelor *Bath and Body Works*.

Când am ajuns la casa de marcat, am ignorat privirile vânzătoarei evident muritoare care se holba la gâtul meu. Purii foloseau constrângeri asupra muritorilor care locuiau în apropierea Legământului ca să-i convingă că toate lucrurile ciudate pe care le vedeau erau, de fapt, normale. Tipei ăsteia parcă-i mai trebuia o doză.

— Mai doriți și altceva?

A bâlbâit ultimul cuvânt, căznindu-se să-și ia ochii de la cicatricile mele.

M-am foit stânjenită. Așa aveau să se poarte oamenii până când mi se vor fi estompat mărcile astea blestemate? Privirea mi-a coborât de la ea la un set de obiecte de papetărie cu motive oceanice expus lângă casa de marcat.

— Pot să adaug și astea?

Fata a încuviințat din cap și părul cu șuvițe vopsite i-a căzut pe față. Neîndrăznind să mă privească direct, s-a grăbit să-mi scaneze și setul.

După ce am ieșit din magazin, m-am așezat pe una dintre băncile albe înșirate de-a lungul străzii și am scris repede câteva rânduri. Sigilând plicul, am traversat strada și am trecut printre o librărie și un magazin cu obiecte de decor.

Nu era nevoie să mă uit în spate ca să confirm că acea gardă încă mă urmărea. După zece minute, am urcat treptele late de la intrarea casei de pe plajă a lui Lucian și i-am strecurat biletul pe sub ușă.

Poate că nici nu avea să ajungă în mâinile lui, dar măcar încercasem să-i mulțumesc. În felul ăsta m-am simțit mai puțin vinovată pentru faptul că urma să-mi cheltui mini-averea pe o garderobă nouă cu ocazia începutului de an școlar. În fond, nu puteam să port tot anul uniforme verzi și haine de sport.

Am fugit repede de pe verandă, ca să nu mă găsească aici în caz că ar fi fost acasă. Cu sacoșa mea plină cu bunătăți frumos mirositoare, am pornit înapoi spre insula Legământului.

— Domnișoară Andros?

Oftând din greu, m-am întors și am înfruntat-o pe garda care nu mă slăbea deloc. Apăruse împreună cu partenerul său și mă privea liniștit.

— Da?

— Data viitoare când doriți să părăsiți Legământul, vă rog ca în prealabil să cereți încuviințare!

Mi-am dat ochii peste cap, dar am încuviințat. Parcursesem un cerc complet față de clipa în care revenisem la Legământ. Iar acum îmi trebuia dădacă.

Întoarsă în campus, m-am mai oprit într-un singur loc înainte de întâlnirea cu Caleb: în curte. Florile de hibiscus fuseseră preferatele mamei și am găsit câteva înflorite. Îmi plăcea să cred că purtau parfumul tropicelor, dar niciodată nu reușisem să le simt mirosul. Mamei îi plăcuseră doar pentru frumusețea lor. Am cules vreo șase și am plecat din grădină.

Apropiindu-mă de căminul fetelor, am zărit-o pe Lea așezată sub porticul de la intrare alături de alte câteva semipure. Arăta mult mai bine decât la ultima noastră întâlnire.

A ridicat din bărbie când am trecut pe lângă ea, aruncându-și peste umăr părul incredibil de lucios cu o mână superbronzată. Între noi s-a așternut tăcerea, după care a deschis gura.

— Uite cine arată mai bine ca de obicei!

S-a desprins de coloanele groase și și-a mușcat buza plină de jos.

— Ei... măcar mărcile distrag atenția de la fața ta. Să zicem că e de bine, nu?

Nu știam dacă să râd sau s-o pocnesc în față. În orice caz, oricât de ridicol ar părea, m-am

bucurat că Lea își recăpătase obișnuita dispoziție de jigodie.

— Ce-i?

Și-a mijit ochii sfidător.

— N-ai nimic de zis?

M-am gândit.

— Iartă-mă... Ești așa de bronzată, că mi s-a părut că ești un fotoliu de piele.

Mi-a rânjit, ocolindu-mă cu pași țăntoși.

— Ce să zic... Ciudato!

În mod normal, cuvintele astea ar fi stârnit un schimb nesfârșit de insulte, dar de data asta le-am trecut cu vederea. Aveam lucruri mai bune de făcut. Intrând în cameră, am separat lumânările de bărcuțele folosite pentru îndrumarea sufletelor spre viața de apoi. Valoarea lor era pe de-a-ntregul simbolică, însă, de vreme ce nu aveam niciun trup și niciun mormânt, mai mult de atât nu puteam face.

M-am pregătit în voie. Voiam să arăt bine – atât cât se putea, având în vedere că jumătate din corp îmi era acoperit cu mărci. Mulțumită în final că părul meu nu mai era o claie încâlcită și că rochia pe care o purtasem la funeraliile recente nu era plină de scame, am luat o jachetă ușoară. După ce mi-am strecurat brațele în mâneci, am adunat toate lucrurile și am plecat să mă întâlnesc cu Caleb.

Deja sosise la marginea apei, aproape de mlaștinile unde se aflau căsuțele angajaților. Era

locul cel mai intim și mai potrivit pentru o asemenea ocazie, fapt ce mă bucura. Văzând ținuta frumoasă a lui Caleb, parcă m-a lovit ceva în piept.

Trebuie să fi scos niște pantaloni negri din fundul șifonierului, pentru că îi erau prea scurți cu câțiva centimetri. Cu toate că mama încercase să-l omoare, el se gătise un pic din respect pentru amintirea ei și pentru mine. Am înghițit în sec, dar senzația nu m-a slăbit.

Radiind de compasiune, Caleb s-a apropiat de mine și mi-a luat florile din mână. A început să aranjeze bărcuțele în tăcere, iar eu am smuls petalele moi și le-am presărat peste ele. Mă gândeam că i-ar fi... plăcut detaliile.

Privind cele trei bărcuțe, am înghițit din nou în sec. Una pentru mama, una pentru Kain și una pentru toți ceilalți care muriseră.

— Îți sunt recunoscătoare! i-am spus. Mulțumesc!

— Eu mă bucur că te-ai hotărât s-o faci.

Ochii m-au usturat și mai tare și parcă și gâtul mi s-a încleștat.

— Și că m-ai invitat și pe mine, a adăugat el.

Pe toți zeii! Mă făcea să plâng. Nu mai aveam mult.

Caleb s-a apropiat și m-a cuprins cu brațul de umeri.

— Va fi bine.

O singură lacrimă mi-a scăpat. Am oprit-o cu vârful degetului înainte să-mi alunece pe obraz, dar apoi mi-a venit încă una babană... și încă una. M-am șters pe față cu dosul mâinii.

— Îmi pare rău! am bâiguit.

— Nu, a spus Caleb, clătinând din cap, să nu-ți pară!

Am încuviințat ușor din cap și am inspirat adânc. După câteva clipe, mi-am strunit lacrimile și m-am forțat să zâmbesc cu amărăciune.

O vreme, ne-am pierdut unul în brațele celuilalt. Amândoi aveam motive de jale – amândoi pierduserăm câte ceva. Poate că și Caleb avea nevoie de ceremonia asta. Timpul parcă încetinise, până am simțit că suntem pregătiți.

M-am uitat la lumânări.

— Fir-ar!

Uitasem să aduc o brichetă.

— Vrei un foc?

Ne-am întors în direcția vocii adânci și melodioase. Am recunoscut-o până-n adâncul sufletului.

Aiden apăruse la o distanță mică de noi, cu mâinile vârate adânc în buzunarele blugilor. Soarele pe cale să asfințească îl înconjură cu o aureolă luminoasă și, preț de o scurtă clipă, aproape că mi-a părut un zeu, nu un pur.

Am clipit, dar nu a dispărut. Era aici cu adevărat.

— Da.

S-a apropiat și, cu vârful degetului, a atins fiecare lumânare cu parfum de vanilie. Flăcări nefiresc de luminoase au licărit și s-au aprins, neafectate de briza care sufla dinspre ocean. După ce a terminat, s-a ridicat și s-a uitat la mine. Văzându-i privirea, am simțit că e mândru de mine, că mă încurajează și că-mi aprobă gestul.

Aiden s-a retras la locul lui de dinainte, iar eu mi-am mai înghițit niște lacrimi. Cu un mare efort, mi-am luat ochii de la el și am ridicat o bărcuță. Caleb mi-a urmat exemplul și, împreună, ne-am dus în locul unde apa se prefăcea în spumă albă și diafană, mângâindu-ne genunchii – suficient de departe ca valurile să nu ne aducă bărcile înapoi la țărm.

Întâi Caleb a așezat cele două bărcuțe pe care le purta. Buzele i se mișcau, dar nu auzeam ce spune. Poate o rugăciune? Nu aveam de unde să știu, însă, după câteva momente, le-a dat drumul bărcuțelor și valurile le-au purtat în larg.

Atât de multe gânduri îmi treceau prîn minte în timp ce-mi priveam bărcuța! Am închis ochii, revăzându-i zâmbetul frumos. Mi-am închipuit-o încuviințând din cap și spunându-mi că e în regulă, că de acum puteam să-mi las durerea în urmă. Și bănuiesc că, într-un anumit sens, chiar

era în regulă. Plecase într-o lume mai bună. Credeam asta cu adevărat. Mereu avea să mă apese un anumit sentiment de vinovăție. Toate faptele ei de după ce-i vorbise oracolul ne aduseseră aici, dar acum totul se terminase – se terminase în sfârșit. Aplecându-mă, am așezat bărcuța pe apă.

— Îți mulțumesc pentru toate, pentru că ai renunțat la atâtea de dragul meu!

Am tăcut, simțind lacrimi fierbînți alunecându-mi pe față.

— Îmi e atât de dor de tine! Te voi iubi veșnic.

Am mai zăbovit o secundă cu degetele pe bărcuță, după care valurile înspumate au luat-o de lângă mine. Departe, tot mai departe, cele trei bărcuțe pluteau în larg, cu lumânările încă aprinse. Când au dispărut cu luminițele lor mocnite, cerul deja se întunecase. Caleb mă aștepta pe nisip și în spatele său se afla Aiden. Nu știu ce părere avea Caleb despre prezența lui, dar chipul nu-i trăda nimic.

Pășind cu grijă, m-am întors pe plajă. Distanța dintre mine și Aiden parcă s-a evaporat și am rămas doar noi doi. Un zâmbet mic i s-a furișat pe buze când m-am apropiat.

— Îți mulțumesc! am șoptit.

Aiden a părut să înțeleagă că nu-i mulțumeam doar pentru foc. A vorbit încet, ca să-l aud numai eu:

— Când părinții mei au murit, am crezut că nu-mi voi mai găsi vreodată liniștea. Îmi dau seama că tu ți-ai găsit-o și mă bucur. O meriți, Alex.

— Tu... ți-ai mai regăsit liniștea?

A întins mâna și și-a trecut blând degetele peste obrazul meu. A fost un gest atât de rapid, încât Caleb sigur nu-l observase.

— Da. Acum am regăsit-o.

Am inspirat adânc, vrând să-i spun enorm de multe, dar fără să pot. Aș vrea să cred că a înțeles și probabil că, într-adevăr, așa era. Aiden a pășit înapoi și, cu o ultimă privire, s-a întors și a pornit spre casă.

L-am urmărit până când din el n-a mai rămas decât o umbră stinsă. Întorcându-mă la Caleb, m-am așezat lângă el și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Din când în când, apa sărată ne gâdila degetele de la picioare și simțeam mirosul de vanilie adus de briza ce se rostogolea dinspre ocean. Aerul era cald și plăcut, dar adierea ușoară avea o atingere răcoroasă, anunțând toamna ce se apropia. Dar, deocamdată, nisipul încă era cald pe insula din preajma coastei Carolinei și aerul încă purta parfumul verii.

MULȚUMIRI

VREAU SĂ LE MULȚUMESC MAMEI ȘI tatălui meu pentru că în adolescență m-au lăsat să scriu vrute și nevrute pe toți pereții dormitorului meu cu markere permanente și nu m-au omorât! Îți mulțumesc, Jesse, pentru că te-ai jucat cu mine cu păpușile și consola Nintendo! Le mulțumesc lui Jerry și întregii mele familii extinse și apropiate pentru că sunt cei mai tari! Mulțumiri speciale persoanei care a născocit zombii. Când se întâmplă să am o zi mai proastă, arunc o privire la morții vii și, deodată, mă simt mult mai bine în pielea mea. Îi mulțumesc surorii mele Dawn, care probabil e singura persoană de pe lume care-și dorește să-mi vadă chipul imprimat pe tricouri și nu pe cutiile de lapte⁴! Ricky Bobby – nu știu ce m-aș fi făcut fără tine și camaradul tău, care ați reușit să-mi liniștiți de fiecare dată gândurile când am ajuns în impas cu scrisul (îți mulțumesc, pruncule Iisus!).⁵

Sunt atât de recunoscătoare pentru prietenii mei – Dawn, Lesa, Amber, Amber nr. 2, Shelly,

Kelley, Lisa, Tracy, Ashlee, Jen și toți ceilalți –, care nu mă dezmoștenesc pentru că aleg să petrec timp cu prietenii mei imaginari! Prietenele mele scriitoare și cititoare de probă – Brenda St. John Brown, Kimberlee Turley, Claire Merle, Lisa Rogers, Stephanie Sauvinet, Catherine Peace – toate m-au ajutat să nu mă fac de râs când a venit momentul revizuirilor și al celorlalte distracții asemănătoare. Rețineți numele astea, pentru că în curând vor deveni autoarele voastre preferate! Îi mulțumesc Carissei Thomas, care m-a ajutat să născocesc tot felul de idei cât timp am așteptat verdictul! Multă dragoste și îmbrățișări minunaților membri ai forumului Query Tracker pentru că m-ați susținut cu atâta bunăvoință și ingeniozitate!

Of, *Chewie* – *Chewsters* al meu, *Chewtoy*, cunoscut și drept Chu-won Martin, tu ai fost primul prieten care mi-a citit scrierile fără să râdă! Vei ocupa mereu un loc special în inima mea.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără editorul meu și echipa de la Spencer Hill Press, care m-au susținut cu mult drag și entuziasm: Kate, Debbie, Osman și Kendra. Kate – uau, nu am cuvinte! Fără tine, *Semipur* ar fi fost și acum doar un fișier enervant și inutil pe calculatorul meu. Ești incredibilă și îți rămân datorare.

Michael – îți mulțumesc pentru că mă suporti atunci când petrec mai mult timp cu obiectele neînsufletește decât cu tine! Te iubesc!

Credeați că-l voi uita pe Loki? Ha! Loki, te iubesc! Ești cel mai bun câine din toată lumea. Doresc să le mulțumesc și celor care s-au uitat la mine ca la o nebună atunci când le-am spus că vreau să devin autoare publicată! Datorită vouă, mi-am împlinit visul.

În sfârșit, îi mulțumesc din toată inima lui Julie Fedderson – tu îmi faci lumea să strălucească cu sfaturile incredibil de bune și observațiile tale atât de haioase! Julie, trebuie neapărat să deschidem sticla aia de vin cât mai curând. Am o adevărată pasiune scriitoricească față de tine.

4 În trecutul apropiat, o strategie a autorităților Statelor Unite de căutare a copiilor dispăruți implica tipărirea unor fotografii cu chipurile lor pe cutiile de lapte din comerț (n. tr.).

5 Referire la filmul american de comedie *Talladega Nights* (n. tr.).

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod
poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

